

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКОГ ЧЕТНИЧКОГ ПОКРЕТА

БРОЈ 5

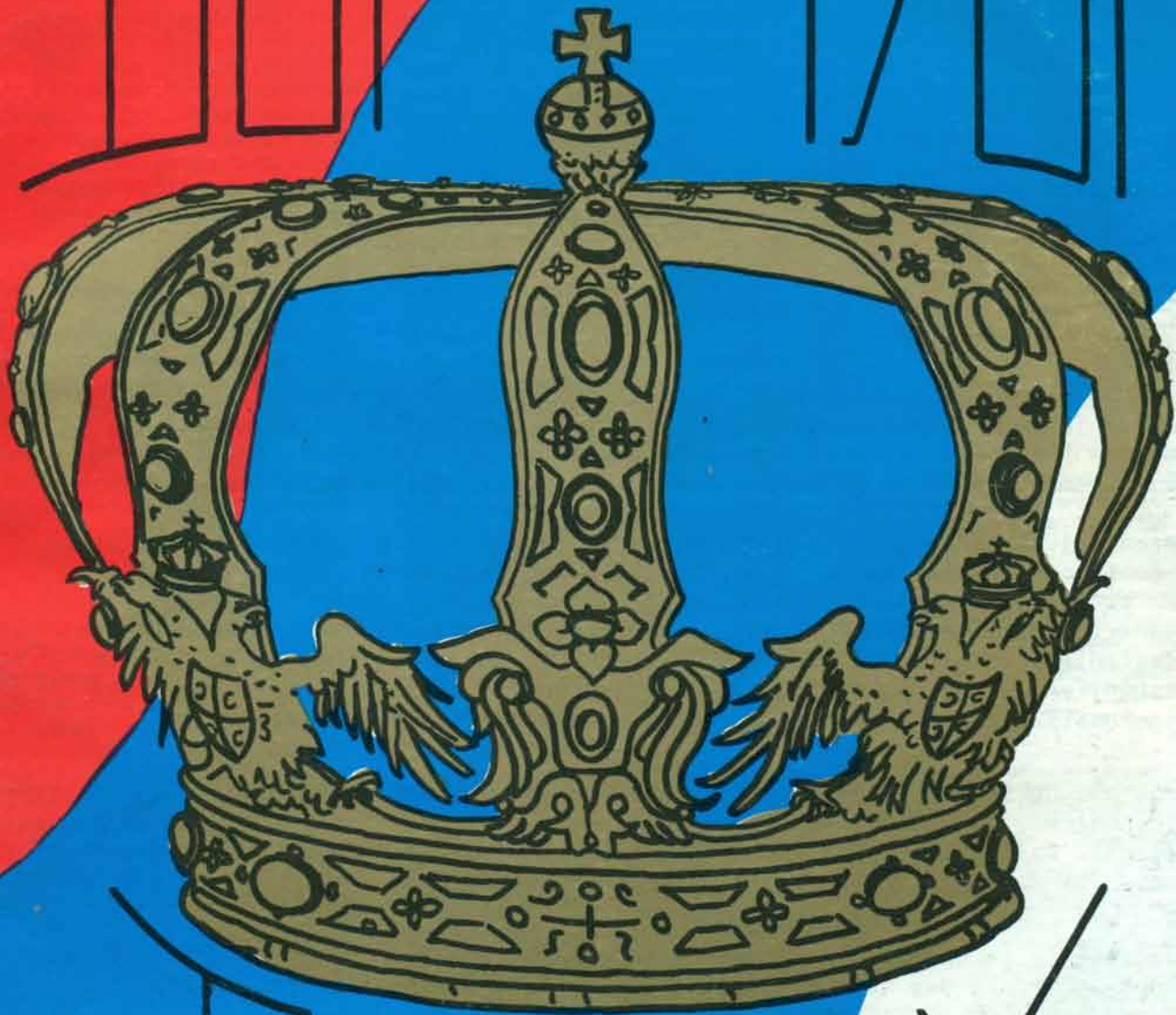
ГОДИНА

БЕОГРАД, 15. СЕПТЕМБАР 1990

ЦЕЊА 15 ДИНАРА

БОГ

ЧУВА

СРБИЈУ

Socijalistička Republika Srbija
REPUBLIČKI SEKRETARIJAT ZA
UNUTRAŠNJE POSLOVE
SEKRETARIJAT U KRAGUJEVCU
Broj 590/90
7.8.1990 godine
Kragujevac

Na osnovu člana 71 Zakona o unutrašnjim poslovima ("Sl. glasnik SRS" br. 30/89) i člana 10, u vezi člana 9, stav 1, tačka 5 i stava 3, Zakona o javnim okupljanjima građana ("Sl. glasnik SRS" br. 14/90), načelnik Sekretarijata za unutrašnje poslove u Kragujevcu donosi

R E Š E N J E

ZABRANJUJE SE održavanje javnog skupa "Promocija stranke Srpski četnički pokret", 8. avgusta 1990 godine na Trgu u Lapovu, opština Batočina.

O b r a z l o ž e n j e

Sazivač skupa - stranka Srpski četnički pokret, dana 6. avgusta 1990 godine, podneo je pismenu prijavu Stanici milicije u Batočini za održavanje javnog skupa - "Promocija stranke Srpski četnički pokret", na dan 8. avgusta 1990 godine u vremenu od 19 do 21 časa, na Trgu u Lapovu, opština Batočina.

Razmatrajući podnetu prijavu, ocenjeno je da su se, s obzirom na svrhu, vreme i mesto održavanja javnog skupa, stekli uslovi za zabranu organizovanja i održavanja javnog skupa predviđeni članom 9, stav 1, tačka 5 i stavom 3, istog člana Zakona o javnim okupljanjima građana (podsticanje krivičnih dela ili remećenje javnog reda i mira ili vredjanje javnog morala, kao i postojanje nesumnjive opasnosti po život i zdravlje ljudi i njihove lične i imovinske sigurnosti), te je s toga odlučeno kao u dispozitivu ovog rešenja.

Protiv ovog rešenja može se izjaviti žalba Republičkom sekretarijatu za unutrašnje poslove Socijalističke Republike Srbije u roku od 15 dana od dana prijema rešenja. Žalba se podnosi preko ovog Sekretarijata, a može se izjaviti i na zapisnik, sa taksom u iznosu od 5,00 dinara.

Ovo rešenje je uradjeno u 3 /tri/ primerka, od kojih original uručiti sazivaču skupa, a ostala dva Stanici milicije u Batočini i arhivi Sekretarijata.

NAČELNIK SEKRETARIJATA,
Ljubinko Cvatić

УВОДНИК

Прогони, којима је изложен Српски четнички покрет у целини и његови најистакнутији политички активисти посебно, даље се интензивирају. Комунистима при томе несеквично помаже и диригована опозиција. Заказали смо протестне демонстрације за 11. септембар због одлуке Секретаријата за правосуђе и општу управу Србије да се одбије регистровање наше странке. Двадесетак дана после обелодањивања наше одлуке, шест „опозиционих странака“, од којих неке уопште нису никакви политичке партије по својој унутрашњој структури, броју чланова и метода деловања, заказали су сопствени митинг на истом месту за 12. септембар. Њихов скуп је добио огроман публицитет у режимској штампи, док је наш систематски заташкаван и прећуткиван да би га полиција и званично забранила дан уочи одржавања. Разуме се, та полицијска забрана нама четницима ништа није значила, демонстрације смо одржали, како смо и планирали, а сутрадан смо се појавили и на митингу странака које су углавном одбиле да се солидаришу са Српским четничким покретом и тај митинг претворили у сопствену, четничку, политичку промоцију. И десило нам се оно што су својевремено војвођански аутономашки комунисти приређивали својим противницима: и нама су искључили струју, и то оне исте странке које се само вербално и привидно супротстављају комунистима, а у потаји с њима шурују ради обећане партиципације у власти и привилегијама након избора за које се и онако, унапред, зна да ће припасти комунистима јер се под њиховом пуном контролом спроводе.

Раскринкали смо до краја и велику комунистичку подвалу, засновану на лансирању лажног саопштења о наводном расцепу у Српском четничком покрету и искључивању војводе др Војислава Шешеља из странке. „Вечерње новости“ и „Борба“, новине преко којих су комунисти лансирали своје лажне, одбиле је да објаве наш демант. Зато у овом броју „Велике Србије“ шири простор посвећујемо детаљном приказивању свих околности везаних за тај најновији, у низу, покушај јавног дезавуисања четничке странке. Јасно нам је да комунисти после ове бламаже, коју су доживели везујући своје подлачке намере с могућностима крајње неспособних и примитивних извршилаца, врбованих унутар ма-

ле групе бивших чланова Српског четничког покрета и људи који никада нашој партији нису ни припадали, а повезаних сулудим амбицијама да оснују терористичку организацију под називом „Црна рука“. Њихова ментална поремећеност је представљала изазов за, ипак, невеште манипуланте и неспособне полицијске, обавештајне и контраобавештајне службе под диригентском палицом Анте Марковића и уз суфлерство водећег клоуна српске режимске политичке сцене Михаља Кертеца.

И даље ће комунисти уцењивати и шиканирати чланове Српског четничког покрета. Покушаваће да нас разбију и поцепају. Али, убеђени смо да ће сви ти насртаји с лакоћом бити одбијени грудима најхрабријих, најодлучнијих и најчеститијих међу данашњим Србима, које окупља наша странка. Комунистичком тиранском режиму би требало напокон да буде јасно да се кол нас учлањују само крајњи неконформисти, људи који се ничега не плаше, који су у сваком тренутку и своје животе спремни дати на бранику Отаубине, слободе и демократије.

Што нас интензивније нападају и клеветују кроз режимску штампу, то нам више нових приступница свакодневно постиже. Скоро сви слојеви српског становништва крајње су незадовољни економским, политичким, моралним и културним стањем нашег друштва и државе, а свима је већ одавно јасно да нас они који су нас у кризу довели, не могу из кризног стања изабавити. Све је присутнија свест и сазнање да само српски четници могу понудити ваљану алтернативу полувековној диктатури на издисају.

И убудуће ће се, вероватно, дешавати да наши непријатељи неког члана Српског четничког покрета слома и врбују против својих дојучерашњих сарадника и сабораца. Али, то је могуће искључиво кроз појединачне случајеве. Чврсто језгро четничке странке остаје до краја непоколебљиво и несаломиво. Њих не море докази и документи о могућим компромитантним радњама и догађајима у које би били умешани у периодима јаче комунистичке диктатуре и израженије тоталитарне контроле мишљења и понашања.

Међу српским четницима нема дојучерашњих комунистичких пропагандних ликвидатора и људи који су уживали све привилегије по основу припадања владајућој врхушки и служења једном од највећих непријатеља српског народа свих времена. Највише што би могло нашу савест теретити је сазнање да је ипак доста времена прошло док се нисмо одважили да почнемо мислити својом главом, да се отарасимо наметнуте политичке апологије и социјалне демагогије, култа личности и поданичког менталитета, те пркосно и за Титова живота развијемо славни српски четнички барјак, као традиционални симбол слободарства, српског националног поноса и достојанства. Али, како ти „греси“ изгледају ситно, сићушно према некадашњим поступцима челника неких странака које данас, више или мање успешно, глуме да су опозиција. Немајући нас у шакама, не могавши нам запретити неким старим досијеима и доказима који компромитују, комунистима преостаје једино да нас патолошки мрзе, клеветују и прогоне.

Представљање српских странака у Франкфурту

ПОЛИТИЧКИ СУДАР ОПОЗИЦИЈЕ И КОМУНИСТА

Потпредседник Централне управе
Александар Стефановић успешно
репрезентовао Српски четнички
покрет, а народ га одушевлјено
поздравио

Био је то у сваком случају историјски, спектакуларан, догађај, иако се дешавао, такође, при самом крају изузетне политичке представе која је

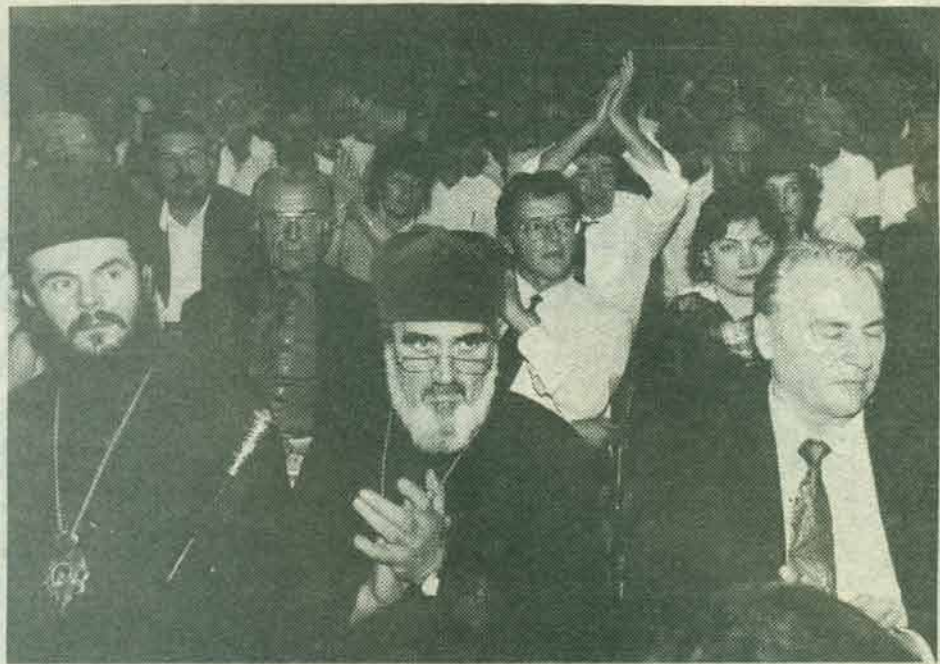
трајала пуних осам часова у суботу 8. септембра, у Франкфурту на Мајни, пред око хиљаду наших сународника који су дошли из свих крајева Немачке

да се од првака десетак српских политичких странака из прве руке упознају са њиховим програмима, политичким резонима и политичким стањем у земљи

мљи: по азбучном реду поређани и по ироничној својеврсној игри случајности седели су мирно, један поред другог, први пут после рата званични представници најекстремнијих политичких противника српске политичке и идеолошке сцене – комунисти и четници, да би тако и добили реч пред публиком која је то са нестрпљењем очекивала.

И када је најављен члан Извршног одбора тзв. Социјалистичке партије Србије и доскорашњи секретар партијске организације Савеза комуниста у Српској академији наука Милош Мацура салом се проломила заглушујућа галама, бучни протести и звижљање огорчене публике која није хтела ни да чује њихово помињање, а камоли излагање. Неколико минута организатори су све чинили да успоставе ред у сали, покушавали су да смире публику, позивали се на демократску процедуру, молили за разумно понашање, али скоро цела сала протествовала је и даље против представљања партије која је у земљи пре скоро пола века створила политички Гулаг и затворила уста своме народу, да би данас, услед краха кремаљско-бољшевичке идеологије и тираније у целом свету, а буквално преко ноћи променила име, не би ли се сакрили од гнева народа и избегли одговорности за зло које су народу учинили. Али они нису могли да промене и своја лична имена и функције које људима и у земљи и у иностранству остају незаборавни, нарочито данас када се бестидно као „невини“ појављују пред народом којег су деценијама сматрали за масу коју могу до века лагати и са њом манипулисати силом. Мацурино одрицање од досадашње политике комуниста, а исто-

времено изражавање уверења како социјалистичка идеја и пракса није пропала, његова прича о великим заслугама које су они од „историјске осме седнице“ учинили Србији за јединство и достојанство Срба није било довољно овом народу да би заборавио шта су сви ти исти људи пре осме седнице, па и касније, и данас, чинили за „победу“ социјализма, њихове приче како нема због чега да се стидимо Брозовог периода, њихове поделе на подобне и неподобне људе, које су водиле разбијању а не достојанству народа, потлачени и брутално материјално и духовно унакажену Србију. А поготову њихово данашње чување „угледа“ својих учитеља, партијских, идеолошких

и полицијских вођа. Покушаји неколицине у публици да у Брозовском стилу акламирају свога новог харизматског вођу и политичког жонглера угушили су се у бурним протестима и заглушујућој буци људи који су овде слободно могли да изразе шта мисле о њиховој политици-прошлој, садашњој и будућој. Као израз дубоко ослобођене емоционалне озлојеђености и огорчености према омирнутом режиму и његовим представницима оваква бука, нег одовање и спречавање говорника сигурно није било по писима демократске процедуре и дијалога у коме се изражавају различити ставови, али је још већу бруку комунистима у једном тренутку учинио водитељ програма, амбивалентни Радомир Смиљанић, који је, да би утишао народ, рекао да се њихово звижљање и протести комунистима може тумачити као дело „хрватских провокатора“, чиме је по старом комунистичком маниру покушао да прави симетрију између усташа и четника. То је изазвало нови вал протеста, који су скоро претили да онемогуће даљи рад скупа. Тада је морао да пред микрофон изађе један од организатора скупа и да апелује на увређени народ да се смири, позивајући се између осталог и на академска звања комунистичког говорника и углед који би наводно требало чувати овој научној установи. На то су многи из сале почели да алудирају на познате послератне и доскорашње комунистичке методе уписивања или спречавања уласка у Академију онима који им нису били подобни, а посебно на чињеницу да бисте и слике „почасног члана“ Јосипа Броза још красе ауле, ходнике, сале и канцеларије Академије.

Зашто је забрањен четнички покрет

Али само тренутак касније, цела сала је била у сасвим другчијем, суфо-

ричком стању када је најављен представник Српског четничког покрета потпредседник Александар Стефановић. Почело је одушевљење, излетели су људи обучени у народну ношњу са српским заставама, махала је цела публика стојећи, зачуде су се четничке песме. Александар Стефановић се одмах у почетку, поздрављајући народ старим поздравом „Помоз Бог браћо и сестре“ оштро оградао од комунистичке провокације водитеља скупа да су антикомунистички протести публике за време Мацуриног излагања дело хрватских екстремиста или усташа, чиме је нанета увреда српском народу не само у сали него и у земљи, јер је народ на тај начин изражавао своје полувековно противљење комунистичкој диктатури која још није престала.

— О томе сведочи и чињеница, рекао је Стефановић, да садашњи комунистички управљачи у Србији ниједну опозициону партију која се пријавила нису забранили, осим, Српског четничког покрета и то, да иронија буде већа, тумачећи тај акт чувањем „јавног морала“. Данас је, не само Србима него целом свету, јасно да ти комунистички властодршци немају чак ни

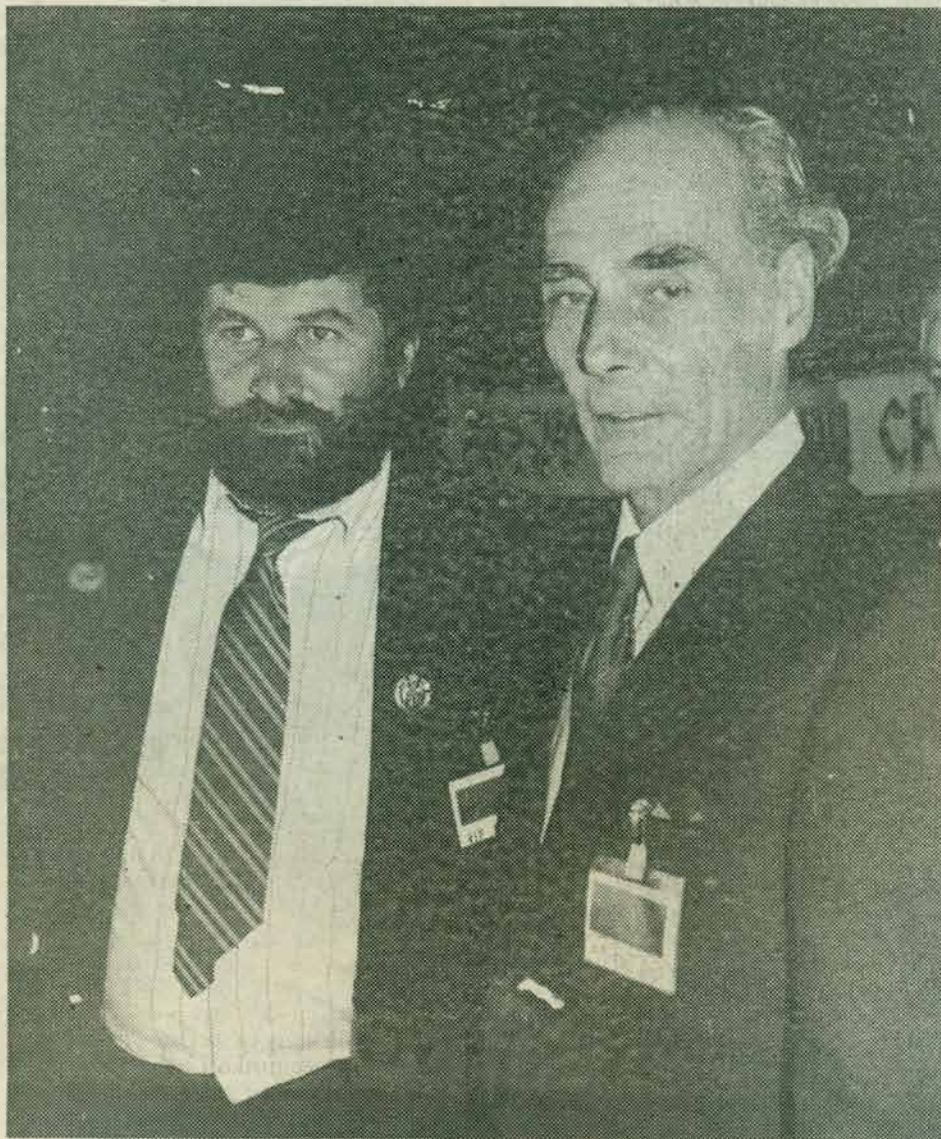

право да ту реч себи стављају уста, јер, доказано је из протекле страховале комуниста широм света, да су они морални, јер су свесно дешенијама

уништавали највеће људске моралне вредности, не бирајући никаква средства да се домогну, а затим и одрже власт и тиранију над народом. Они су недавно забранили и Српски четнички покрет, знајући са каквим политичким противником се суочавају, јер знају да су Срби одувек били органски везани за идеале које истичу и бране српски четници, још од времена хајдука, ускока, комита до четничког покрета генерала Драже Михаиловића, посебно кад је реч о чувању националне части и највећих националних вредности Србије. С тим у вези он је поменуо и акције које сада четници у Србији воде за очување националних светиња, као што је, на пример, манифестација код Манастира Прохор Пчињски, суочавање са комунистичко муслиманским фундаменталистима у Малом Зворнику, и посебно кад су у питању сталне забране митинга и окупљања у земљи и сл. Али свима је јасно да полако долази комунистички крај о чему сведочи и ова манифестација и огромна подршка коју четнички покрет ужива у земљи, нарочито међу омладином којој је доста комунистичких лажи о четницима.

Комунисти настављају грађански рат

Стефановић је затим образложио главне тачке програма Српског четничког покрета, истичући, између осталог, да је својом досадашњом активношћу наш покрет знатно проширио простор политичког деловања у земљи, упркос забранама што је свакако општи интерес опозиције која мора створити блок да би се срушила комунистичка владавина у Србији. А Српски четнички покрет ће појачати своју активност против режима који још увек брани да и мртви национални борци и политички емигранти дођу у

земљу dok упорно чувају „кућу цвећа“, која је одавно у народу прозвана „кућа смећа“. Комунисти настављају да свађају народ и одржавају грађански рат и они су главни кривци што не може да се реши ни косовски проблем, јер су омогућили албанско насељавање истовремено као и забрану повратка српских породица на своја огњишта одмах после рата. Они тај проблем, никад не могу решити, ко ни положај Срба у другим крајевима. А оног тренутка кад Србија буде демократска и слободна од комунистичке владавине, неће за своју судбину морати да стреле ни Срби у Хрватској, ни у Босни, ни на Косову, ни у Македонији, ни било где. Требало је да стасају нове генерације да би се одлучно кренуло у борбу за ослобођење и Српски четнички покрет тој борби даће, као и увек, свој пуни допринос, рекао је Александар Стефановић.

Што је разумљиво, наши сународници у Франкфурту су топло поздравили излагање свих опозиционих странака, чиме је манифестована и брига, не само за национално јединство него и за демократска кретања у земљи и дата подршка њиховим програмима у којима се наглашава борба против комунистичких настојања да пресвлачењем и маскирањем имена продуже владавину. Поред ове манифестације одржане су и бројне конференције за штампу и средства информисања не само у земљи, него и у иностранству, а посебно је поздрављено присуство његовог краљевског вичанства, принца Томислава Карађорђевића, који се срдечно интересовао и за развој и активности Српског четничког покрета, о чему га је председник Александар Стефановић детаљно обавестио. Скупу су присуствовали и бројни свештеници наше цркве, на челу са владиком Лавренти-

јем и светогорским монахом Митрофаном.

Комунистичка злоупотреба цркве

У недељу 9. септембра приликом просвете и учешћа на Богослужењу у Српској цркви у Франкфурту свештеник Градимир Милуновић је позвао

ну под свете четничке барјаци и заједнички крену у освајање слободе и успостављање демократије у отаџбини.

Том приликом било је занимљиво и излагање председника Светосавске странке свештеника др Жарка Гавриловића који је, илуструјући страдање

присутне представнике политичких партија да поздраве вернике и том приликом Александар Стефановић је на чврсту повезаност српског националног и православног бића које су скоро пола века уништавали комунистички властодршци, о чему сведоче и страдања Српске цркве и свештенства после рата. Он је посебно истакао да су, кад је реч о националним и православним питањима, сви Срби четници као борци за слободу а то што су у разним партијама не треба да им смета да ста-

Српске цркве указао да су комунисти и убили двоструко више православних свештеника, него сви други оружани покрети за време рата у Југославији.

Као посебна иронија било је присуство и представника Комунистичке, а сада Социјалистичке партије Србије Милоша Мапуре, који се, тек када је служба Божја завршена појавио у цркви, стао испред олтара и са осталим представницима говорио како су и они за поштовање српских православних светиња. Коментаришући овакво понашање, један од присутних је духовито приметио како се лако може десити да ускоро комунисти истерају и попове и уместо њих држе службу Божју, не би ли им и то помогло да, прикривајући своје право лице, даље остану на власти.

У целини гледајући гостовање српских политичких партија у Франкфурту било је не само упознавање наших грађана у иностранству са политичким догађајима у земљи, него, пре свега, израз отвореног, оштрог сукоба владајућег режима и опозиције, који се досад није могао тако директно остварити у земљи. То је начин да се српски национални интереси презентирају у новом светлу, а пре свега као неодвојиви део демократских кретања које није могуће остварити док се на слободним изборима не успостави легитимна власт и прекине полувековно комунистичко ropство. У том смислу, организатор скупа Српски културни форум, на челу са његовим пожртвованим председником др Првославом Марковићем заслужују највеће признање.

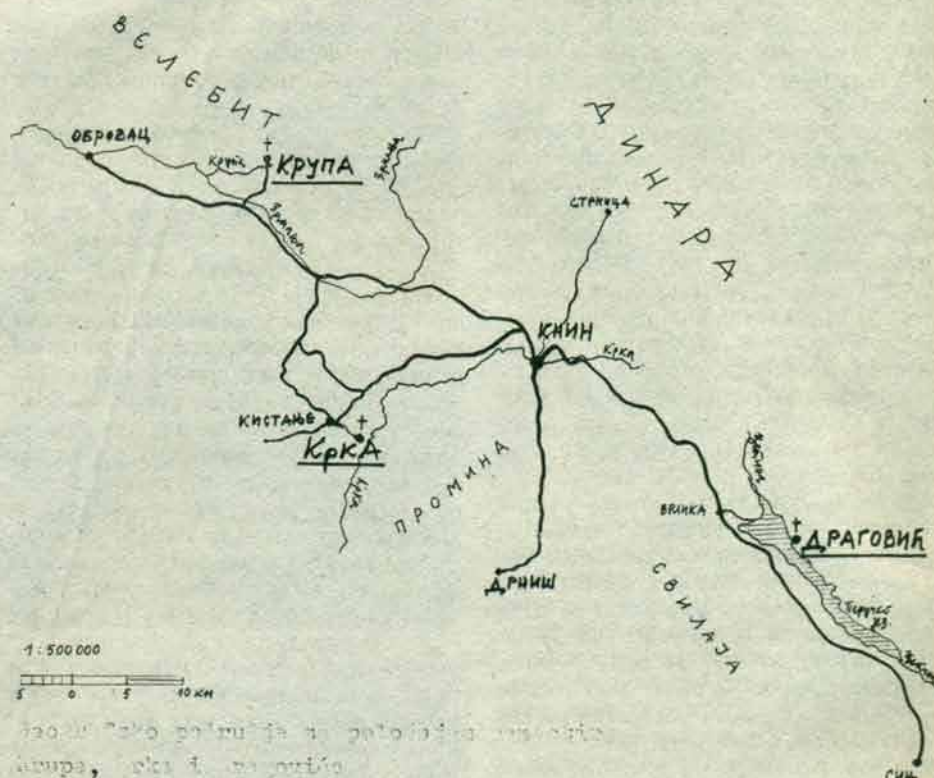
СРПСКИ МАНАСТИРИ У СЕВЕРНОЈ ДАЛМАЦИЈИ

Српска уметност у Северној Далмацији, области у којој је српски живаљ свакако староседелачки, развијала се на једном доста узаном географском подручју, углавном почињући на мору на простору између Задра и Шибеника, ширећи се преко залеђине тих градова ка, на западу, Велебиту и Лици, а на истоку, ка Динари и Далматинској Загори. Ови крајеви су још у средњем веку припадали Јелени Шубић, сестри цара Душана, па Срби већ у XIV веку имају своје основне верске организације. Када је 1350. године, ратујући против Босне, српски цар Душан допро до ових крајева, управе градова Трогира и Шибеника одлучиле су да цара на реци Цетини сачека њихово изабрано посланство са даровима. Прилике под којима се развијала српска култура у овим крајевима биле су изузетно тешке; становништво је високим брдима било донекле заштићено од ратних пустоши, али уједно и одсечено од српске позадине. Све везе Срба са најближим црквеним организацијама, херцеговачким, зетским, а после и добробосанским епископима, биле су често кидане услед непрестаних ратова са Турцима. Карловачким миром (1699) Млечани проширују своју власт и на унутрашњост Далмације, а у црквеном погледу читава Далмација потпада под власт филаретовског архиепископа са седиштем у Венецији. Стални ратови и немирна граница са Турцима условили су да су се на подручју Северне Далмације, коју већ у XVIII веку називају „тронећа“, сачувала само три српска манастира: Крупа, Крка и Драговић. Крупа је подигнута у првој четвртини, Крка половином, а Драговић крајем XIV века. Сваки од њих обухвата посебно подручје, али сва три заједно обухватају целокупну црквену територију српске цркве у Северној Далмацији.

Осим својих манастира, Срби су у овим крајевима имали и неколико важних и значајних центара, нарочито Задар, Дрниш, Скрадин и Шибеник. Српске цркве у Задру, Дрнишу и Шибенику пуне су икона тзв. итали-критске школе, као и оних које су израђивале домаће радионице. На зиду старе трошне цркве св. Стиридона у Скрадину откривене су, уз оне у Крупи, једине српске фреске у Далмацији.

Крупа

Манастир Крупа са црквом посвећеном Успењу Богородице налази се у Далматинској Буковини, у полној Велебита, недалеко од места где истоимена речница утиче у Зрмању.

Манастир је подигнут у доба српског краља Милутина (1317) о чему сведочи и архитектонски план централног дела храма који у потпуности следи дух српског црквеног градитељства свога доба. По предању, манастир је основала неколицина калуђера пребеглих на ову територију из Крупе у Босанској Крајини (са ушћа речице Крупе у Врбас) који су и манастиру и оближњој речници дали име свог пређашњег манастира. Изградња Крупе довршава се у доба Стефана Дечанског (1321-31) а за време Душана Силног (1345) већ се обнавља и поново богато дарива. Крајем XV века, после пада Србије и Босне под Турке, манастир је на гласу и у даљем Српству као значајан чинилац у црквеном и верском животу далматинских Срба, па му дужну пажњу и помоћ указују српски деспоти Бранковићи из Срема, Ђорђе и Јован са мајком Ангелином. Када су Турци 1480.г. похарали манастир Драговић, а његове калуђере растерали, Крупа је због свог скривеног положаја остала ван домашаја турских чета и наставила са радом још више од две деценије. У време млетачко-турског рата (1502) Турци су манастир опљачкали, а крупски калуђери су били приморани да се склопе у манастир Крку, одакле се, по склопљеном примирју, ускоро враћају. Манастир је обновљен и украшен 1514., а 1520.г. поново опљачкан и спаљен. Падом Клиса (1537) Турци заузимају Дал-

матинску Загору, а српски манастири Крупа, Крка и Драговић доспевају под турску власт. У обновљеној Пећкој патријаршији (од 1557) бригу о српској цркви у Далмацији воде добробосански митрополити, који својој титули додају још „клишки и лички“, а нарочито истичу звање „егзарха целе Далмације“.

Почетком XVII века (1615-20) зидове манастирске цркве живописише најбољи српски сликар тога времена, монах и зограф Георгије Митрофановић, који је својим фрескама украсио и трпезарију манастира Хиландара, манастире Морачу и Завалу, цркву св. Димитрија и трпезарију у Пећкој патријаршији, манастир Добрићево и Доњу испосницу крај манастира Студенице. Ове фреске, дуго времена покривене кречом, откривене су приликом недавних реставраторско-конзерваторских радова предузетих поводом обележавања 650-годишњице постојања манастира Крупа (1317-1967). Несумњиви уметнички квалитети овог живописа тим су значајнији што представљају једно од ретких сведочанства српско-византијског зидног сликарства у Далмацији.

Турци су манастир Крупу поново похарали, запалили, а једног калуђера чак и убили због пружања отпора 1620.г. Преживело крупско братство враћа се у опустели манастир након

двадесет и две године када од турског султана Ибрахима нарочитим ферманом добија дозволу за објову манастира.

У време Морејског рата (1683-99) народ овог краја дигао се против Турака под вођством ускочког војводе, Јанковић Стојана (описан у народним песмама Женидба Јанковић Стојана, Јанковић Стојан и Смиљанић Илија, Ропство Јанковић Стојана), а помоћ устаницима пружа и тадашњи крупски игуман. Карловачким (1699) и Пожаревачким миром (1718) Турски део Далмације поново припада Млетачкој републици, а српска црква у Далмацији још једном се нашао ван своје матице, Пећке патријаршије. Током читавог XVIII века, али и касније, Крупа је, као и други далматински манастири, имала значајну улогу у одбрани православно веро одагресивног прозелитизма римокатоличке цркве. То је и доба сталног развитка манастира, великих преправки, доградњи, обнова и дариња.

Највеће заслуге за манастир Крупу имао је њен пострижник, а затим и настојатељ, архимандрит Герасим Зелић (1752-1828). Са својих честих путештвија углавном по православном Истоку, архимандрит је донео многобројне црквене ствари, скупопене посуде, књиге и царске двери израђене у Кијеву 1789. г. које и данас представљају основ манастирске ризнице. због свог ангажовања против унијаћења далматинских Срба, архимандрит Зелић је провео осам година заочеништва прво у Бечу, а потом у Будиму, где је и умро. Сву уштеђевину завештао је својем отечеству с намером да се оснују два фонда: за школовање свештеничког подмлатка и за народне српске школе у Далмацији. Чetrдесет година после архимандритове смрти његови земни остаци пренети су у манастир Крупу.

Од значаја је и просветна активност самог крупског манастира; овде је своје прво школовање стекао и књижевник Симо Матавуљ. У XIX веку Крупа има знатан број школованих монаха који су, у исто време, високи црквени функционери или професори шибенске и задарске богословије.

Црква је обнављана 1828. г., али свој коначни облик манастир добија тек 1855. када велика средства дају српска кнежевска, руска царска и аустријска влада. Услов Аустрије за давање помоћи био је да се сви прозори на фасади манастирске зграде изведу у готско-венетијанском стилу са преломљеним луком – како је и учињено.

Своја највећа страдања доживео је манастир Крупа за време последњег рата, прво, као уставско упориште према Италији, а потом као стална мета италијанске артиљерије и авијације. Тада су сви конаци изгорели, а уништен је и сав манастирски инвентар који на време није био похрањен у манастир Крку. Након рата у манастир

долази и постепено али упорно га, уз помоћ околног народа и прилога Срба Буковчана из Америке обнавља Павле Козлица. Реставраторско-конзерваторски радови 1967. г. у поводу обележавања 650-годишнице постојања манастира предузети су захваљујући помоћи Галерије фресака у Београду, Фонду за научни рад Србије, Савезном заводу за финансирање научних делатности и Конзерваторском заводу у Задру.

Изузетну историјско-уметничку вредност манастира Крупа представљају 4 престоне иконе (Христа, Богородице, св. Јована Претече и Арханђела Михаила) са среберним оковом, рад италијанског сликара Јована Апаке с краја XVI века. Њихово окривање у другој половини XVIII века обављено је у најбољим венецијанским радионицама тога времена. Ризница манастира поседује и три антиминса (уметнички израђена платна која се држе на часној трпези, а служе за освећење дарова на литургији), дар јерусалимског и пећког патријарха и карловачког епископа из прве половине XVIII века. У близини Крупе налазе се рушевине некадашњег женског манастира где је у XVII и XVIII веку постојала женска монашка колонија. Ово потврђује и један документ у којем се помиње нека „баба калуђерица“ као и казивање арх. Герасима Зелића да је књигу почео учити у манастиру Крупи код монахиње Ане коју су сви, због дрвене ноге, звали „баба Штула“.

Крка

Други манастир Северне Далмације – Крка – посећен сабору св. архистратига Михаила, налази се покрај истоимене реке недалеко од Крстања. Постава манастира везује се, по традицији,

за сестру српског цара Душана, кнегињу Јелену, удовицу Младена III Шубића, гоцодара Омиша, Криси и Скрадина. Претпоставља се да је најстарији део цркве (од којег је данас нешто остало само кубе на пандантивима) Јелена подигла уз помоћ свог дворског духовника, оца Рувима, негде око 1350. г. када се храм први пут помиње. Из натписа над улазним вратима пред манастирском портом сазнаје се да је првобитна зграда дограђивана и проширивана 1402. г. Током векова манастир Крка је претрпео више разарања, напуштања, али и обнављања:

Турци манастирску цркву руше 1530., потом се обнавља 1577., а 1647. г. је поново порушена, манастир опљачкан и опустошен, али се одбегли крчки калуђери после три године враћају.

Слично се дешава и по завршетку Морејског рата, почетком XVIII века, када се крчки калуђери избеглице враћају из Задра и још једном обнављају манастир. Након обнове Пећке патријаршије, све православне цркве и манастири на подручју тадашње турске царевине, па према томе и православни Срби из Далмације, нашли су се на њеној територији и под њеном влашћу. Дабробосански митрополит 1578. за управитеља црквених послова у Далмацији, а уједно и свог заменика, поставља игумана манастира Крка, а поврх тога сам манастир добија и посебне повластице којима се ослобађа од уобичајених годишњих дажбина. Почетком XVII века озбиљан рад крчког братства на таквом је гласу да митрополит Тодор доноси одлуку о оснивању школе у манастиру Крка у којој ће се васпитавати свештенички подмладак за нелу Далмацију. Школа је почела са радом 1615. и дуго низ го-

Манастир Крупа (1917)

дина је давала најбоље далматинско свештенство.

Када је, крајем XVI века, Турцима успело да после дуже опсаде заузму Клис, калуђери из Крке су, прогоњени, побегли у Карловачки ђенералат и ту 1602. основали данашњи манастир Гомирје посвећен св. Јовану Крститељу и у њега донели велики број црквеног посуђа и драгоцености из Крке.

За време Кандијског рата (1645–69) манастирско братство ангажовало се на страни Млетака тако што су се тајни договори са народним првацима о дизању устанка најчешће одржавали у Крки, а овдашњи калуђери одлазили су и у Задар на договор код млетачког провектора (управитеља). Сазнавши да је народна војска дело крчких калуђера, а сам манастир, опљачкају га, цркву оскрнавe, а сво братство побегне и склони се у Задар. Нарочитим декретима млетачке власти крчким калуђерима следеће године уступају на богослужење две римокатоличке цркве у околини града, цркву у Белафузи и цркву Сан Ђованина. Тек 1650. неколицини крчких калуђера пође за руком да од скрадинског калије добију дозволу да се врате у манастир и да га обнове.

Пошто је Далмација Карловачким и Пожаревачким миром прешла у руке Венеције, православни живаљ у Далмацији потпада под духовну власт млетачко-далматинског епископа, чији је намесник у то време био управо епископ Никодим Бусовић, претходно истакнути крчки калуђер. Пошто епископ није хтео да потпоможе млетачку управу у спровођењу унијаћења православних, морао је бежати из Далмације и одлази најпре у Свету Гору, а потом у Палестину. Године 1707. најзад му би дозвољено да се врати, али под условом да се не сме мешати у црквене послове православне далматинске цркве. Епископ Никодим је по свом повратку провео неко време у манастиру Драговићу, а када је осетио да му се ближи смрт, отишао је у манастир Крку где је исте године умро и сахрањен у манастирској цркви.

И крчки архимандрит Никанор Рајевић је, због брањења православља, оптуживан од задарског надбискупа пред млетачком владом да буни народ против Млетачке републике у корист Русије. Залажући се за заштиту права православне цркве у Далмацији, арх. Рајевић се обраћао карловачком митрополиту Павлу Пенадовићу (1749–68), неколико пута одлазио у Млетке, а путовао је и у Русију. Када је умро (1770), млетачки управитељ у име своје владе крчким калуђерима изражава саучешће због губитка ревностног настојатеља, исказујући тиме уједно и признање за његов рад.

Црква манастира Крка свој данашњи облик добија 1779. г. Истовремено, подигнут је лепши и пространији олтар,

а започињу и радови на подизању манастирског звоника који гради камениорезац Сава Папић из Мостара.

Манастир Крка важи за најбогатији српски манастир у Северној Далмацији управо због своје ризнице и библиотеке које једине нису страдале у току последњег рата. Међу најзнаменитије старине овог манастира свакако спада један епитрахил (део свештеничке одежде у виду дугачке траке која се ставља око врата) везен чистом златном срмом и свилом. Његово приписивање св. Сави свакако је претеривање и нетачно веровање јер је утврђено да датира из XV–XVI века. На полеђини епитрахила је и запис из којег се знаје да га је као некадашњу својину манастира Студеница купио и у манастир Крку донео његов проигуман Викентије Кнежевић (1772–1838).

Као и Крупа, и ризница манастира Крке поседује велики број икона итали-критске школе и домаћих радионица XVIII века. На свима је уочљив спој традиционалног византијског иконописа са новим западњачким утицајима барокног стила који долазе преко Венеције. По својој уметничкој вредности истичу се иконе Св. Саве и Св. Симеона (Српског), Сабор Св. архистратига Михаила и Три светитеља док су две од њих чак и сигниране – једну је потписао мајстор Вуко Сударевић (исти сликар који је радио иконе у манастиру Драговићу), а другу Грк Спиридонос Рома (радио и за српску цркву у Дрнишу).

Манастирска библиотека обилује средњовековним рукописима (Патерик из 1346. из Хиландара) и штампаним књигама из првих српских штампарија (Октоих штампан у штампарији Божидара Вуковића у Венецији 1537;

Псалтир из 1529., штампан у штампарији Божидара Горажданина у Горажду).

Манастир Крка није био славан и знаменит само у прошлости већ је и данас јак стуб православља у Далмацији. О манастирским славама (на дан св. Арханђела, на св. Саву, на Тројичиндан и на Преображење) скупља се овде много света из свих крајева Северне Далмације, Лике и из Босне. Зна се да је таквим зборовима почетком овог века архимандрит и настојатељ манастира Крке, Данило Буковровић, давао како верски тако и културни значај. Забележено је, на пример, како је после вечерњег богослужења организовао филмована предавања о старим српским манастирима у Јужној Србији. Године 1912. Михаило Пуџин је један од оснивача српског Црквено-просветног фонда намењеног сличном мисионарском раду који је касније организован по Америци.

С посебном пажњом манастирски летопис бележи посету Његовог Величанства Краља Александра I манастиру Крки 8. VII 1929. године. Пошто је краљ обишао манастир, уписао се у спомен књигу посетиоца, изразио своје дивљење лепоти манастира рекавши да у свему подсећа на манастире Јужне Србије и посебно уочио епитрахил Св. Саве као ретку и вредну старину, упитао је тадашњег настојатеља манастира има ли какву посебну жељу. Овај је одговорио: „Немамо никакве, Величанство, јер сте Ви све наше жеље испунили на Кајмакчелану”. Поводом ове посете у анале манастира убележено је и:

”Радуј се, сестро Душана Силног!
У Твојој задужбини био је данас
Син Петра Великог”.

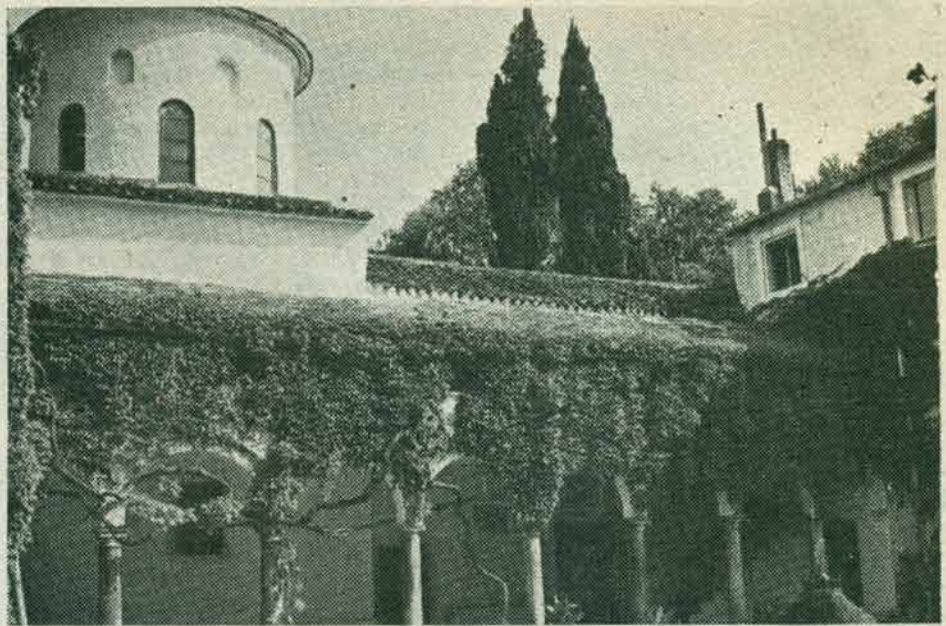

Манастир Крка (1350)

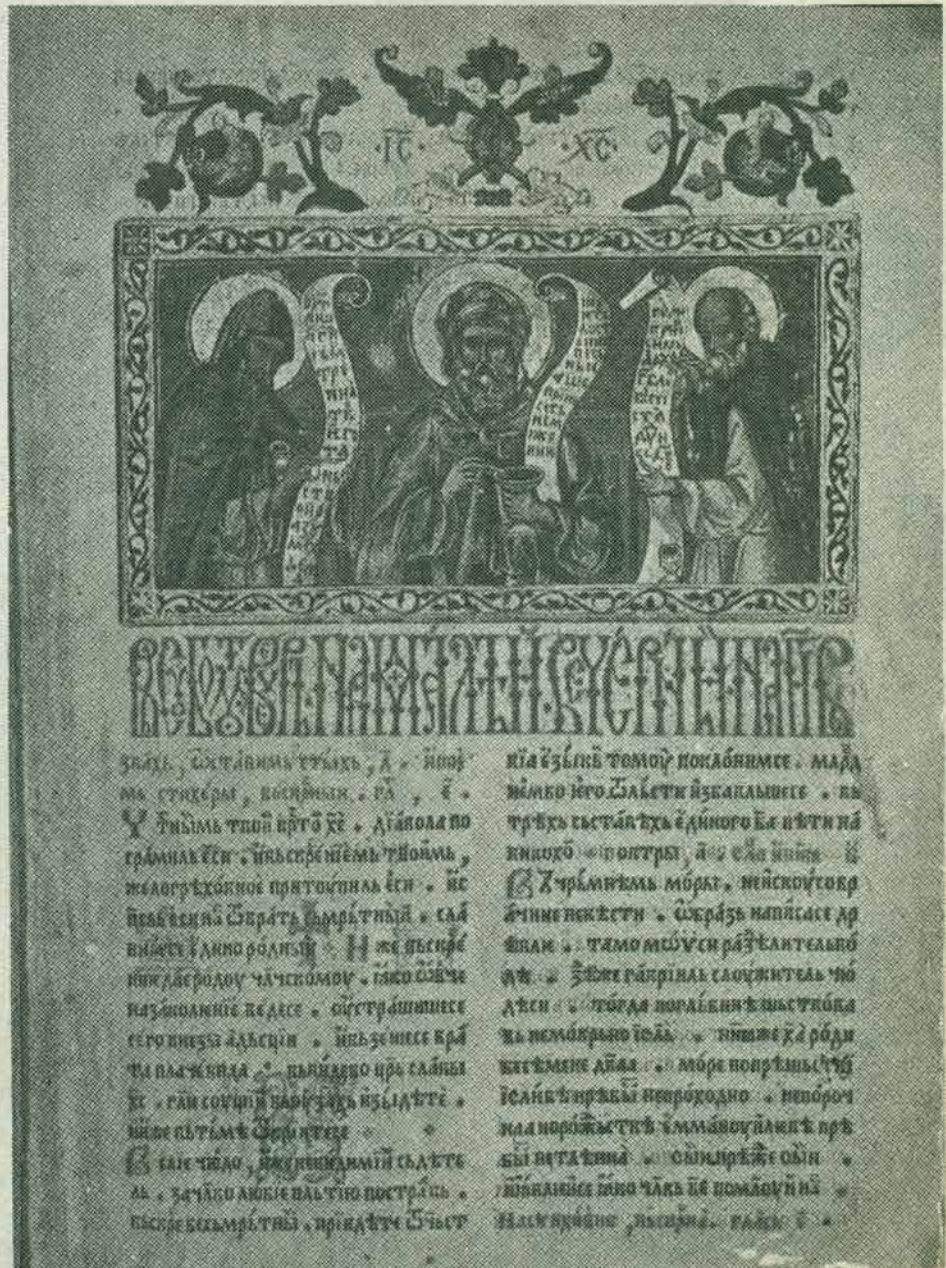
Близу Врлике и места где истоимена речица утиче у Цетину, а поред данашњег пута од Сплита преко Сиња за Книн, подигнут је 1395.г. манастир Драговић са црквом посвећеном Рођењу Богородице. На основу старих докумената и фотографија зна се да је стари манастир Драговић имао малу једнобродну црквицу која се завршавала полукружном апсидом, а једини јој је украс, над западним улазом, био „звоник на преслицу”, вероватно касније дозидан. Када су, у више наврата, Турци опустошили манастир (1480, 1537, 1619, 1698), његови калуђери су били принуђени да беже, дуж време избивају из Драговића и са собом носе све манастирске драгоцености. Пошто је године 1585. пет драговићких монаха напустило манастир и пребегло у Угарску, у Будимској епархији оснивају манастир Грабован где 1619. долази још десет чланова братства Драговића заједно са игуманом Стеваном. Манастир Драговић остаје пуст пуних седамдесет и пет година (све до 1694) када епископ Никодим Бусовић добија од млетачке владе допуштење за обнову и настањење манастира и дозволу за обрађивање нешто земље. После турске провале у Цетинску крајину (1698), драговићки калуђери опет напуштају свој манастир и смештају се, заједно са епископом Бусовићем, а уз дозволу млетачке управе, на плодном земљишту поред цркве св. Јована Крститеља северозападно од Скрадина, код Брибира (црква је ту постојала од времена босанског краља Твртка). По склапању Карловачког мира (1699), Цетинска крајина се ослобађа од Турака, а драговићки калуђери се враћају у свој манастир. Црква св. Јована Крститеља код Брибира, међутим, остаје својина Драговића све до смрти епископа Никодима Бусовића када и њу и оближњу манастирску зграду коју су подигли драговићки калуђери, присвајају католици. И данас се у народу спомиње некадашња Бусовића кула код Брибира.

Првобитни комплекс зграда манастира Драговића налазио се на подводном терену па је услед влажног земљишта био изложен постепеном рушењу. Крајем XVIII века манастирска братија је почела помишљати да манастир поново сазида на згоднијем и здравијем месту. На месту званом Виноград, недалеко од старог манастира, драговићки јеромонах Викентије Стоисављевић је, уз допуштење млетачке владе, почео зидати нове манастирске зграде са црквом. Због неугласица међу самим манастирским братством рад је ускоро обустављен, па се градња новог манастира наставља тек 1846, а црква освешује 1867. године.

За стару манастирску цркву и стари манастир везује се и боравак хоповског јеромонаха, потоњег књижевника и просветитеља, Доситеја Обрадовића крајем 1764.г. када је, на путу из Далматинског Косова у Сплит, оставио на

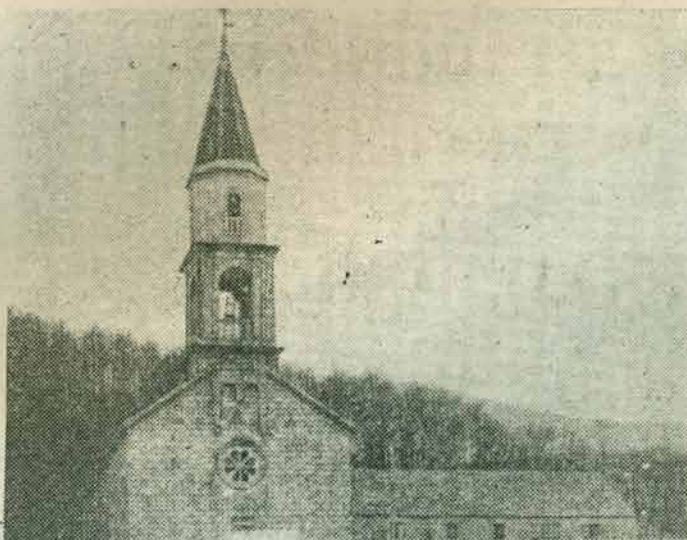

Манастир Крка, дворишни изглед

Октоих, штампан у штампарији Биждара Вуковића 1537. у Венецији. Чува се у манастиру Крка.

Манастир Драговић (1395)

књигама из манастирске библиотеке које је том приликом читао, више власторучних забележака и потписа.

Игуман Драговића, Стефан Дубајић (1807-10) истакао се 1809. као вођа устанка у Далмацији на страни Аустрије против Француза, а сам манастир постаје истакнути устанички центар. Исте године босански епископ Венедикт Краљевић вође устанка, међу њима и Дубајића, удари најтежом црквеном казном, проклетством (да њега, сав његов род и све оне који би пошли његовим примером – земља прогута, анђео господњи прогони огњеним мачем, деца њихова да постану сирочад, жене удовице, а домови њихови да опусте и постану скрвиште дивљим зверима). Владичина клетва је унеколико и деловала те је устанак почео јењавати, али је зато ускоро бечка влада Дубајићу због његових заслуга за државу и војску доделила титулу војног капелана и пензију од 300 форинти годишње. Писмо бечке владе о тој пензији чува се и данас у манастирском архиву.

Након последњег рата у којем је манастир Драговић такође доста страдао, одлуком комунистичких власти горњи ток реке Цетине претворен је у акумулационо језеро, манастир премештен на висораван изнад језера, а читаво село Кољане у којем се манастир налазио са више од шест стотина домова – потопљено је. Српски народ са Динаре и Свилаје тако је одвојен водом, а сами сељани из Кољана били су принуђени да се селе. Када опадне ниво језера, из воде се помаљају крст и остаци олтара. Поред језера подигнут је нови манастир са скромном црквицом далеко мањих димензија од оне која је остала под водом, али у њему данас више нема калуђера.

Упркос својој великој старини, манастирска ризница, библиотека и архив само су делимично сачувани. У ризници се чува осам антимиња од којих три показују везе Драговића са карловачком митрополијом: један је из доба патријарха Арсенија Чарнојевића (1692), други је рад највећег српског

сликара и гравера прве половине XVIII века, Христифора Жефаровића, а трећи из доба митрополита Павла Ненадовића (средина XVIII века). Ризница поседује и шест ручних крстова уметнички обрађених од којих је најстарији онај из 1739.г. Иконе манастира Драговића су итали-критски радови млетачке провинијенције, а има и приличан број оних које потичу из локалних, далматинских радионица. Сигнатуре су грчке или, ређе, српске. И манастирска библиотека некада је била веома богата. Сачувано је неколико рукописних (Требник, писан пре 1500.г., Октоих и Минеј из XVI века) и штампаних књига (Књига св. Василија, штампана у манастиру Острогу крај Никшића, 1594. и Крмчија, штампана у Москви 1653). Манастирски архив има приличан број повеља, писама, пуномоћи и уговора, али није сачуван ни један старији од XVIII века.

У ликовној енциклопедији Југославије (Југославенског лексикографског завода „Мирослав Крлежа“), т. II, Загреб 1987., на стр. 146 манастир Крупа се датује у 1642.г., настанак манастира Драговића везује се за XVI век на стр. 76, а једино се оснивање манастира Крке на стр. 137 ставља у време око 1350.г.

мр Љиљана Стошић

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета

СРПСКОЈ ЈАВНОСТИ

Након одбијања србијанског комунистичког режима да региструје Српски четнички покрет интензификовала се кампања режимске штампе против наше странке, константно допуњавана политичко-полицијским прогонима и шиканирањима четничких активиста.

Врхунац те кампање, вероватно, представља објављивање серије неистинитих информација и најбезочнијих лажи у „Вечерњим новостима“ и „Борби“. Председник савезне комунистичке владе Анте Марковић тако се, преко листова „Борбине“ куће, коју чврсто држи под контролом, укључио у обрачун са странком српских четника.

Прво су „Вечерње новости“ од 27. августа објавиле чланак под насловом „Шешел избачен“, у коме се лажно тврдило да је претходног дана Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета искључила из Странке нашег председника војводу др Војислава Шешела. Потпредседник Централне отаџбинске управе Александар Стефановић, генерални секретар Српског четничког покрета Војин Вулегић и секретар за информисање др Велибор Стефановић лично су, истог дана, отишли у Редакцију „Новости“ да ову лаж демантују. Тамо су им показали оригинални текст лажног саопштења, на коме су се налазила само два потписа (Дејан Гајић и Зоран Цикнић). На упозорење да ниједан ни други нису чланови Управе никада били, те да је Цикнић већ одавно искључен и из Странке и из Редакције „Велике Србије“, дежурни уредник је само слегнуо раменима и изјавио да није у могућности да ту информацију благовремено провери.

Међутим, уместо да ту лаж што пре демантују, „Новости“ су сутрадан објавиле нови текст, с још гнуснијим подвалама. Ипак, обелодањено је да је у ову прљаву работу умешана и Оливера Јелкић, члан Централне отаџбинске управе. У акцију се укључила и „Борба“ већим чланком, под насловом „За мир у кући опозиције“, у коме су лажи коначно обликоване према замисли још анонимних режисера.

Напокон смо дошли и до комплетног текста саопштења и потписа. Саопштење је потписало укупно дванаест лица: Дејан Гајић, Влатко Мркајић, Ђорђе Петровић, Здравко Алексић, Ненад Таверић, Милош Гајић, Оливера Јелкић, Илија Бачко, Мика Драганов, Драган Зоркић, и Војислав Анђић. Од њих дванаест, само је троје стварних чланова Српског четничког покрета: Дејан Гајић, Ђорђе Петровић и Оливера Јелкић. Осталих девет никада нису били чланови

наше странке, осим Влатка Мркајића, који је то био, али је почетком августа искључен због приступања организацији „Црна рука“ и упуштања у активности уличног тероризма, који је непримерен политичком програму и методу деловања Српског четничког покрета, као и Зорана Цикнића кога смо искључили из Странке и Редакције „Велике Србије“ због покушаја да, као колпортер, украде новац од продаје страначког листа (први пут 400, а други пут 300 примерака).

Након свестране анализе читавог случаја, Централна отаџбинска управа је закључила да је ову подривачку акцију замислила нека режимска институција, највероватније једна од полицијских служби, а да су као извршиоци послужили неки незадовољници међу садашњим и бившим члановима Странке, као и свим непозната лица, која су можда и фиктивна, јер су неки потписи испод саопштења сувише слични један другом.

Сви наводи из односног саопштења су потпуно измишљени. Никада унутар Српског четничког покрета до сада није постављено питање поверења нашем председнику војводи др Војиславу Шешелу, нити је за то било икаквог повода. Уосталом, 30. августа, којим датумом је датирано саопштење, никаквих седница у Београду нисмо имали.

Послуживши нашим противницима из комунистичког тора као погодно средство за обмањивање јавности у погледу информација о правом стању и активностима унутар наше странке, Дејан Гајић, Ђорђе Петровић и Оливера Јелкић су својом делатношћу угрозили политичке циљеве и озбиљно нарушили углед Странке, па је, стога, Централна отаџбинска управа донела одлуку о њиховом искључењу из Српског четничког покрета.

Дејан Гајић и Ђорђе Петровић се од свог уласка у Српски четнички покрет нису истицали никаквом озбиљнијом политичком активношћу, па њихово ис-

кључење за Странку не представља никакв губитак. Искрено жалимо што смо били принуђени да из Покрета искључимо Оливеру Јелкић, која, без сумње, има великих заслуга за успешно деловање Српског четничког покрета у последња три месеца. Њена немогућност да се одупре режимским притисцима и угрожавањима личне egzистенције, које је описала у свом последњем писму председнику Странке, као и покушај мешања службеног политичког ангажмана и приватних емоција, резултовали су њеним катастрофалним моралним падом.

Ми, српски четници, очекујемо и у будућности бескрупулозне комунистичке насртаје на нашу унутарстраначку стабилност, разне режимске лажи и клевете, покушаје полицијског врбовања појединих чланова странке, али смо на све то спремни и одлучни да истрајемо у борби за реализацију наших програмских циљева. Није нимало случајно што Српски четнички покрет окуља само најхрабрије, најодлучније и најчасније српске патриоте, спремне да се у сваком тренутку несебично жртвују за свој народ и Отаџбину.

Ми смо зато поносни што смо једина политичка странка у овој суженој Србији коју је комунистички режим одбио регистровати, што смо непрекидно изложени полицијским забранама и шиканирањима, те што уживамо неподељене симпатије српског народа, на којима нам све друге политичке странке само могу завидети.

Српски четници ће својом истрајношћу и принципијелношћу и убудуће пружати пример свим другим политичким снагама демократског и слободарског опредељења, као и помагати свима онима који су угрожени и угњетавани у овим мутним временима дефинитивног краха комунизма и грчевитих напора његових челника да обнове леку другу врсту деспотизма, како би личну власт и привилегије сачували.

У Београду, 3. септембра 1990.

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА — ЗА КРАЉА И ОТАЉБИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!**

**Потпредседник
Централне отаџбинске управе
Адвокат Милорад Вукосављевић, с.р.**

**Потпредседник
Централне отаџбинске управе
Александар Стефановић, с.р.**

**Председник
Младих четника
Срђан Гламочанин, с.р.**

**Председник
Издавачког савета „Велике Србије“
Др Ђорђе Николић, с.р.
Секретар за информисање
Др Велибор Стефановић, с.р.**

**Генерални секретар
Српског четничког покрета
Војин Вулегић, с.р.**

ЛЕКЦИЈЕ ИЗ ПОВИЈЕСТИ: ХРВАТСКА + ÜBER ALES

Постојала је некада, давно, једна велика и славна држава. Налазила се овде негде, где и ми сада, на Балкану. Имала је храбре и умне владаре, мудре државнике, добре неимаре, вредне житеље. Остала је упамћена по храбром цару, по његовом (и за данашње време) модерном законнику, по многим саграђеним манастирима, по просветитељима... И по једном чувеном боју са краја четрнаестог века, у којем се храбро супротставила великој сили са Истока, у којем је поред пораза (или баш због тога) учинила велико дело, зауставивши, макар и привремено, надирање ове велике силе према Европи.

Учили смо, и причали (понекад и шапатом), да је та велика држава Србија, да је њен храбри владар Душан, да је тај модерни закон Душанов законик, да су њени храбри и вредни житељи Срби... И, наравно, да је поменути бој Косовски бој, да су се у њему Срби храбро супротставили експанзији Турске империје, и да је тај бој, чак и поред пораза (или недоказаног исхода) означио почетак тешког, скоро петовековног ропства овог народа под Турцима.

Учили смо тако, али... Биће да и нисмо били у праву. Бар нас тако учи, доводећи ова наша сазнања у питање, „Хрватска домовина“ гласило Хрватске демократске странке, у свом последњем броју (број 17, 23. колонија 1990. године). Најпре нас Иван Панчић („Не плачи, вољена земљо!“, стр. 5.) опомиње да су „Хрвати велики и повијестан народ, за разлику од неповијесних народа на њихову југоистоку“, са великом мисијом – „као судионици европског културног круга, међу првима крштени и цивилизовани, Хрвати су намах постали повијесним народом и тиме преузели улогу да преиначе балкански неповијесни простор и приведу свјетлу све примитивне народе“.

Ту своју улогу повијесни је народ, наравно, здружено обављао. И то на разне начине. Један од тих начина описује у фељтону „Хрвати – везири на високој порти“ (стр. 15.) Анте Милићевић. У овом фељтону, наине, дат је кратак преглед Хрвата који су били значајни за исламску цивилизацију. Списак ових Хрвата је заиста импозантан, без обзира што и није потпун: Бадр, Џаухар, Махмуд-паша, Рузем-паша, Ахмед-паша Вукић-Косача, Мехмед-паша Соколовић, Синан-паша Боровинић, Исхак-бег Храпушић-Котроманић, Мурат-паша, Исхак-бег Краљевић, и мноштво других.

Ни њихова дела, наравно, нису ништа мања. Тако се Бадр „виноу сво-

јим угледом до части царског савјетника и ускоро до хаџиба (великог везира)“ у калифату Омајада у Кордоби, којим је владао 33 године (од 888. до 921. године). Џаухар „г. 969. утемељује нови град Ал Каирху (Побједница), данас Каиро. У истом граду исте године саградио је најпознатију џамију и Свеучилиште ‘Гемих Хазнаре’ (Ел Азрах), још до данас након тисућу година као једно од најзнаменитијих свеучилишта исламске цивилизације“.

Како су, међутим, Бадр и Џаухар имали (значајне) улоге код Омајада и у Северној Африци, а нас овде интересује Турска, интересантнији нам је даљи део рада Анта Милићевића, у којем нас он детаљније упознаје са улогом Хрвата у успону и процвату Турског царства. А та је улога толика да је уствари „повијест Турског царства истодобно и повијест нарочите наклоности према Хрватима и изванредног повјерења у способности Хрвата. Хрвати као похваљени и одабрани народ коњаника и помораца у Турском царству манифестирали су своју вриједност на сваком пољу развоја друштва: у умјешности владања, на бојном пољу, на копну и мору, као борци и као војсковође, којима су неријетко и најљући непријатељи одавали највећа признања; затим у књижевности, у правосудју, законодавству, друштвеном просвјети, умјетности, укратко један релативно мали народ Хрвата давао је печат оновременом грандиозном успону Турског царства када је без сумње добрим дијелом заслугом владајућег слоја Хрвата досегло до највише моћи“.

Због свега тога, и значај Хрвата био је изванредно велики: он је ишао дотле да је „у часу највеће моћи, за ере највећег владара Сулејмана Величанственог Турског Царства било у рукама тројице Хрвата“ – велики (први) везир био је Али-паша Семиз (Крупни), други везир Мехмед-паша Соколовић (Високи), и трећи везир Пертев-паша Хрват. Пошто је сваки од ових достојанственика доводио у своју свиту много својих сународњака, „на двору (је) у служби било толико Хрвата да је хрватски језик једно вријеме важио уз турски као језик дворски, службени. Хрватским језиком говорио је сам цар Сулејман Величанствени“.

Најзад, као врхунско признање приликом освајања Јајца 1463. године султан Мехмед II Фатих (на сугестије Махмуд-паше Хрвата) поделио је онима који су прешли на ислам све могуће повластице, а најважнија међу њима је да ће „дјецу хрватских племића узимати

за аџами-оглане (страна дјеца – синови), одгајати и школовати на султанову двору за владајући слој турског Царства“, за шта су иначе Турци узимали „осим Хрвата само дјецу још једног малог племена Абхазе с Кавказа и дјецу високих турских племића“.

Оволика улога и значај Хрвата, као повијесног и цивилизованог народа, у успону и процвату моћног Турског царства, којим су они практично владали, захтева од нас, нецивилизованих и неповијесних народа са њиховог југоистока, да ревидирамо своја досадашња сазнања и схватања. Пре свега о Косовском боју. Испоставља се, наине, да се на Косовском боју Срби нису сукобили са Турцима, већ са једним релативно малим, али зато моћним народом, који је водио Турску империју, са Хрватима, који су, као припадници европског културног круга међу првима крштени и цивилизовани, те намах постали повијесни народ, и својим овозможивањем и оваквим ангажовањем у оквиру Турског царства, на један специфичан начин, преузели улогу да преиначе балкански неповијесни простор и приведу свјетлу све примитивне народе.

Својим супротстављањем турском надирању Срби су, тако, на Косову уствари спречавали ширење хрватске, дакле и европске, цивилизације и отежавали Хрватима, као повијесном народу, остваривање њихове историјске мисије. Тиме су они сами себе осудили да још дуго остану непросвијетљени, и повијесном народу, Хрватима, практично доделили вечиту улогу просветљивања неповијесног простора на којем живе Срби.

Молимо Србе, као непросвијетљени народ, да што пре савладају ове нове лекције из повијести. Јер, ко зна... можда ни оне ускоро више неће важити. Можда ћемо ускоро (већ у новом наставку овог фељтона?) „сазнати“ да се и на другој страни у Косовском боју налазио повијесни народ – Хрвати, који је имао улогу да просвјетљује неповијесни балкански простор и да брани исту ту европску цивилизацију од надирања Турака, односно од Хрвата који су европску цивилизацију ширили ка Европи управо из Турске. Ко зна?

Можда вам се чини претераном ова (и оваква) бојазан? Не заваравате се – у питању је *повијесни* народ, у пуном смислу те речи. И ко зна каква се још изненађења у будућности (и још више у прошлости) могу очекивати од повијесног народа.

Страхиња Војводић

РАШКОВИЋ ЈЕ ПОГРЕШИО! ЈОВАН НЕ ГРЕШИ

У разговору са господином др Франњом Туђманом господин др Јован Рашковић је према фонограму објављеном у „Данасу“ бр. 441 од 31. VII 1990., изјавио да су Срби луд народ, да је то луд свет, да Срби лако умиру, да то што је Србин узима као комплекс и да је зато што неће да му потомци имају исти комплекс тражио да буду Хрвати. Рекао је такође да је отпочетка опрезан према случају Мирослава Млићара и да је с њим прекинуо односе због тога што је Млићар примио поклон од четничког војводе Момчила Ђујића. Изјавио је, исто тако, да Франњо Туђман има предности у односу на Слободана Милошевића јер нема резервне комбинације док Милошевић има, а, најзад, „Милошевић још увијек вјерује у социјализам“!

Рашковић је погрешно! Тако мисле многи Срби и готово сви Хрвати.

Многи Срби мисле, разумљиво, да није добро што је Рашковић погрешно.

(О томе шта ко мисли може се закључити на основу званичних и незваничних изјава у јавним гласилима и приватним разговорима, новинских чланака, писама читалаца... Не зна се, додуше шта тачно мисле они што хуће. Па, ипак, пошто не демантују оне који се изјашњавају, може се и на њих применити старо правило о хутању као одобравању.) Готово сви Хрвати сложено мисле да Рашковић не би требало опростити.

Срби – они који мисле да је Рашковић погрешно – одмах се поделише на оне који му опростише и оне који га осудише.

Они Срби који су опростили Рашковићу мисле да се мора опростити човеку који води народ и да се не сме допустити да га било ко оцрни, баш зато што води народ. Онај који води народ може и мора да греша.

Они Срби који нису опростили Рашковићу мисле да се човеку који води народ не сме опростити баш зато што води народ. Онај који води народ не сме и не може да греша.

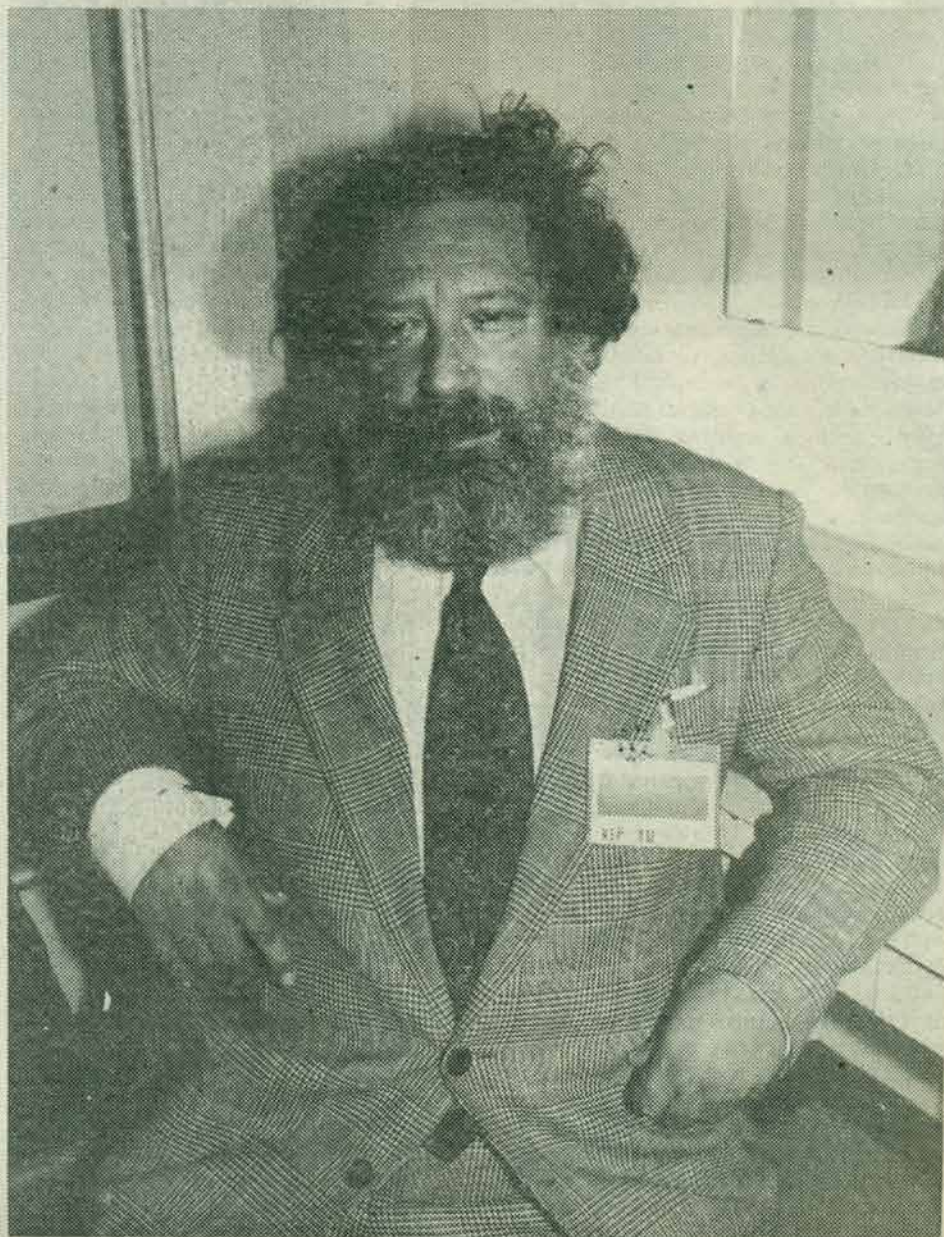
Они који мисле да је Рашковић погрешно немају ни исто мишљење о томе у чему је погрешно.

Неки чак мисле да уопште није ни важно у чему је погрешно. Јер, без обзира на то шта је Рашковић рекао и шта је требало да каже, Хрвати ће пронаћи грешку, или ће му наћи нешто што ће прогласити грешком, а убедиће и неке Србе да је то грешка. Узмимо, кажу, да је Рашковић у том фамозном разговору рекао, све супротно ономе што му замерају – да су Срби паметан и душевно изузетно здрав народ, да Срби тешко

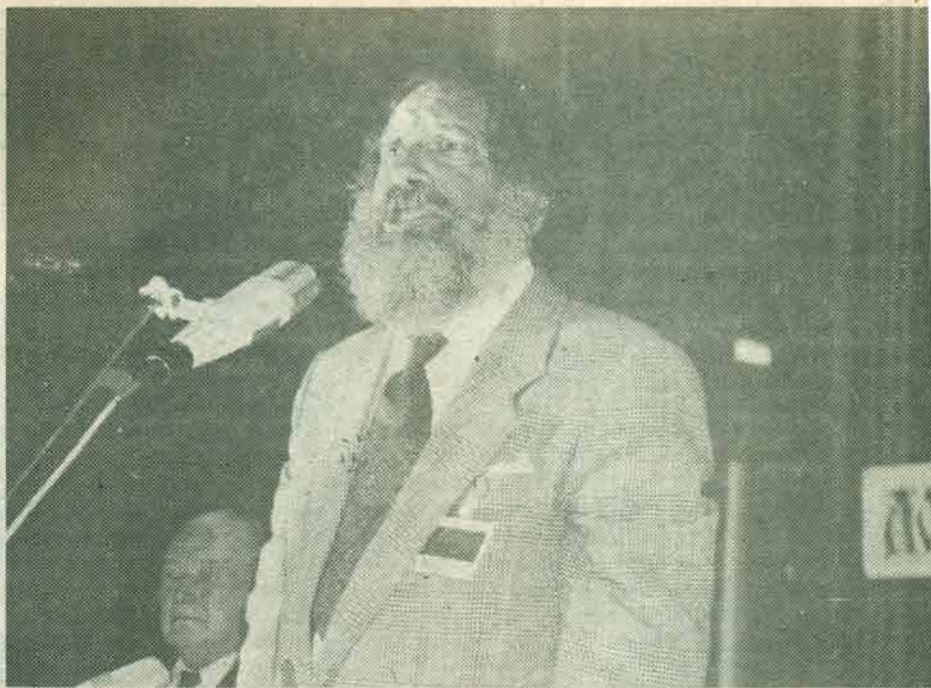
умиру, да он, Рашковић, уопште не осећа као комплекс то што је Србин, да се тиме, штавише поноси и дичи и да је зато тражио да му и унуци буду Срби, да је, такође рекао да има пуно поверење у младог Млићара и да му одобрава што је примио поклон од четничког војводе Ђујића, да је, затим, изјавио да Слободан Милошевић има неке предности у односу на Туђмана, јер Милошевић има и резервне комбинације које Туђман нема, а, најзад, Милошевић још увек верује у социјализам... Шта би било да је Рашковић тако зборио? Хрватски тисак би те речи дочекао с похвалама и одушевљењем? Извесно је да се то не би десило. Напротив, напао би га тисак више него што га је напао. А нашли би се и Срби који

би се придружили и тим нападима, мада, с другачијим мотивима...

Неки Срби пак мисле да је погрешно не само у свему ономе што је рекао него и у томе како је рекао и где је рекао и коме је рекао што је уопште рекао томе коме је рекао. Зар је веровао – питају они – да може супериорно, па и равноправно да разговара у четири ока с двојицом? Није ваљда толико наиван да је помислио како је Славен Летица слеп и глув?! Морао је, штавише, знати да ће Туђман и Летица разговарати у више од шест очију, јер ће Летица отворити „сва четири ока“. А Славен Летица при том није само нем посматрач и сведок. Он је активан учесник у разговору, он интервенише у најделикатнијим тренуцима: захтева

од Рашковића да овај напише предлог споразума, документе о аутономији, о месту Срба и Устава Хрватске он инсистира да се Туђман и Рашковић договоре одмах, у четири ока, пред њима уз њега; он „пресеца“ Рашковића кад овај хоће да доврши своју психијатријску дијагнозу хрватског народа који болује од кастрационог комплекса, а прихвата Рашковићеву полушалу, метафоричну констатацију о лудим Србима, па и сам варира ту тему, он... итд. итд. Присуство Славена Летице овом разговору не само да није споредна чињеница већ је пресудан фактор овог сусрета, нарочито с обзиром на његов исход и његове последице. Јер, испало је да је тај разговор био, могло би се рећи, кукавичји лет изнад Летичног гнезда, или, боље, улет (спуст) у Летичино гнездо... Да се и не говори о томе – настављају ови Срби – да је Рашковић морао имати на уму да и зидови имају уши! И, на крају, чему уопште разговор, кад се зна шта Туђман (с Летицом) жели, хоће и мора да чини, и кад се зна шта жели, хоће и мора да чини он, Рашковић?! Па чак и да није рекао оно што стоји у вероватно вешто монтираном фонограму, рекао је нешто слично, а свакако је бар дао повода и материјала за подешавање, подметање и фалсификовање разговора. Уосталом, без обзира на то што је у разговору речено, поставља се питање зашто је први обелодањено тајни разговор, препричавајући његов садржај у јавним наступима. Он је, штавише, тиме поновио грешку: и раније је препричавао разговоре са страначким лидерима из Србије. А нису то једине његове грешке: не само да не пише своје говоре, већ се поноси тиме што импровизује. Мудар политичар тако не поступа. У импровизацији се говорнику може штошта да „омакне“! Пекад га понесу тренутне емоције, па каже оно што не би смео рећи. Понекад му понестане речи, па преприча неки тајни разговор. Управо то се дешава нашем Рашковићу. Многим великим политичарима и државницима други су писали говоре, не зато што не би умели да их саставе – не говоримо о онима који заиста нису умели – или зато што нису имали времена него баш због тога да би избегли субјективност и импровизацију, да не би направили грешку тренутка, „личну грешку“. Прича се да мудри и образовани државници који знају језик саговорника чекају да преводиоци обаве свој посао како би добили у времену и смислили чиме ће узвратити сабеседнику. Преводилац добро дође и као „неко“ ко присуствује разговору у „четири ока“. А тек саветник! Саветник, какав је Летица, истовремено је и представник потенцијалне јавности. А записник, а стенограф?! О свему томе психијатар, академик Рашковић не води рачуна и понаша се као да је дошао код пријатеља на чашицу ћаскања, или као да му је саговорник пацијент на Фројдовом каучу...

На тај или сличан начин размишљају Срби који су склони томе да оптуже Јована Рашковића, лидера Српске демократске странке и вођу српског народа у Хрватској који би могао постати предводник свих Срба.

Могао би?!
 Приличан број Срба спреман је да пође за Рашковићем и да га брани и одбрани. Али, највећи део тог броја није спреман да га брани потпуно, без каквих резерви и ограда, већ сматра да је у нечему ипак погрешно. Па, и о томе у чему је погрешно, ни тај део Срба не мисли исто.

Једни кажу да је добро што је отишао Туђману на ноге и разговарао с њим да би видео шта се може „извући“ за српски народ (сам је рекао да ће ићи у пакао ако то може донети неко добро српском народу) али не ваља то што је рекао да су Срби луд свет. То није добро да се каже ни у шали ни озбиљно. Тако се не говори, тако не говори ни вођа ни слуга ни онеме кога води ни онеме кога служи.

Други пак веле да у начелу није добро ићи на разговор у четири ока без сведока, а поготову не уз два ока сведока, и то у име једног народа (не постоји појединац који може да се нагађа о судбини целог народа), али кад је већ пошао на разговор, Рашковић је добро учинио што је рекао да су Срби луди јер од тога Хрвати луде, плаше се српског лудила к'о ђаво крста. За Хрвате је жестина српског менталитета највећа опасност. Кад је Рашковић казао да су Срби луд народ, желео је рећи да је то жесток и дивалт народ. То је добро, веома добро схватио Славен Летица, што се види из његове реплике: На Рашковићеве речи о лудим Србима, Летица примећује: „Али ни Хрвати нису питомији, то је слична нарав“. Сви хрватски коментатори, а изгледа и српски, превидели су ову Летичину

реплику која открива и смисао Рашковићевих речи о српском лудилу. Карактеристично је такође да коментатори који бране српски народ од Рашковића занемарују значење и оних реплика које следе одмах после наведене Летичине реченице. Рашковић, наиме, каже: „Али Срби лако умиру“. На то ће Летица: „То су митоманске тезе. Етноцентричне тезе су увек пристрасне“. Они који бране Србе од Рашковића, речи о лакој умирању тумаче као смртољубље, као склоност ка колективном самоубиству, у сваком случају, као негативну особину српског народа. Летица не тумачи тако. Он Рашковићеве речи схвата као похвалу српском менталитету и као претњу Хрватима. Занимљиво је при том да коментатори цитирају и интерпретирају углавном Рашковићеве речи, готово никако и речи његових саговорника. Познато је да се смисао онога што један саговорник каже најбоље може протумачити према реакцијом другог саговорника. Једно тако се може проникнути у дух и смисао самог разговора. А ако се не докучи смисао разговора не може се открити ни значење појединих реплика. По коментаторе очигледно није занимао смисао ни појединих речи ни разговора у целини. Напротив, њих је занимало једино да изврну смисао Рашковићевих речи, да им придају оно значење које оне у разговору нису имале, како би компромитовали Рашковића у очима народа који он води и у чије име разговара.

Нарочито у погледу правог значења Рашковићевих речи о лудим Србима, тумачи се углавном праве луди.

II

Има, најзад, и таквих Срба који мисле да Јован Рашковић није ни у чему погрешно.

Јован није погрешно, не грешни и неће погрешити.

Непогрешив? – питају они други...

Није непогрешив. Нико није непогрешив. Ни папа. Али, мора се узети да је непогрешив Јован Рашко Први, као што се узима да је непогрешив Јован Павле Трећи. Непогрешивост је у оба случаја нужна претпоставка. Тако рећи постулат. За католике Хрвате непогрешивост папина исто је што и за православне Србе непогрешивост Рашковићева.

Јован Рашковић не сме да буде крив за Србе јер мора да буде крив за Хрвате. Он је са хрватског становишта по евиденцији крив и грешан, и зато са српског становишта није ни крив ни грешан.

Што год да чини и како год да чини, Рашковић не чини добро за Хрвате.

Што год да чини и како год чинио, Рашковић чини добро за Србе.

Ако би учинио нешто добро за Хрвате, а то не би било добро за Србе, Рашковић то не би учинио као Србин. Тад више не би био Србин, не би више био он. Али, он је још увек он, Рашковић Јован.

То је важило за сваког Јована који остаје Јован и за сваког Србина у Хрватској који остаје Србин. Важи и важиће. За Јована Рашковића то важи највише јер он је сада највише Србин, највише је Србин од свих Срба, и то не само у Хрватској. Јер најтеже је Србину да буде Србин у Хрватској.

Јован Рашковић је највише Србин и за Хрвате и за Србе. Тако рећи идеалан Србин. Највиши, наистакнутији. Али и најприлагођенији, истовремено. Он је максимално окружен хрватством. Опкољен. Утопљен у хрватство. Школванем, језиком, послом, породицом. Животом. Саживљен, срођен... Кроатизиран Србин. Идеалан Србин за Хрвате. Али је идеалан и за Србе у Хрватској јер је остао Србин. Очуван, неуништен. Наоко претопљен, у суштини исти. Премазан. Има српско „ја“ и хрватско „над ја“.

За Србе не може бити бољи од њега ни онај Србин који би остао чисти Србин, нимало Хрват, апсолутно некроатизован, јер такав Србин не би могао ни остати ни постати у Хрватској. Ниједан такав не би могао опстати. Такав је непостојећи. А да ли је потребно рећи да је најгори постојећи бољи од најбољег непостојећег?

Посебно је питање шта би било кад би сви Срби у Хрватској постали чисти Хрвати. Питање је на чему би се, у одсуству српског идентитета, потврђивао хрватски идентитет. Можда је и тежња за ширењем хрватских граница према истоку у ствари само тежња за Србима, жеља да се има што више Срба, поготово што их све мање има у Хрватској. Није ли то „глад“ за Србима? Вероватно се у томе крије одговор на питање зашто је Хрватска 1989. прекинула своју

шутњу. (1971. је само гунђала, буншала). Да је, наине, остала у „комунистичкој“ шутњи, Хрватска би веома брзо остала без Срба. Али била би то Хрватска у садашњим „неповијесним“ границама. И Туђман је осетио да би постојећу Хрватску могла да задеси то да остане без Срба, па је наступио е програмом о хрватској и повијесним границама, већом од ове, титовске. И с тежњом да се што више прошири, јер повијесне границе су веома растегљиве и протегљиве. Али, та тежња је усмерена само према истоку, према Србима.

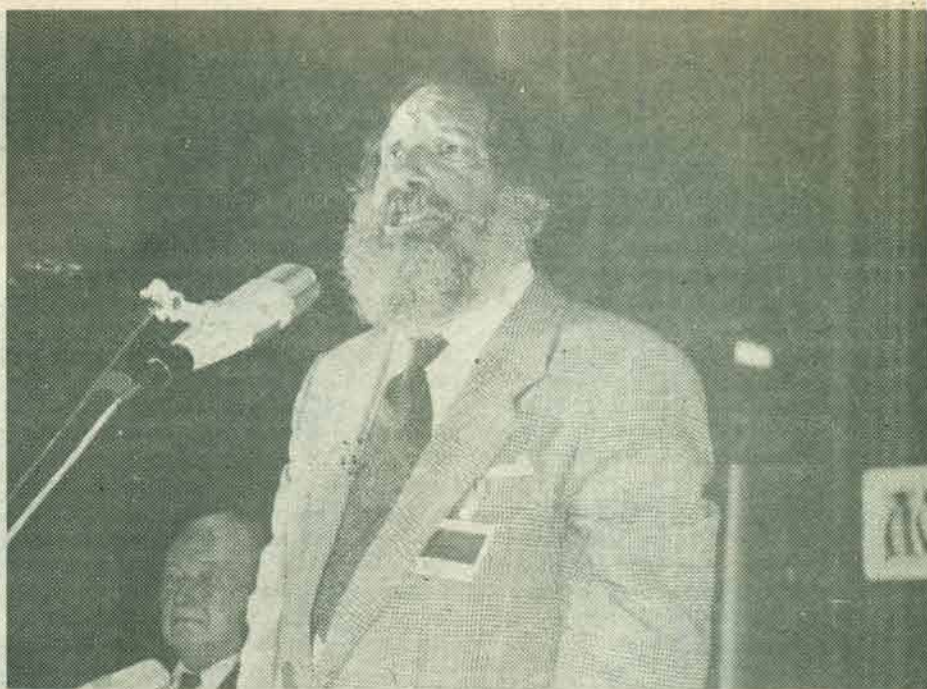
Већ и само саопштење (приопћење) те тежње уродило је плодом. Покренуло се хрватство. И дигло. Покренуло се и дигло српство.

Туђманов програм је пренуо Србе. Његов долазак на власт је очас „осрбио“ српство, тако да туђмановци могу и одустати од ширења Хрватске и продирања на исток. Сад Хрвати

имају према коме да се постављају и на коме да доказују свој идентитет, да оштре своју посебност. Имају напретек материјала за хрватску прераду и самоградњу хрватске самобитности. Имају и разлога за повратак на преткомунистички програм мржње. „Комунисти“ су ради шутке. Братски, у слози и јединству. Прекидом шутње, прекинуло је тихо претапање, фина прерада Срба у Хрвате.

Љубав је најмоћније средство тог стапања, претапања, утапања. Љубав полна, родитељска, породична. У брачној срећи и породичној хармонији. Ако се Србин ожени Хрватицом, из љубави, у срећној породици деца ће бити Југословени, а унучад Хрвати. Кад се Хрват ожени Српкињом, деца ће бити Хрвати. То је неписани закон који делује готово математичком прецизношћу. Проверите! Питајте знаше и незнаше! Академик Рашковић је поступио према овој неумољивој законо-

од Рашковића да овај напише предлог споразума, документе о аутономији, о месту Срба и Устава Хрватске он инсистира да се Туђман и Рашковић договоре одмах, у четири ока, пред њима уз њега; он „пресеца“ Рашковића кад овај хоће да доврши своју психијатријску дијагнозу хрватског народа који болује од кастрационог комплекса, а прихвата Рашковићеву полушљиву, метафоричну констатацију о лудим Србима, па и сам варира ту тему, он... итд. итд. Присуство Славена Летице овом разговору не само да није споредна чињеница већ је пресудан фактор овог сусрета, нарочито с обзиром на његов исход и његове последице. Јер, испало је да је тај разговор био, могло би се рећи, кукавичји лет изнад Летичног гнезда, или, боље, улет (спуст) у Летичино гнездо... Да се и не говори о томе – настављају ови Срби – да је Рашковић морао имати на уму да и зидови имају уши! И, на крају, чему уопште разговор, кад се зна шта Туђман (с Летицом) жели, хоће и мора да чини, и кад се зна шта жели, хоће и мора да чини он, Рашковић?! Па чак и да није рекао оно што стоји у вероватно вешто монтираном фонограму, рекао је нешто слично, а свакако је бар дао повода и материјала за подешавање, подметање и фалсификовање разговора. Уосталом, без обзира на то што је у разговору речено, поставља се питање зашто је први обелодањено тајни разговор, препричавајући његов садржај у јавним наступима. Он је, штавише, тиме поновио грешку: и раније је препричавао разговоре са страначким лидерима из Србије. А нису то једине његове грешке: не само да не пише своје говоре, већ се поноси тиме што импровизује. Мудар политичар тако не поступа. У импровизацији се говорнику може штошта да „омакне“! Некад га понесу тренутне емоције, па каже оно што не би смео рећи. Понекад му понестане речи, па преприча неки тајни разговор. Управо то се дешава нашем Рашковићу. Многим великим политичарима и државницима други су писали говоре, не зато што не би умели да их саставе – не говоримо о онима који заиста нису умели – или зато што нису имали времена него баш због тога да би избегли субјективност и импровизацију, да не би направили грешку тренутка, „личну грешку“. Прича се да мудри и образовани државници који знају језик саговорника чекају да преводиоци обаве свој посао како би добили у времену и смислили чиме ће узвратити сабеседнику. Преводилац добро дође и као „неко“ ко присуствује разговору у „четири ока“. А тек саветник! Саветник, какав је Летица, истовремено је и представник потенцијалне јавности. А записник, а стенограф?! О свему томе психијатар, академик Рашковић не води рачуна и понаша се као да је дошао код пријатеља на чашицу ћаскања, или као да му је саговорник пацијент на Фројдовом каучу...

На тај или сличан начин размишљају Срби који су склони томе да оптуже Јована Рашковића, лидера Српске демократске странке и вођу српског народа у Хрватској који би могао постати предводник свих Срба.

Могао би?!

Приличан број Срба спреман је да пође за Рашковићем и да га брани и одбрани. Али, највећи део тог броја није спреман да га брани потпуно, без икаквих резерви и ограда, већ сматра да је у нечему ипак погрешно. Па, и о томе у чему је погрешно, ни тај део Срба не мисли исто.

Једни кажу да је добро што је отишао Туђману на ноге и разговарао с њим да би видео шта се може „извући“ за српски народ (сам је рекао да ће ићи у пакао ако то може донети неко добро српском народу) али не ваља то што је рекао да су Срби луд свет. То није добро да се каже ни у шали ни озбиљно. Тако се не говори, тако не говори ни вођа ни слуга ни онеме кога води ни онеме кога служи.

Други пак веле да у начелу није добро ићи на разговор у четири ока без сведока, а поготову не уз два ока сведока, и то у име једног народа (не постоји појединац који може да се нагађа о судбини целог народа), али кад је већ пошао на разговор, Рашковић је добро учинио што је рекао да су Срби луди јер од тога Хрвати луде, плаше се српског лудила к'о ђаво крста. За Хрвате је жестина српског менталитета највећа опасност. Кад је Рашковић казао да су Срби луд народ, желео је рећи да је то жесток и диваљ народ. То је добро, веома добро схватио Славен Летица, што се види из његове реплике. На Рашковићеве речи о лудим Србима, Летица примећује: „Али ни Хрвати нису питомији, то је слична нарав“. Сви хрватски коментатори, а изгледа и српски, превидели су ову Летичину

реплику која открива и смисао Рашковићевих речи о српском лудилу. Карактеристично је такође да коментатори који бране српски народ од Рашковића занемарују значење и оних реплика које следе одмах после наведене Летичине реченице. Рашковић, наиме, каже: „Али Срби лако умиру“. На то ће Летица: „То су митоманске тезе. Етноцентричне тезе су увек пристрасне“. Они који бране Србе од Рашковића, речи о лакој умирању тумаче као смртољубље, као склоност ка колективном самоубиству, у сваком случају, као негативну особину српског народа. Летица не тумачи тако. Он Рашковићеве речи схвата као похвалу српском менталитету и као претњу Хрватима. Занимљиво је при том да коментатори цитирају и интерпретирају углавном Рашковићеве речи, готово никако и речи његових саговорника. Познато је да се смисао онога што један саговорник каже најбоље може протумачити према реакцији другог саговорника. Једино тако се може проникнути у дух и смисао самог разговора. А ако се не докучи смисао разговора не може се открити ни значење појединих реплика. Но коментаторе очигледно није занимао смисао ни појединих речи ни разговора у целини. Напротив, њих је занимало једино да изврну смисао Рашковићевих речи, да им придају оно значење које оне у разговору нису имале, како би компромитовали Рашковића у очима народа који он води и у чије име разговара.

Нарочито у погледу правог значења Рашковићевих речи о лудим Србима, тумачи се углавном праве луди.

II

Има, најзад, и таквих Срба који мисле да Јован Рашковић није ни у чему погрешно.

Срба и Хрвата лежао је на земљи. Тек кад се извукоше испод терета Титове земље, усправише се, дигоше главе и пратове, али тал осетише и тежину камена. Србима се уреже у врат уже којим је везан Шинтарски камен, а Хрватима српски. Огромна је међутим разлика у природи и тежини камена, па отуда и у ефекту. Шинтарски камен је подстакао дизање српске главе и усправљање врата. Тако је радио и за себе и против себе. Подижући се он је продрмао и освестио српску главу. Да је камен остао на земљи, да је остао голи камен, и Срби би се заједно с њим у шинтарску земљу претворили. А да су Хрвати још неко време остали погнути, савијени под теретом Југе, камен би се полако распао и на крају претворио у хрватску груду. Овако: скочише Шинтари, тргоше се и усправише Срби, али затеже се и уже и усече се у српски врат. Уекочи Туђман, препуше се Хрвати, осетише да терет Југе могу збацити, подигоше врат, али се у њега усече уже, а и камен, о чуда!, оживе и отежа.

Јавише се Шинтари и све се измени у земљи Србији.

Појави се Туђман, збише се избори, и све се измени у земљи Хрватској.

И роди се Туђман.

И Туђман роди Рашковиће.

И, препородише се народи.

И тако тумаче појаву Рашковића они препорођени који су потпуно уз њега, за њега и иза њега.

III

Рашковић и Туђман су две обале исте реке, персонификације сукобљених страна. Они су део јединственог процеса, оличење историјских сила, а њихов разговор је разговор митских, библијских личности. Њихов суесрет је као суесрет Дана и Ноћи.

Шта од тога разуме Милентије Пешаковић?! Он, наиме у чланку „Ефекат првог удара“ („Политика“, 17. август 1990.) о разговору Туђман – Рашковић каже: „Што се тиче садржине тога разговора, по мени: ништа особено, ништа изузетно, вредно и значајно, уобичајен разговор о важној теми, али из практицистичког, дневнополитичког аспекта и димензије?!“

А суесрет Дана и Ноћи?!

За једне је чак један Бог а други ђаво. За друге обрнуто.

За Србе је Летица ђаволов адвокат.

За Хрвате је Рашковић Мефисто.

„Мефисто на дјелу у Хрватској“ – тако гласи наслов чланка Јозе Лаушића у „Вијеснику“ од 14. колovoза 1990. године, страница 5. А у чланку стоји:

„... колико год наша вјера била моћна, није наодмет знати да смо нападнути страхотворцима сатанске разорности. Ријечју, Мефисто је на дјелу. Пружити му и мали прст, значи заувјек изгубити цијело своје не само на-

родностно, него и људско биће: душу. А зна се: обездушен и обездуховљен човјек јест, и мора бити, тек жалостан луђак и несудан смртољубац. Дакле, Хрватска не само да не смије, ни по коју цијену, постати ичијим дио-ничким друштвом, већ се не смије, по цијену наших живота, претворити у рашковићевску лудницу, у пакао под зна се чијим луциферским врховништвом.

Apaga satanas!“

За господина Лаушића, освједоченог антифашисту и хришћанина, и Адолф Хитлер је невинашче „спрам“ Јована Рашковића. Меморандум САНУ уз луциферско коауторство Рашковићево опасније је од Хитлерове „Моје борбе“, а црна гројка Милошевић – Драшковић – Шешел, јесте ђаволоско тројединство које складно делује против аићеоских Хрвата: „Штовише, Хитлерова „заштита“ судетских Нијемана спрам Рашковићеве, „заштите“ хрватских Срба обична је политичка чарка.

Јер кад нешто, по грађанском занимању психијатар, цијели свој етнос, којему се месијански ставио на чело, најдословније зове лудим и смртољубним, онда се његова месијанско-хитлеровска „заштита“ тог истог етноса не може протумачити другачије доли одлучношћу да се, заједно са њим, својим народом, добровољно затвори у лудницу, коју он, психијатар Јован Рашковић, еуфемистички назива српском аутономијом у хрватској држави. Стравично!

Не, није стравично, јер је и задњој будали јасно да томе тако не може бити, нити је икала игдје у свијету било да би се цијели један етнос могао подвести под луђаке који су, приде, генетски заљубљени у смрт! Него је све ово страховито подло. Али, наравно, и маломумнички наивно. Рашковић, наиме, бестидно проглашавајући хрватске Србе смртољубним луђацима, у

причуви рачуна с парафразом: „Опрости им Боже, луди су, па не знају што чине!“ А кад почине оно што треба да почине, то јест проведу у дјело Меморандум „чинодејствован“ по светом велико српском тројединству Милошевић – Драшковић – Шешел, тала ће се тај исти „луди народ“, док си рекао кекс, из зајетованих смртољубаца преобразити у балканске аријевце с пендреком о боку и пушком о рамену као недвосмисленим усклицицима на крају поклича у свијетлу нам будућност“.

Јозо Лаушић брани Србе од Рашковића, он не да да Србе Рашковић затвори у лудачку изолацију аутономије.

Зар је могуће да је Лаушевић толико љут на Рашковића зато што је забринут за Србе. Или ће пре бити да га ра-спамећује бес због тога што Рашковић стоји на челу српског покрета који има за циљ аутономију? Можда је то уједно и најбољи доказ да је Рашковић у праву и да у разговору није погрешно. А да је захтев за српском аутономијом болна тачка хрватског квазидемократског бића, говоре и многа писма читалаца. Тако у „Данасу“, бр. 444, од 21. колovoза 1990, Здравко Белт, читалац из Осиека пише:

„Жељу и настојања српског пучанства у појединим општинама Републике Хрватске за (само)изолацијом може се прихватити као добра прилика за обогаћење туристичке понуде новим садржајима у оквиру Радне заједнице Алпе-Адриа. Познато је, наиме, да српско пучанство у сјевернодалматинским, личким и корлушко-банијским општинама с великим жаром истиче своје поријекло и традиције граничара Војне крајине.“

Будући да и своју теорију о аутономији граде на темељима „влашког права“ (Статута Valachorum, 1630), те противно (и) тадашњем правном поретку, на непризнавању власти бана и хрват-

мерности, па је „рекао“ својој ћерки, која је удата за Хрвата, да јој деца буду Хрвати. Али, то би било тако и да није рекао. А рекао је јер жели добро својим најрођенијима, он зна да је то за њих најбоље, физички и духовно најздравије, да је то зато да не би имали комплекс који он има. А он мора да има тај комплекс. Комплекс је већ и то што „каже“ својој унучади да не буду Срби и поготово што то саопштава Туђману и Летици. Али, како да нема комплекс кад зна да се поменута законитост остварује, ако не милом онда силом, најчешће мало милом мало силом. Нема Србина који живи у Хрватској без комплекса. Кад друг Микелић осуђује господина Рашковића и каже да нема комплекс што је Србин, он не говори истину. Јер, сваки Србин у Хрватској има у свести и подвести оно: постати Хрватом „милом или силом“, као и оно: и са црним ђаволом прогив православаља! Хрватом постати или нестати! Али, и постати, значи нестати. Нестати као Србин.

Тај комплекс који је Србину усађен, набијен, заиста веома очигледним и опиљивим средствима, имао је на уму господин Рашковић кад је г. Туђману и Летици рекао да има комплекс. А господа су морала да знају о чему говори и на шта циља г. Рашковић. Друг Микелић се прави да не зна.

Срби у Хрватској не могу да не осећају тај комплекс, комплекс Србина међу Хрватима. Ако се не прилагођавају Хрватима, ако се истичу као Срби, осећају да тиме сметају Хрватима, а Хрвати им одмах то стављају до знања: да им сметају, да их изазивају, да им пркосе. Ако се прилагођавају, осећају и знају да издају српство, да изневеравају и себе и своје претке који су и живот давали да би остали оно што јесу. Ако се одричу себе, одричу се и мајке Србије. Ако се не одричу себе, осећају да су матици Србији на терету, очекијући од ње заштиту, терајући је да брине и њихову бригу поред своје бриге. Знају они да мајка Србија има брига преко главе и муке до гуше: терет Југославије над главом и шиптарски трн у срцу.

Како онда да Срби у Хрватској немају комплекс?!

Комплекс Срба у Хрватској о ком говори академик Рашковић нагло се појачао победом ХДЗ на изборима и доласком неоусташтва на власт. Све од рата донедавно тај комплекс се забашуривао, потискивао из свести у подсвести, из јавности у приватност. Заташкавао се братством и јединством, југословенством и титоизмом, интернационализмом, самоуправним социјализмом, космополитизмом и антинационализмом. Тога више нема. Све се променило. Нагло. А сваки Србин у Хрватској стављен је пред судбинско питање: бити или не бити – Србин! !!!

Било је тренутака (година) кад се то питање постављало у заоштранијој форми и кад је имало огољено егзи-

стенцијално значење: бити или не бити као физичко биће. Опстати или не опстати. Сад се, међутим, поставља питање које има смисао националне егзистенције: бити(сати) или не бити(сати) као Србин, као биће (бит-је, бити-је) Србиново, као битије сваког Србина понаособ, а тиме и оно „бити“ српства.

Али пред сваког Србина не поставља се само питање бити или не бити Србин. Јер, из тог изводе се и друга питања, а пре свега: како бити Србин: као припадник националне мањине, „народности“, или као равноправан, „сасуверен“ са Хрватом („сусуверено суживјети“ с њим), у српској аутономији или без ње, у културној или политичкој аутономији, на крају, у Хрватској или без Хрватске? Како и колико бити Србин? Да ли: колико Хрват хрватује, толико да Србин србује? Или: србовати независно од хрватовања? Зар да опет само прати Хрвата и да буде толико Србин, колико је Хрват – Хрват? Па и то је онда комплекс?! За

њихово вођство пре свега: они знају да ће сваки српски корак зависити од хрватског корака. Њих то сазнање стално опомиње. Срби кажу: како ви, тако ми. Па, изволите, браћо Хрвати! (Кад се говори о употреби ове „клопке“ чију је технику изградио Јован Рашковић, нужно је изједначити хрватско вођство с хрватским народом. Не зна се додуше, шта народ мисли о сваком појединачном потезу ХДЗ, странке на власти, али представници стране су на изборима добили поверење већине народа. И, све док их народ не опозове, они ће с правом говорити да представљају тај народ и да заступају програм странке који је такође добио поверење народа).

Дакле: клопка.

Или: камен о врат.

Зар Срби нису заиста камен о врату хрватском? Као што су Шиптари о српском...

До сад су Хрвати у Хрватској, као и Срби у Србији били савијени под теретом титовске Југе, а камен о врату и

Срба. Биће под земљом или изван земље.

Грчевито Туђманово извлачење из данашње Југославије, узрокује грчевито Рашковићево везивање за данашњу Југославију или будућу Србију. Велику Србију.

Колико се упиње Туђман, толико се упиње и Рашковић.

Туђман се пропиње.

Рашковић сапиње Туђмана, баца му се у ноге. Некима се чини да му иде на ноге, да му пада предноге. Да није тако, то најбоље осећа Туђман и види Летица. То нервира Јелену Ловрић и Ј. Лаушића.

Разговор с Туђманом и није разговор већ Рашковићево саплитање Туђмана. Зато је Летица својим уплитањем само помогао Рашковићу.

Због тога Јелена Ловрић у „Данасу“ препоручује Франђу Туђману да разговара са Слободаном Милошевићем а не с Јованом Рашковићем.

Разговор с Милошевићем би могао бити разговор, преговор, који би завршио договором, нагодбом, погодбом. С Рашковићем нема нагодбе. Хрвати са Србима у Хрватској не могу да се нагоде, јер они неће управо оно што Срби хоће. Хрвати хоће да Срба нема, а Срби хоће да их има. Ту споразума нема. Али нема ни неспоразума. Све је јасно али разговора не може бити. Може бити само борба, отворена или прикривена, врућа или хладна, бучна или тиха. Борба за живот, за (идентитет). Борба двају (идентитета). Хрватски (идентитет) се плаши српског (идентитета), јер сматра да га овај угрожава. Српски (идентитет) не да да га хрватски негира. Хрватски прича о суживоту као могућој нагодби. Прича а снује о животу без српског (идентитета). Српски жуди за животом јер држи да му у „суживоту“ нема живота.

Туђман, на челу хрватског (идентитета), не може стати. Он предводи.

Њега гурају. Он води оне који га гурају.

Рашковић, на челу српског (идентитета), не може стати. Он предводи. Њега гурају. Он води оне који га гурају.

Туђман чини оно што мора. Рашковић чини оно што мора. Ту разговора нема.

Разговор чији је фонограм донео „Данас“ само је кратак застој. Застала су двојица најистуренијих, тек толико да се згледају и да један другог, колико могу омету. Да погледају будући Устав Хрватске. Туђман Уставом хоће (мора) да истисне Србе као равноправне „сусуверене“ држављане и да их стави заједно с „осталима“. Али, и то је само Туђманов уступак тврдим ХДЗ „гурачима“ који хоће да Хрватска буде суверена држава искључиво хрватског народа, те да се из Устава избаци и оно „осталих“. По Туђману у Уставу који ће се донети (а донеће се свакако) Срби

више неће бити народ већ „народност“, национална мањина. Рашковић на то мора да реагује и да каже шта из тога следи: ако се Срби и назову националном мањином, они не могу бити обична мањина, они нису мала мањина већ велика мањина, а велики су и бројчано и историјски; ако су мањина, заслужнији су за стварање данашње Хрватске од хрватске већине тако да том народу, иако мањинском, припада бар некаква аутономија... У томе је, за Србе, смисао разговора Туђман – Рашковић. Али тај разговор је само слаб и тренутан одјек једног трајног, снажног и дубоког „разговора“, „општег разговора“, између два народа и две испреплетене историјске судбине. Зато и није битна свака реч коју је употребио овај или онај саговорник. И само у том склопу би се могло рећи оно што каже Милентије Пешаковић – да овај разговор није битан, значајан. Јер је небитан као тренутан одјек „вечног“ разговора. (Они који супротно мисле, кажу да је сваки тренутни разговор битан и да је свака реч у њему важна, баш зато што је одјек судбинског и вечног „разговора“.)

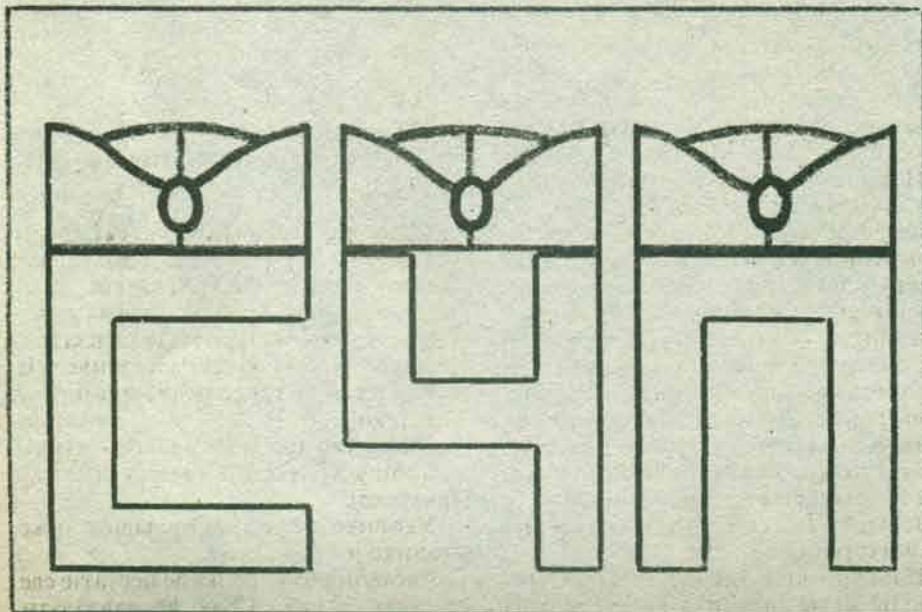
Рашковић тренутно хоће аутономију. Или, бар заједницу „опћина“ у којима живи претежно српски живаљ. Он хоће њихову културну и донекле економску аутономију. Можда и више. Можда и политичку. Можда хоће и више...

Хрвати кажу да Рашковић не зна шта хоће.

И не може да зна. Јер његово хтење зависи од Туђмановог хтења.

Рашковић хоће за Србе оно што Туђман хоће за Хрвате. Али – колико Рашковић хоће, то зависи од тога колико хоће Туђман. Јер, више за Хрвате значи – мање за Србе. А и једни и други хоће више.

Туђман жети више од оног што хоће, а хоће више од оног што може. А

ског Сабора, требало би искористити ову њихову жељу за повијесно-фолклорном иконографијом.

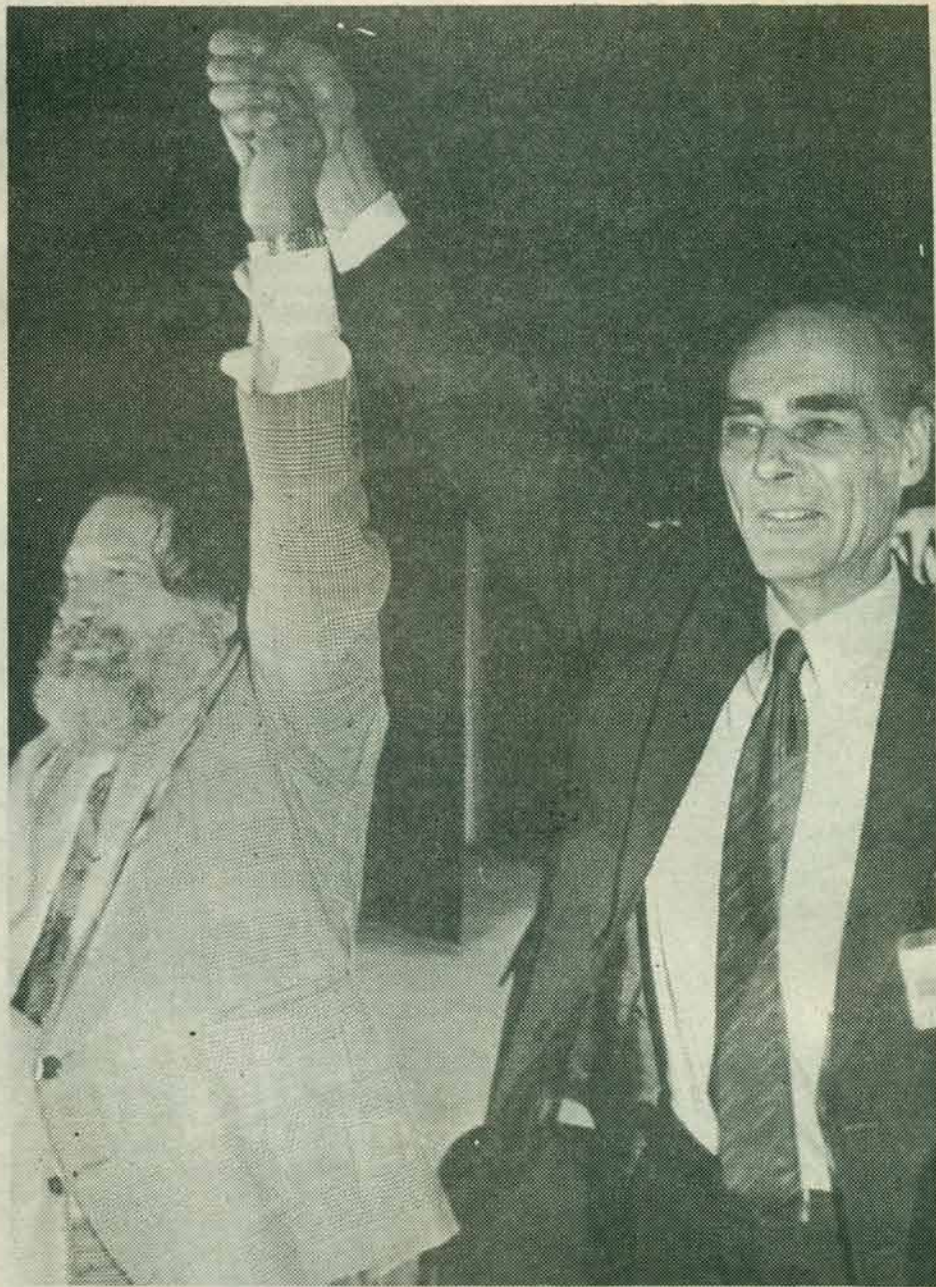
Наиме, требало би све српско пучанство које (најављеним) референдумом жели добровољно прихватити аутономију (читај: изолацију) организирати у регimente, батаљуне, компаније и општине, оградити их бедемима и повезаним чардапима, обући их у граничарске одоре и свести на увјете живљења из времена XVII стољећа с посебним војничким поретком.

Тако бисмо ове, иначе неразвијене, крајеве „Лијепе наше” могли искористити као посебне резервате националних паркова гдје би се туристи из источних крајева Југославије осјећали као код куће (будући да се на Јадрану осјећају угроженима), а туристи из Европе могли би видјети како је један народ, који их је обранио од Турака, успио обранити себе од асимилације савремених културних и цивилизацијских вриједности”.

Према добротном бранитељу Срба Јози Лаушићу, Јован Рашковић гура „хрватске” Србе не само у изолацију аутономије, већ и у чељуст великосрпске аждаје чија је глава ђаволско тројединство Милошевић – Рашковић – Шешељ.

Јози Лаушићу су сви српски страначки лидери исти, а све српске странке су великосрпске. Он не види разлику између Драшковића и Рашковића, између Милошевића и Шешеља, као што не види разлику Јовића (Боре) и Јовића (Мирка). Поготово су за њега исти Јован (Рашковић) и Слободан (Милошевић). Не пада му на памет (да каже?) да је позиција Јована Рашковића потпуно различита од позиције било ког српског страначког лидера и предводника српског народа. Сви други лидери заједно изражавају српске поделе. Српство „као такво” дели се на странке са својим лидерима на челу. Између СПС на челу с Милошевићем и СЧП ког предводи Шешељ као два гранична случаја (странке на власти и крајње опозиције) постоји читава лепеза странака и вођа. Међутим, српство се у Хрватској поделило у самом Рашковићу на оно које се прилагођава хрватству и на оно које се „не да”. Он је отеловљење те поделе, он је сам подељен, разапет. Он је на крсту. Великомученик. Биће, сви су изгледи, проглашен свецем зато мора да издржи – до исцрпљености. До смрти!, ако је потребно. До вечног живота! А издржаће, јер је блажен.

Јован Рашковић не може да погреши, он може само да се жртвује. Њега могу једино физички да униште, да га истроше, испеде. Али и тиме ће да га уздигну. Он је можда већ и на крају своје улоге. Али, та улога је била непроцењива велика и драгоценна. А можда га велики подухвати тек очекују. У Југославији, у Европи, у свету. Битка за српска права тек предстоји,

она мора и да се интернационализује. Ко може у име Срба, посебно Срба у данашњој Хрватској, да говори свету боље од Јована Рашковића. А онда нека доживи да напише и успомене које ће, по жељи Јозе Лаушића, имати наслов „Моја борба”.

И тако говоре они који мисле да Јован Рашковић ни у чему не греш.

Кад безрезервни бранитељи св. Јована Книнског и дозвољавају да он греш у појединостима, они узимају као да и није погрешно. Они су не само спремни да му опросте, већ, штавише, већ сматрају Рашковић исправљањем пропуста може више добити него да их није правио. Сматрају, исто тако, да ће се данашња грешка већ сутра показати као тактички потез који је био неопходан за остварење коначног циља.

Јован Блажени Шибенички не греш стратегски.

Коначни циљ мисије Јована Стратешког јесте: спречити да се Срби из Хрватске одвоје од матице српске, од

Србије. Веза ова два дела српског народа је још увек – Југославија.

Коначни циљ деловања Фрање Туђмана Усташког јесте: одвојити Хрватску од Југославије.

Туђманова тактика је постепено издвајање хрватских територија из Југославије.

Рашковићева тактика у корак прати Туђманову: постепено издвајање српских територија из Хрватске.

Први крупан Туђманов корак је победа на изборима и долазак на власт.

Прва крупна победа Рашковићева је референдум о српској аутономији у Хрватској.

Рашковић прати Туђмана као сенка.

Срби у Хрватској су сенка Хрвата у Хрватској.

Уколико је сунце Југославије ниже утолико је сенка дужа.

Ако сунце зађе, сенка ће нестати: све ће бити сенка. Мрак ће завладати Хрватском. А у Хрватској неће бити

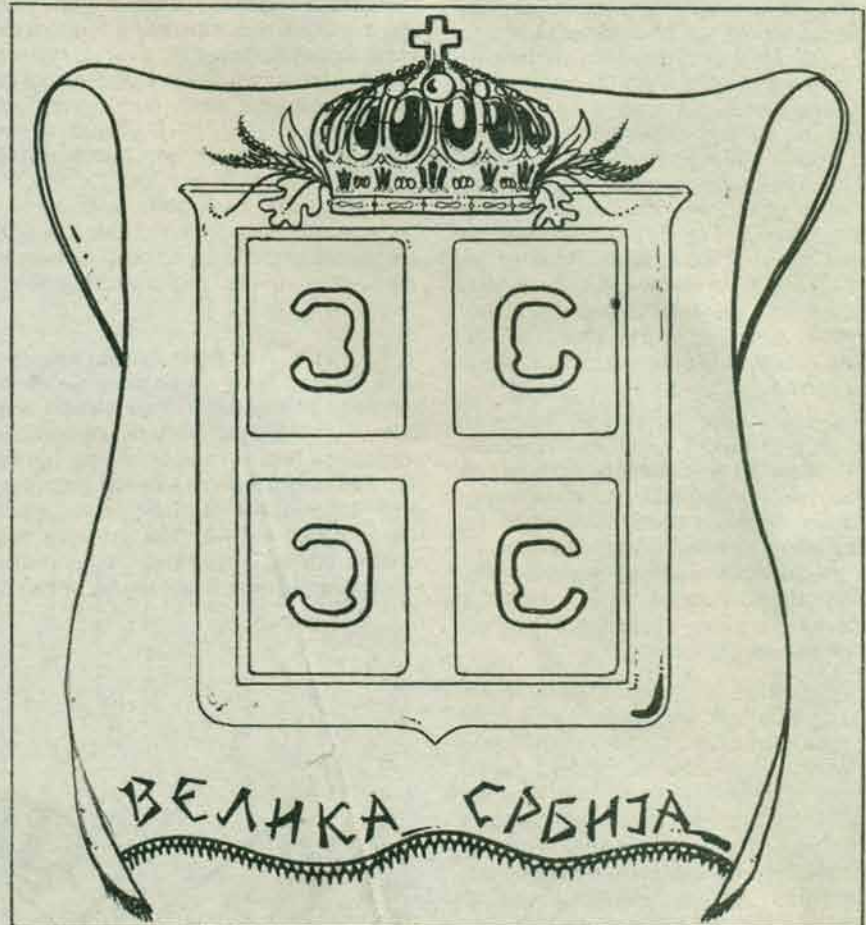
Осмеси, по потреби и батине

У Србији се, кажу, десило народ, а народу су се десиле – батине. Већ неколико пута мислећи Срби пребијани су на мртво име од Београда, до Лапова. Сетимо се само знаменитог телевизијског прилога са Косова: комунисти се силно хвале како премлаћени човек са шубаром није „сироти“ Албанез, већ неки тамо Србин који се на месту догађаја случајно затекао. Сетимо се да ни данас правда није стигла злочинце, фашисте Шемсиу – Хасана, Шабана и Фетаха, узрочника недела над Ђорђем Мартиновићем. Сетимо се да они који су наређивали силовања српских девојчица, рушење споменика и паљење имања уживају дебеле пензије од државе, гнездећи се по кућама у елитним деловима Приштине, и неких других градова. Погледајмо на Србију: никад сиромашнија, а њено жито храни Хрвате и Словенце, никад мања а окружена непријатељима, пуна незадовољних грађана и самоуверених политичара.

И док трагедија Српског народа улази у завршни чин, комунисти деле по селима увеле првене каранфиле, и плакате које „краси“ петокрака. Они сигурно неће штети „Боже правде“ за химну Србије, јер у Бога не верују. Њихови богови су по потреби Маркс, Стаљин или Светозар Марковић, на северозападу иначе јако популаран као критичар српског национализма. Њихова опозиција су странке којима они дозволе политички рад и учешће на изборима. На оштру писку да се „неће дозволити размахивање четништва“ наш је одговор да ми, српски четници, нећемо дозволити бољшевичко-стаљинистичку владавину чизме и батине.

Пљују комунисти на белог орла Немањина, на свете четничке традиције, док нам Светог Саву по Београду скрнавје турске слуге из хрватско-муслиманског позоришта, а режимска штампа их свесрдно подржава под плаштом „уметничке слободе“. Да ли је Хитлеров „Мајн кампф“ израз његове књижевничке слободе, или можда треба дозволити промоцију таквих идеја, јер (Боже мој) – шта ће рећи свет? Нарушавајући суверенитет Србије као државе по Косову се мувају дрогиране протуве, које себе називају „стручњацима за људска права“, које је послао Албански лоби из САД. Српске власти им то наравно дозвољавају, као и разговоре са вођама терориста из затворених врата.

Није њима до уметничке слободе, ни до Светог Саве. Једино што их ин-

тересује јесте – како се одржати на власти? Метода је позната и испробана: осмеси на јавној сцени, а по потреби батине иза кулиса. Сада, после укидања члана 133. Кривичног закона, на цени су судије за прекршаје. За сваку реч, или коришћење Уставног права на мирно окупљање, следује месеци или два затвора. Да се види – ко је газда. Грађани из опозиције, нарочито четници, за комунисте нису људи, народ, без права на изражавање и одбрану својих идеја и националних традиција.

У исто време, новоименовани социјалисти се на сав глас ограђују од „грешака из прошлости“. Прво, не ради се о грешкама већ о поратним злочинима комуниста, и друго – од злочина се не ограђује, за злочине се одговара. Међу активистима садашње СПС многи боље познају Брионе од програма сопствене партије, а из руко-

водства ниједан нема плату мању од петнаестак хиљада динара. Све то не финансира странка, већ се немилно узима из државног буџета. Све би то било смешно да није бедно, али српски народ много тога не зна јер живи под пресијом диригованих информација, пуних лажи и измишљотина.

Комунисти немају морално право да се обраћају народу све док држава у којој су (још који месец) на власти не сатре албанске терористе, док се са српске земље не истерају узурпатори и уљеци из Албаније.

Први избори показаше да ли је тактика „осмеси и батине“ дала резултате, и какве. Једно је и даље извесно – сваки глас комунизму и даље остаје глас против демократије, против слободе и политичке једнакости људи, програма и идеја.

Слађан Крушић

могао би више кад га Рашковић не би у стопу пратио са својим жељама, хтељима и могућностима.

Оно што хоће Рашковић зависи од тога шта хоће Туђман, али оно што хоће Туђман зависи и од тога шта хоће Рашковић.

Колико Туђман хоће Србима да одузме, толико Рашковић хоће да им задржи.

Колико Туђман настоји да раскине са Србима у Србији да би рашчишћавао са Србима (рашчиство Србе) у Хрватској, толико Рашковић мора хтети да га у томе спречи.

То је оно главно у разговору Ј. Р. – Ф. Т.

А главно у појави Ј. Р. је то што се уопште појавио

Ј. Рашковић се појавио и проговорио о судбини српског народа у тзв. Хрватској, народа који је схватио да је изигран и преварен, обманут и насамерен од хрватских предводника, нарочито од комуниста (од Тита до Рачана), народа који је осетио и увидео да је обесправљен, прекрштан, претпаан, потискиван, истискиван, истребљиван, нарочито од нациста (од Павелића до Туђмана; занимљиво је приметити да је и под Павелићем и под Туђманом чишћење почело чишћењем хрватског језика од србизама а завршило чишћењем Хрвата од Срба).

Јован Рашковић се појавио и стао на чело народа који је унижен, ког хвата паника, који пада у очај. Тај народ је осетио страх и очај од преваре и страдања. Схватио је да је био жртва, али је схватио и ко је злочинац. Осетио је да је у широком загрљају мањехе Хрватске, што га одваја и чуна из загрљаја мајке Србије која га држи рукама Југославије.

Рашковић се очајнички опире одвајању Хрватске од Србије, и то чини претечи одвајањем српских територија од уже Хрватске. Тако је трасирао стратешки пут и одредио тактичко кретање Србима у Хрватској: како Хрвати према Југославији, тако Срби према Хрватској. Како ви, тако ми. Па, изволите! „Само после вас!“ – каже учтиви уљудбеном. „Како ви, тако ми!“ то је формула због које Рашковић улази у историју. Том формулом може да се открије и смисао његовог разговора с Туђманом, као и смисао његовог разговора са било којим представником данашње хрватске власти.

Рашковић се појавио и стао на чело народа који је почео да се буди. Стао и потпуно га разбудило.

Рашковић је пробудио Србе и затражио аутономију. А захтев за аутономијом и изјашњавање које је организовала СДС, чији је Рашковић председник, подигло је српство целе Југославије, „натерало“ је све српске странке да пруже подршку и понуде заштити Србима у Хрватској. Тако се српско питање поставило као југословенско питање, а југословенско питање пре свега као српско-хрватско питање.

Рашковић је само реплицирао Туђману. Туђман је поставио питање Хрвата у Југославији, Рашковић је поставио питање Срба у Хрватској, а тиме и питање Срба у Југославији.

Туђман је отворио питање разбијања Југославије. Али тиме се поставило питање и стварања и обнављања Југославије, питање настанка Прве и Друге Југославије. Ко је стварао и како је стварана? У стварање обе Југославије, уграђено је поред осталог, важнијег и мање важног, и једно велико Праштање. Срби су Хрватима опростили и ратне дугове и ратне злочине. Све у име заједничког и братског живота у заједничкој држави. Ако се Хрвати одричу братског живота и поричу заједничку државу, онда им Срби морају поставити питање: да ли поричу и братско праштање?!

Нужно се, тако, јавља потреба за тим да се све у односима Срба и Хрвата изнова погледа, коренито преиспита. Показује се да се рачуни морају свести кад-тад. Зато је требало одмах, после

првог и после другог рата. Или бар убрзо после. Било би све једноставније, лакше. Овако, замрсило се, запарложило, заборавило, одболовало.

Сваки корак повлачи за собом и зато из кога је нога искорачила. Хрватски корак подиже терет рађања Прве и Друге Југославије и умирања Аустроугарске и прве Југославије, рађање и умирање Павелићеве НДХ и Недићеве Србије, Умирање Друге Југославије.

Хрвати Србе вуку у прошлост прве и Друге Југославије, првог и другог рата. Присећање се не може избећи.

Сва та питања и присећања јављају се „појавом“ Фрање Туђмана и „појавом“ Јована Рашковића. И она се сва подразумевају у сваком сусрету ових „појава“.

Како онда може „појава Рашковић“ да погрешити?!

Феномен не грешити!!!

И тако мисле и зборе они који сматрају да Рашковић није погрешно, да Јован не грешити.

Ђурађ Ђ. Рашић

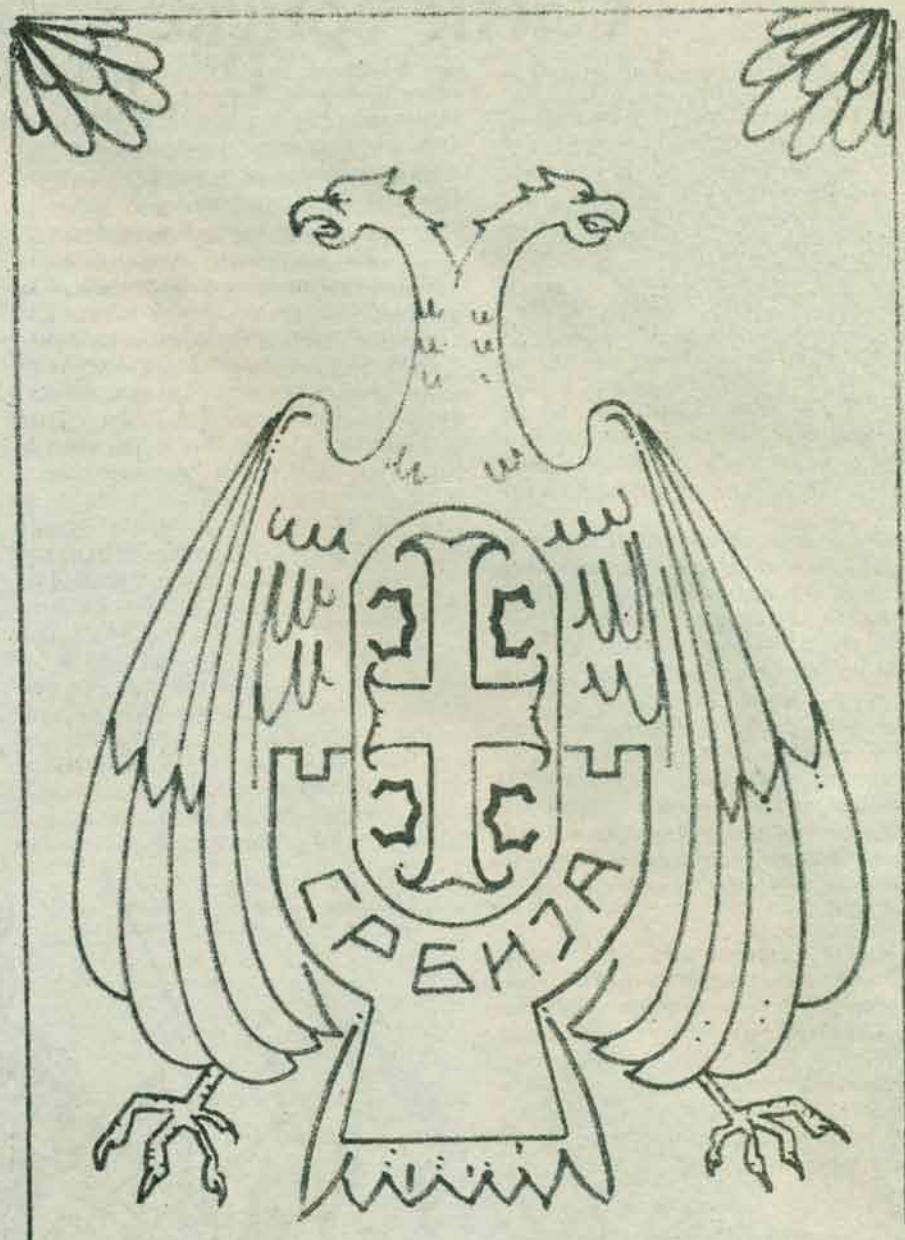

а довршио срождер Јосип Броз, одузела је чини се последњу наду српском народу да у наредним „вишестраначким“ изборима, избори победу.

Заноћивши као комунисти, а освајући као социјалисти (баш као у бајкама), владајући слој људи у Србији је, чини се, сачувао све привилегије па ће уласком у Европску социјалистичку интернационалу, умилостивити међународне трбоње, те ће лизањем слане шаке обезбедити привреди потребу за свежим новцем. Сазнање да националне опције немају никакве шансе код међународних трбоња, и страх од могућих репресалија према одумирућим комунистима, подстакла је Србина Слобу да са својом камарилом заноћи као комуњист, а осване као социјалист. Тако некако и мали Ђокица замишља трансмутацију. Тај, иначе могућ нуклеарни поступак, изведен је уз нечувену куповину и подмићивање многих диригованих српских дисидентата, којима ни под Јосипом Брозом није ништа недостајало. Осим положаја у власти, разуме се. Продајући своје марксистичко знање као робу на тржишту радне снаге, савише старачке кичме пред Србином Слобом, а да притом никог не издадоше. Лицитирање, па и продаја марксистичког знања, није и не може се сматрати актом издаје Србије, јер већина Срба никад и није била заинтересована за бофл-робу. Ту својеврсну новотарију започету ко зна кад, а окончану једног раног јутра, помно је пратила и српска телевизија, те нам у свести оста неизбрисиво сећање на насмејана лица: хероја на магарцу Миодрага Булатовића, одртавелог Антонија Исаковића, лицитанта Михајла Марковића, потпоручника ЈНА Љумомира Гадића, марксистичког генетичара др. Душана Каназира и великог оца мале Србије Добрице Ђосића. (Нека ми опросте остали неименовани дириговани дисиденти јер је простора мало, а њих много). Певањем омиљеног, у народу познатог дисидентског шлагера „Палај сило и неправдо“ малопрепоменути дисиденти су се тог јутра прикључили одушевљеној маси пензионера и одговарали на њихова многобројна питања. Као у стар добра БРО(и)З(а)НА времена. Непредвиђена светковина је окончана ватрометом и певањем пензионерске химне којом пензионери обично изражавају одушевљење што им пензије редовно притичу свака два до три месеца, и започиње стиховима Франсоа Вијона: „Ком' шкембе пуно, том' лаки плес, За гладног није љубавни плес.“

(Велико завештање)

Српска политичка јавност са нестрпљењем очекује расплет догађаја. Што се тиче „вишестраначких“ избора, ствар је сасвим јасна. Дилема око победника на децембарским изборима разрешена је поодавно и то вођењем веште политичке игре којој се не може оспорити мудрост а у коју се уплела и српска опозиција. Повлачећи праве потезе, попут шаховског велемајстора, стратегије те веште игре су око српске опозиције исплели такву паукову мрежу из којој јој излаза није било. Бар не у догледно време. Деструирајући српску десницу и од-

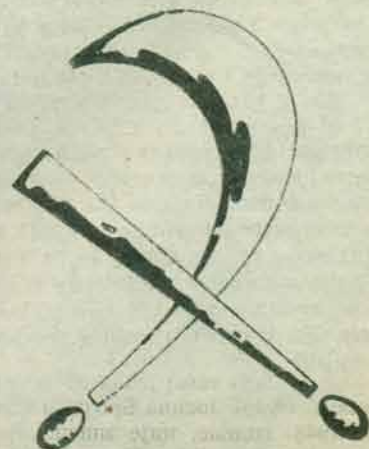

влачењем доброг дела чланства од деснице ка центру, па и од центра ка десној страни леве партије где им предстоји трајна инкорпорација (што ће рећи трајни губитак идентитета) будући „вишестраначки“ избори личиће на атлетску трку на 100 метара у којој опозиција стартује од нуле, а Српска партија социјалиста са својим времешним потемкиновцима са пола стазе. Равноправно, нема шта. Каква ли нас судба очекује са геронтократима? Нека нам на то питање ипак одговори Његош:

„Куд ће више бруке од старости,
Ноге клону, а очи издају,
Узблуту се мозак у тиквини,
Смрт се гадно испод чела смије
Како жаба испод своје коре.“

(Горски вијенац)

ВОЈИН Ј. ВУЛЕТИЋ

КАКО УМИЛОСТИВИТИ БОГОВЕ ИЛИ ДУГ ЈЕ ЗАО ДРУГ

Слушајући једнога дана своју колегињу, иначе (часна) Хрватица по рођењу, а Југословенка по опредељењу, како липа загњуреног у шаке забринуто посматра банчину опомену, којом се упозорава да у року од десетак дана врати дуг од 21.000 Марковићевих динарјева (што за неупућене износи 21 милијарду оних најстаријих динара), а како банке већ одавно не дају готовинске кредите, њено стање забринутости и присутно бледило лица, изазвало је код потписника ових редова како сажаљење, тако и низ асоцијација. Потписник ових редова и поред најбоље жеље није могао да јој помогне, јер и сам издржава петочлану породицу (не рачунајући мачка Чеду), гусарећи од 1-31. са платом од 5.000 динарјева и женином која пристиже с мене па на уштап.

Покушали смо, шалећи се, да стање очаја које је снађе, развејемо рачуницом; колико би јој времена требало да заради тих 21 милијарду, продајући своје љубавне чари по цени од три црвене, максимум пет пута дневно. Како је то испало нешто мало мање од пет месеци, а рок враћања десетак дана, настао је урнебесан смех који јој је како тако повратио здраву боју лица.

Њен дуг банци износи 21 милијарду, колико отприлике износи југословенски дуг страним банкама и владама, само што југословенски није платив у динарима већ у зеленим банкнотама. Она ће, ако не успе да врати дуг, отићи вероватно у затвор, док је Југославију мало теже затворити. Наш дужник ће тешко наћи санатора, док за Југославију то не представља Бог зна какву тешкоћу. Она би можда пристала и на решење које значи губитак слободе, само да јој део имовине не оде на добош, док су наши девизни повериоци обавезни да нас санирају не би ли спасли што се спасти да.

Репрограмирањем југословенског дуга, страни повериоци не спашавају само уложени капитал, већ путем камате стичу и огромну добит. Само малоумници могу да верују у хришћанско милосрђе давалаца девизних кредита. Њих пре свега занима свет као глобална слика. Експанзивном капитализму није било тешко да повременим девизним зајмовима, покривају царске апетите Јосипа Броза и његове мега-машине, знајући при том, да ће их задовољење тих незаситих комунистичких ала и довести до коначног циља — довођење Југославије у вазално стање којим се остварују и важни стратешки интереси и остваривање идеје о свету као глобалној слици. Југославија је била само једна од успутних станица. Сукоб Јосипа Броза са Стаљином 1948. године, није значајно — НЕ Стаљину, већ — ДА и Черчилу и тајној организацији којој су обојица припадали. А „моћна“ политичка референца ко-

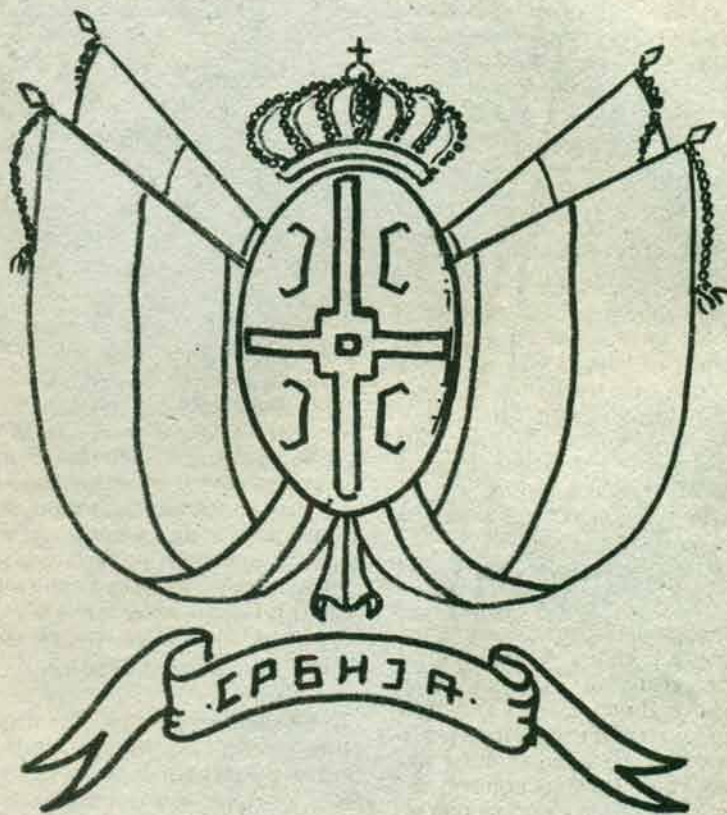
ју је Југославија стекла тим НЕ-ДА само је фарса у коју ни деца више не верују. Смрћу тог србодера и пропању такозване авнојевске Југославије и обнародовањем висине девизног дуга, покренуто је мноштво питања, и пружен само један логичан одговор, који је, својевремено, изговорио један црногорски академик, рекавши како нам је неко девизним дугом НАМЕРНО убацио клипове и тиме СПРЕЧИО могућност економског и политичког развоја. Тај црногорски академик није имао храбрости да „тог неког“ легитимише именом и презименом, али све ми се чини да почива у погонском храму смештеном на Топчидерском брду.

Нама Србима тај пагански храм и не пада толико тешко, као сазнање да смо дугом од 20-так милијарди долара, изгубили и слободу и могућност коначног остварења српског националног програма. Та болесно висока свота новца свакако није разлог за дефетизам, али су нас збивања у Румунији уверила да је повериоцима, односно власницима крупног капитала (масонима), жеља ру-

мунског народа за слободом и националном опцијом, последња рупа на свирали те је право чудо како им се мађарски национални програм провукао (види Дугу, Драгош Калајић).

Пошто само будале понављају грешке, а масони то свакако нису, то Руминима није пружена никаква шанса да коначно остваре свој давнашњи национални сан.

Лако је западноевропском свету да се буса у прса и да ужива благодети свог високог стандарда, када су давно прошли кроз процес националне хомогенизације. Боли њих што је у нас Срба процес националне хомогенизације више пута започет, а још их је мање брига што никад није ни довршен. Стварањем вештачке политичке творевине Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, започет је процес губљења националне српске свести док је стварањем авнојевске Југославије само брутално довршен започет посао. Не тврди се случајно, да је Србија све своје победе остваривала у рату, а поразе доживљавала у миру. Та проклета политичка творевина, коју је најалост започео Александар Карађорђевић

Света ћирилица

..... Ако упиташ словенске књижевнике говорећи ко вам је писмена сачинио или Библију превео, – то сви знају и одговоривши кажу: Свети Константин философ, названи Ћирило, он нам слова сачини и Библију превео и Методије брат његов, јер су још живи који су их видели... а године 6363 (тј. 863) од стварања света.”

Тако је у расправи „О писменима“ записао приорисац Храбар о светом Солуњанину чије смо писмо прихватили и које је живело своје векове, а кроз Вуково перо, просто обликовано и савршеније од свих у свету, дошло до нас који јесмо Срби.

Ћирилово писмо, реликвија свих Срба, неузнемиравано, небрисано, непепано, непалењено, трајало је више од хиљаду година.

Мир писма којим су нам се обраћали:

Свети Сава подаривши нам „Крмчију”

и Стеван Високи подаривши нам „Слово љубве”

и горски песник подаривши нам мисаони Вијенац

И Ђура Даничић подаривши нам превод „Старог Завета”

и Вук Караџић подаривши нам превод „Новог Завета” и народне песме, учећи нас јунаштвау

и Марко Миљанов учећи нас чојству,

мир писма којим су написане све наше молитве, прекинула је пошаст, од изрода, пре пола века запањена у нашим крајевима.

Искористивши околности, језуитски подмукли белосветски завереници, затојени црним млеком деструкције, ударили су песницом, која им је, прислоњена уз слепоочницу, значила поздрав, лаковеран и безазлен народ, незаражен ксенофобијом, који их је примио у кућу!

Градећи свој „нови свет” и своје „бескласно друштво”, излили су прљавштину безумних и непримерно подлих замисли на све што је било српско, вољни да га сатру!

Бестијални, деценијама прикривани и још не оплојани злочини, за време и по завршетку ратне голготе, одузимање имовине стечене радом и библијским правом наслеђа, насилно оснивање задруга и откуп, насилна атеизација и затирање православних обичаја и врлина чија је последица слабљење бранитељне моћи српског народа, биле су коцкице мозаика које су преко српског националног и културног бића и преко историјских, етичких и биолошких права на опстанак слагали србофобични комунари и расљуди.

Знајући да су основни чиниоци једног народа ВЕРА и ПИСМО и да се губљењем тих чинилаца губи право на постојање, испунивши, скоро у потпу-

ности, први услов, унизивши на три дела раздељену Српску православну цркву и одвојивши је од великог дела сопственог народа, остварујући планиране одреднице, као Диоклецијанове звери, насрнули су на писмо!

Словима азбуке објавили су рат до истраге.

Средствима оправдавајући циљ, вршили су притисак, који је прелазно у програм, и истеривали Ћирилове и Вукове знаке из свесака, руку, књига, часописа, надлештава, биоскопа, поштанских марака, мисли, из целокупног јавног живота и замењивали их латиничним знацима.

Образложење да се то чини у име интернационализма и укључивања у развијени свет и свет рачунара је бесмислено и лишено сваког основа, јер племена којима су нас приближавали, најчешће, нису знали ни једно писмо, а да се развијени свет не служи искључиво латиницом доказују својим културним и техничким достигнућима Јапан, Израел и друге земље.

Чињеница је да само око 30% човечанстава пише латиничном абecedом, а да осталих 70%, где спадају и најмногљудније земље: Кина, Инди-

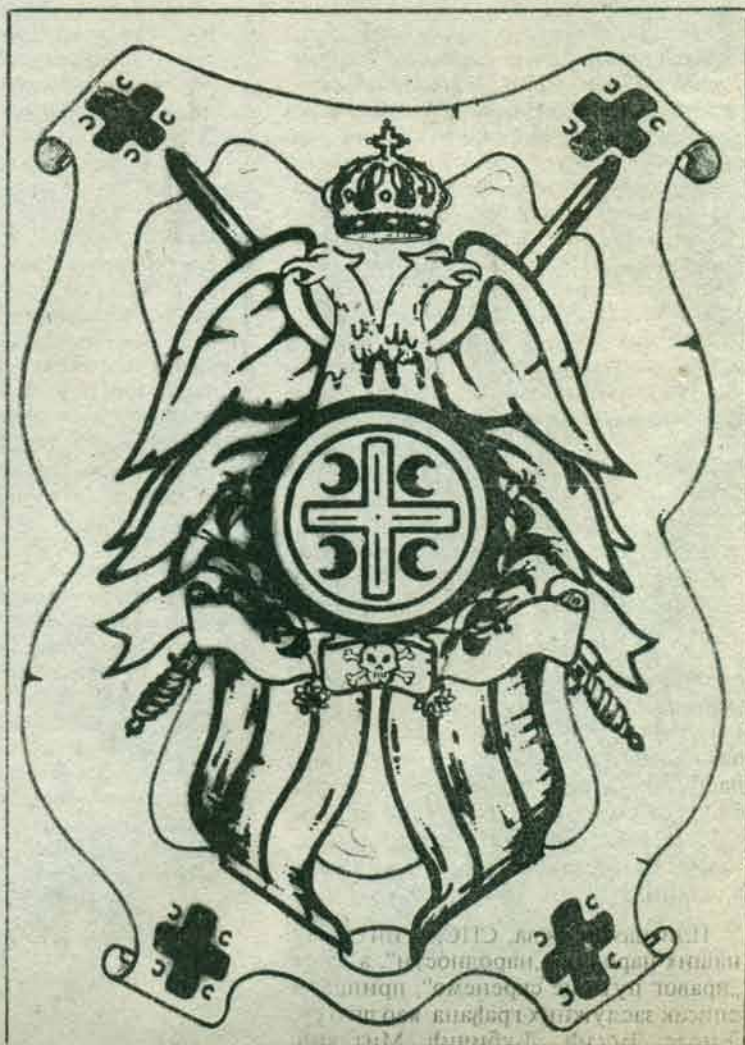
ја, Русија, Јапан, Индонезија, све остале азијске земље, све арапске земље, балканске земље, етиопски амхарци, сви Јевреји света, користе своја национална писма, без изражене жеље да их потисну и забораве.

Пошто нема аргумената да латиница, као мање савршено и туђе писмо, у односу на Божијим примислом срочену Ћирилицу, добије приоритет у коришћењу, преклињем и на коленима молим све Србе, ма где живели, да се врате својим изворима, коренима, ВЕРИ и ПИСМУ јер им, у супротном, прети нестанак као што се догодио Хетитима, Асирцима, Етрурцима и многим народима који више не постоје!

Да једном не би били само лепа успомена човечанства и штиво убењеника историје зовем све Србе у СВЕТУ ОДБРАНУ свог, као тамјан и босиљак мирисног, као жито и извор потребног, као колевка и икона вољеног ЋИРИЛИЧНОГ ПИСМА!

Из тих разлога, због српског рода и порода, заговарам проглашење ћирилице званичним и искључивим писмом српске државе.

Синиша Аксентијевић

Слепе српске улице

Комунистички графити на угловима улица, ружни остаци епохе једноумља и десрбизације Србије још увек, као кербери, чувају успомене на лажне и импорт-величине (Лењин, Броз, Кардељ итд.) наносећи увреду житељима свих српских насеља!

Нигде у свету, изузетак су поједине државе тзв. „реалног“ социјализма, није забележено да се улице, предузећа, школе и друге установе једног народа називају именима људи који су тај исти народ наружили, понизили, културно и економски разорили, довели у питање и његов биолошки опстанак!

„Људи“ који су служили иностраним јавним и тајним организацијама, који су се огрешили о српски народ, а његове интересе претворили искључиво у своје, супротно свакој логици, имају незаслужена обележја у свим местима где живе Срби.

Насупрот томе, људи поникли из корена овог народа: ктитори и задужбинари, доказани научници и књижевници, војсковође и народни трибуни, са малим изузецима, сатерани су на историјске маргине, укинута декретима и заборављени са предомишљајем.

Када би у другим државама прихватили овај мазохистички начин омадовања сопствених вредности и величања туђих, имали би у САД градове са именима „Лењин-таун“ или „Фидел Кастро-сити“, позоришта на Бродвеју звали би се „Бојан Ступица“ или „Јован Ђирилов“, а „Булевар сумрака“ у Холивуду носио би име „Булевар револуције“.

Будимпешту би улепшавао споменик бана Јосипа племенитог Јелачића, а Мадрид би имао бар једну улицу названу по Жикици Јовановићу.

У Тел Авиву, нека ми изабрани народ опрости погромска подсећања, Јевреји би живели у улицама „Богдана Хмељницког“ и „Хајнриха Химлера“, посећивали ресторан „Три логора“, а лечили су у дому здравља „др Менгеле“!

Набрајање циничних апсурдности непримерног олабирања назива учињено је због појашњавања поступака владајуће партије према српском народу која, прерушена у исто, извесно је, нема намеру да посегне за променама, проглашавајући тако садашње називе безгрешним, недодирљивим и коначним!

Или нам, можда, СПС, у интересу наших народа и „народности“, а да се „правог пута не скренемо“, припрема списак заслужних грађана као што су: Вилас, Ћосић, Љубичић, Митевић,

Миновић, Кертес и други црвени и шарени јуришници на привилегије чија ће имена, пошто се упокоје, да носе следе српске улице.

У тој ситуацији ми, представници српских опозиционих странака, одбацујемо статус-кво који проповеда владајућа странка.

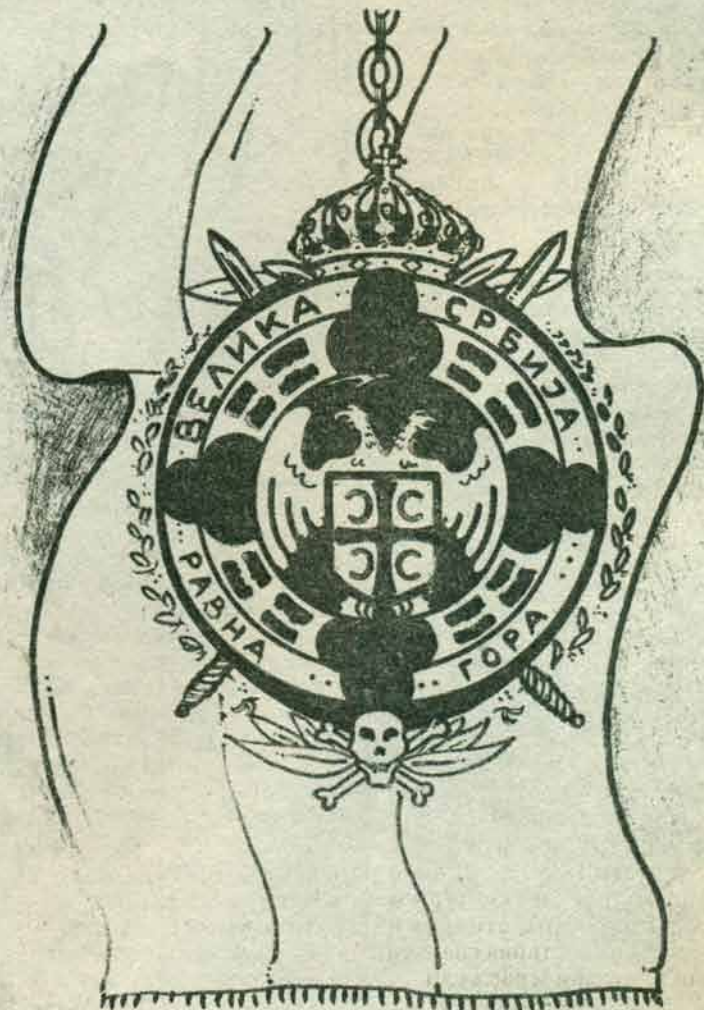
У име народа захтевамо ревизију постојећих назива и предлажемо оснивање комисије, коју би сачињавали представници свих странака, и која би, руковођена разумом и осећањем националне свести, сачинила предлог за промену назива који нису по вољи српског народа, умањују његова достигнућа и вређају национални понос!

У своје име обраћам се будућој комисији и предлажем:

А. Да се трг „Маркса и Енгелса“ окади тамјаном и прекрсти у „Карађорђево трг“ и да се споменик војводе сербског, који се сада налази на Светосавском платоу, са војничким и државним почастима, пренесе на постојећи трг и постави лицем према Цариграду.

Б. Да се споменик уваженог „привредника“ Бориса Кидрича, који за своје поступке има олакшавајућу околност јер их је починио пијан, избаци из улице „Милоша Великог“ и да се на том месту, такође претходно окађеном, подигне споменик вођи Таковског устанка и државотворцу Милошу Обреновићу I.

Синиша Аксентијевић

Страшна судбина је у грбу

Нисам очекивао од Батрића Јовановић да напише чланак који би са таквом лакоћом могао да се побија – пасус по пасус. Једини проблем би био да се то учини што кондензованије, како чланак не би замарао ни читаоце, ни Б. Јовановића.

Па да покушам.

Члан 10. „Екстремна десница у Србији и Југославији покушава да утиче на јавност како би она прихватила сулуди план брисања – као сунђером по школској табли – свега што се у овој земљи догодило и остварило у току рата за национално ослобођење од фашистичког окупатора и у полувековној историји Србије и Југославије“.

1) Екстремна десница је такође саставни део овога народа, као и левица и екстремна левица, са апсолутно истим правима. То што Б. Јовановић зове „екстремном десницом“ често није ни „екстремна“, па чак није ни „десница“. То је углавном „обичан“ народ који није ни лево, ни десно, коме је само доста комунистичке владавине и који, ако је ипак десно – тамо стигао јер су га погубни резултати леве владавине тамо и гурнули.

2) Добро би било када би се могло све то избрисати као на школској табли, али биће то веома тешко (што се види из дописа Б. Јовановића)

3) Термин „фашистички окупатор“ је погрешан. Србија је имала више окупатора, од којих су они домаћи били далеко страшнији.

4) Полувековна историја Србије (да занемарим Југославију) и није баш нека историја. Она је тужна прича о пропадању Србије и српског народа.

Даље, Б. Јовановић пише да су следеће чињенице „неоспориве“: „Прво, једино су партизани војевали за ослобођење Србије и Југославије...“

Ово је врло спорно, најспорније што може бити. Б. Јовановић, као и читава екстремна левица, то једноставно ни себи, ни другима неће да призна. Они

и не сањају колико би добили на угледу у народу ако би најзад признали бар део истине о укупном „војевању“. (Далеко би ме одвело ако бих му сада навео бар наслове литературе које би морао, ако већ није, да прочита.)

„Друго, југословенски комунисти су својом политиком спречили оружане сукобе међу нашим народима крајем рата...“

Комунисти су спречили да кривни за масовне погроме Срба, као и учествовање (уз званично објављивање рата савезницима) на страни сила фашистичке осовине буду праведно кажњени и плате Србији ратну штету.

Ако су такви оружани сукоби и били спречени, нови су на помолу, баш због погубне политике која је под црвеном звездом вођена.

„Треће, као једина општејугословенска странка – само је комунистичка партија могла обновити Југославију“.

Боље да није.

„Четврто, ... југословенски комунисти (а) омогућили су грађанима да бирају место пребивалишта (замислите! М. Ж.) и рада у земљи и иностранству; (б) дали су грађанима пасоше да слободно (замислите! М. Ж.) путују по белом свету...“

То што наводи Б. Јовановић су основна људска права (не и политичка!) и не мислимо да будемо захвални неком ко нам је узео, па вратио та права.

Б. Јовановић спомине и Ј. Броза. Не бих се упуштао у оцену „имена и дела“. О томе сам писао у часопису „Погледи“ (бр. 57 „Сви наши Јосипи“ и бр. 60 Отворено писмо америчком амбасадору)

Б. Јовановић се даље позива на 49 година са петокраком звездом. Овде

није битно да ли је у питању 49 година, 4 зарез 9 година, или 49 година. Битан је квалитет живљења нас Срба под том звездом.

Црвена звезда је симбол међународне комунистичке агентуре. Она значи „крв кроз пет континената“ и позив на светску пролетерску револуцију.

Србија нема никаквог интереса (нити моћи) да врши светску револуцију. И веће силе су одустале од тога. Ако екстремна левица то ипак жели – нека то чини, али само што даље од нас, по могућству нека почну од Пунта Аренаса.

„Гвоздени крст“ који помиње Б. Јовановић није верски симбол. А што се тиче тог симбола он би на нашем грбу био наш православни симбол, симбол цркве мученице која је увек страдала са народом.

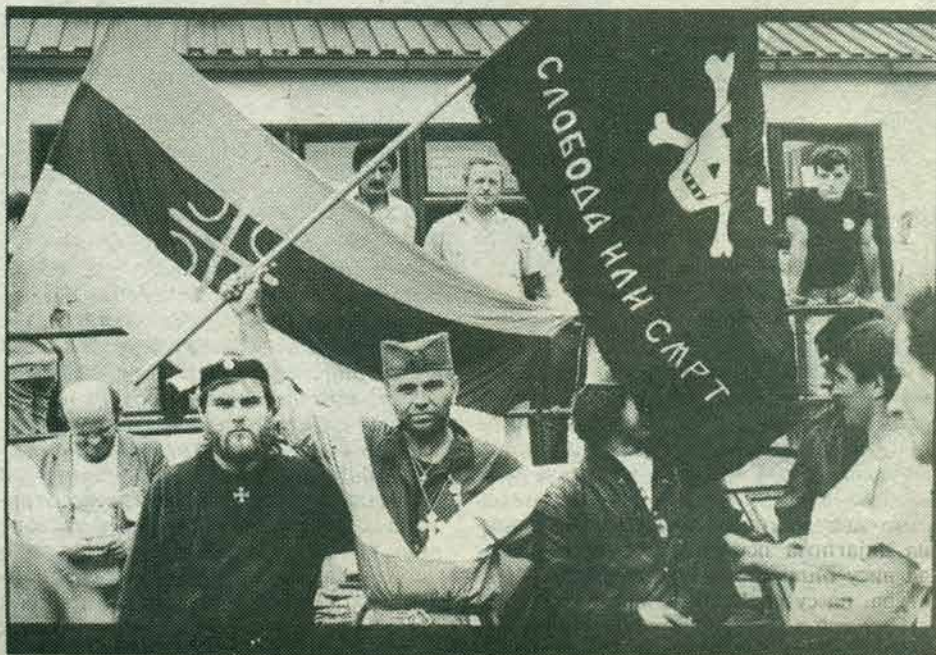
Химну имамо. То је „Боже правде“ волео то Б. Јовановић, или не. Ту је свака полемика излишна, јер нам је и химна била одузета, као и грађанска права. Није нам још враћена.

Све ове промене за које се залаже већина српског народа не би биле тријумф екстремне деснице него победа слободе и ослобођења српског народа.

Б. Јовановића сам много ценио и (на неки начин) и волео и поштовао. Жао ми је што сам овако морао да му одговорим.

Милутин Живковић, дипл. инж. геологије

П. С. Од сада сваки свој допис завршавам реченицом: Уосталом мислим да Југославија треба да тражи отцепљење од Словеније.

Одужимо се жртвама вербалног деликта

Напоредо са све већом либерализацијом и демократизацијом, као и постепеним успостављањем вишепартијског система у читавој Југославији, у пракси се све више гаси вербални деликт. Али, на жалост, у слову закона још се није у томе погледу ништа битно променило — све је исто као и пре десетак година, у доба једноумља и притиска, када је најмање по стотинак људи сваке године због вербалних, ненасилних, политичких престапа, тзв. деликта мишљења, одлазило у затворе и на дужи низ година, или им је, иако душевно здравим, по чл. 63. КЗ СФРЈ изрицана временски неодређена, у ствари неограничено дуга МЕРА БЕЗБЕДНОСТИ обавезног психијатријског лечења и чувања у затвореној здравственој установи. Тако је од ослобођења до наших дана велики број личности (тешко је утврдити тачан број због сложености проблема и прикривања тачних података пред јавношћу), присилно боравио и сада борави у казненопоправним домовима-болницама широм земље, у врло тешким условима у сваком погледу.

У јавности се све упорније тражи, а од највиших југословенских власти обећава се потпуно укидање — брисање вербалног деликта из закона, али се то у пракси никако још не спроводи. Мислим да би требало одмах, односно што пре, у потпуности и заувек из свих закона одстранити све одредбе и чланове који вербалне деликте кривично или прекршајно санкционишу. Ту се не мисли само на озлоглашени чл. 133 КЗ СФРЈ о непријатељској пропаганди, којим је прописана затворска казна и до десет година трајања, већ и на исто такво потпуно укидање и свих других сличних кривичних дела, као што су, рецимо: „Ширење лажних вести“ (казна затвора од три месеца до три, а у тежим случајевима и до пет година), „Повреда угледа СФРЈ“ — чл. 157 КЗ СФРЈ (казна затвора од три месеца до три године), „Повреда угледа стране државе“ — чл. 158 КЗ СФРЈ (— исто трајање казне), „Повреда угледа међународне организације“ — чл. 159 КЗ СФРЈ (исто трајање казне) и остали лакши прекршајни облици вербалног деликта, кажњиви до 60 дана затвора, који се крију под широким и доста непрецизним појмом: прекршајни против јавног реда и мира.

Требало би одмах пустити на слободу све преостале политичке затворенике у нашој земљи, као оне који због вербално ненасилних кривичних дела или прекршаја издржавају казну по затворима или КП домовима, тако исто и оне којима је, на основу истих отужби, а на предлог комисија, састављених најчешће од само два вештака-психијатра, приписана дијагноза психичке поремећености, да нису били свесни тежине свога престапа, па су упућени на меру безбедности, често у затворе-болнице самих ве-

штака. У већини оваквих случајева окривљени или њихови браниоци узалуд су захтевали супервештачења комисија састављених од стручњака из других психијатријских установа — судови су такве захтеве одбијали, обично са образложењем: „немања потребе поновног вештачења“, а на такву судску одлуку није постојало право жалбе.

Када се пусте на слободу сви затворени због политичког вербалног деликта и обуставе сви текући судски поступци у овом делокругу, следећи корак надлежних државних и правосудних органа био би проглашење правно ништавним и неважећим свих кривичних и прекршајних пресуда свим југословенским држављанима, који су од 1945. године до сада били кажњавани због вербалних, ненасилних политичких деликата, и тако их правно рехабилитовати. Ово је неопходно учинити не само ради заштите људског достојанства и из милосрђа, већ ради омогућавања безболнијег укључивања жртва по изласку из затвора и КПД-болница у свакодневни живот, отклањања тешкоћа при заснивању радног односа, брисања жига политичке неподобности и душевне болести. Није мали број политичких затвореника који и данас узалудно обија прагове предузећа и установа да би се запослио, безуспешно конкурише на бројним конкурсима, и запошљава се на радна места за која се тражи много мања стручна спрема од оне коју поседује, скупљана са тешким физичким напорима.

Друштво мора да осећа свој део одговорности према жртвама вербалног деликта, према свима који су провели дуго у тешким условима затворске и болничке средине, губећи најбоље године живота, онемогућени у школовању и стицању стручних квалификација, заснивању или нормалном одржавању породице, рушећи здравље, трпећи хладноћу, полуглад, грубост и злостављање затворског особља и одбојно понашање равнодушних психијатара.

Познато је да се у нашим затворима обављају обавезни тешки, најгрубљи физички послови, често у дужем трајању од рада на слободи, који су затвореницима врло слабо плаћени. Политички затвореници немају никакве предности у односу на обичне криминалце; напротив, слабијег физичког састава и ненавикнути на тешке радове, они здравствено најпре посустају. Дуго се затворнички рад није ни плаћао, осим надокнаде за најелементарније потребе. Без икаква облика самоуправљања, без икаквих огранака синдикалне заштите, с тешким добијањем боловања, неког лакшег посла, а о неком облику затворског штрајка да се и не говори, политички затвореници су све до шездесетих година радили без икакве надокнаде. Тек средином шездесетих година почели су добити минималне надокнаде за рад, али и од

тога већи део преко неорочене штедње, па су при изласку из затвора или болница добијали безначајну уштеђевину. У затворским болницама обавезна радна терапија такође доноси установама значајна материјална средства, јер се роба каткад продаје и у иностранству за девизе, а од ових затвореници ништа не добијају. Болнице-затвори су на државном буџету, па ови споредни послови још више увећавају њихова средства, која се преливају у плате службеника и специјалне додатке, богатије посебне кухиње за особље, а затвореници болници подносе разноврсне недаће.

Сматрам да су државни и друштвени органи обавезни, уз пуну контролу и учешће политичке опозиције, да праведно и објективно донесу законску одредбу о додељивању свим досадашњим жртвама вербалног деликта материјалну (новчану) надокнаду, у сразмери трајања времена лишавања слободе и услова у затвору. Иако се никаквим новцем не могу ни приближно надокнадити изгубљене године и све патње и одрицања тамо, ипак би то значило вид саосећања друштва са патницима. Наравно, не би се смело оставити да сами оштећени, сваки понаособ, своја права истерују по судовима у индивидуалним парницама, изложени знатним парничним трошковима за судске таксе, адвокате и слично, уз велике напоре и одуговлачења. За деликвенте суђене као душевне болеснике не треба поново утврђивати њихово ондашње или садашње душевно стање, јер то, када су овакве ствари у питању, уопште није важно. Ова сума би морала бити пристојна, а не тек минорна и симболична, јер онда читава активност губи сваки смисао, и постаје нека врста милостиње, а не праведна и поштена накнада за неоправдано претрпљену штету, па може чак врећати и понижавати онога коме се додељује. Свакој жртви вербалног деликта време за које је била лишена слободе треба обавезно укључити у радни и пензијски стаж, а једноструком, а пожељно је и у двоструком трајању.

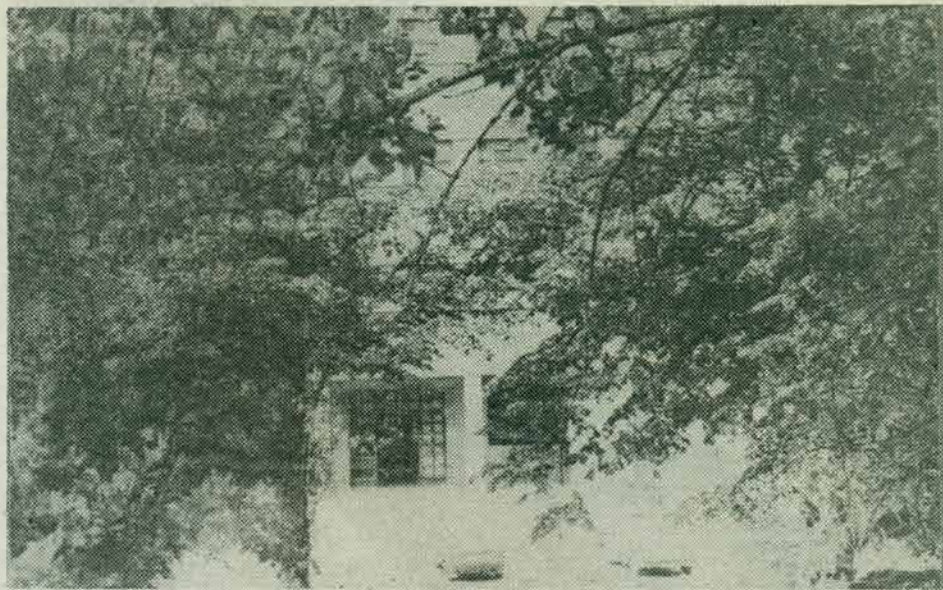
Поједини политички затвореници у истрази или за време издржавања казне злостављани су физички, мучени несаницом, мразом, држањем у самици, изнуђивањем признања. Само се на прсте могу избројати они који су се усудили до сада да о томе негде јавно пишу и говоре, или су пред судом покретали спор, тражећи кажњавања мучитеља и новчану одштету, и увек губили судски процес. Све такве жртве мучења морале би добити пуно законско задовољење и практично остваривање својих права — посебним новчаним обештећењем, а њихови мучитељи морали би искусити заслужену казну.

Владимир Марковић

болници, ако се овај и овакав казамет тако уопште може назвати, нарочито на дужи рок, психичко стање по правилу може само да се погорша, а никако побољша, те да одатле, у великој већини, здрави излазе, тек кад стварно оболе, а болесни, ако уопште икада и изађу, још болеснији! Дошавши овде, уверио сам се и у то, да су и многи други, и тзв. обични, а и политички „преступници“ (нарочито ови други!), а не само ја, били жртве једне, неизглед просте, али тим више срачунате и перфидне преваре полиције, правосуђа и са њима најтежње повезаних, као њихова, де факто, испостава и „продужена рука“ затворско – болничких вештака-психијатара, која готово увек „упали“: Вештаци прво предлажу лечење на слободи, чиме обману и дезоријентишу оптужене, њихове породице и адвокате, а затим нагло, и без икаквих стварних разлога и оправдања, заоштравају став и на главном претресу траже лечење. УЗ ЗАТВАРАЊЕ, што суд, по правилу одмах и без поговора прихвата.

Видећи где сам доспео, што сам могао брже, преко посета родитеља и на неке друге начине, обавестио сам неке своје пријатеље-политичке дисиденте и борце за људска права, на слободи, о својој независној ситуацији, а уједно им доставао најосновније податке и о неким другим политичким случајевима тамо, прошлим и тадашњим, за које сам ја лично сазнао, или чуо од других. И они су се храбро и одлучно заузели, и у Земљи и у иностранству, и за мене и за те друге, за наше пуштање на слободу. Благодарем њима и информацијама које су ти моји пријатељи достављали, и о мени и о другим југословенским жртвама злоупотребе психијатрије у Југославији, и у овој, а и оној другој затворској болници у Загребу, као и на судским одељењима тзв. обичних, грађанских психијатријских болница, где је такође било, и још увек ту и тамо има, политичких случајева, што су они другим каналима сазнавали и податке прикупљали, почело се од 1980. год. па надаље, прво помало, па све више, сазнавати у јавности и писати у штампи, нарочито оној иностраној-западној, и у билтенима и брошурама иностраних и међународних хуманитарних и политичких установа. 1981. године, три моја пријатеља из Београда: дипл. економиста, Томислав Крстановић, књижевник Драгољуб Игњатовић и правник Голуб Бакић основали су неформалну политичко-хуманитарну асоцијацију: Друштво „АКЦИЈА“ за заштиту од злоупотребе психијатрије у политичке сврхе, прво тело те врсте и праву, макар и неформалну (јер се тада још никако и није могло формално) организовано опозициону скупину у Југославији, после више деценија апсолутног комунистичког „једноумља“. У фебруару 1982. изашао је на енглеском језику, годишњак познате међународне организације за помоћ политичким

затвореницима: *Amnesty International*, о стању људских права у Југославији, под насловом: „YUGOSLAVIA-Prisoners of conscience“, где сам као један од затвореника савести, и уједно, жртва злоупотребе психијатрије у поли-

тичке сврхе, у подужем осврту, и ја поменут. Овај зборник је веома много одјекнуо, и у Југославији и у иностранству, мада је „разумљиво“ од стране овдашњих режимских политичких кругова најоштрије нападан. Појава ове брошуре је, међутим, како сам чврсто убеђен, најнепосредније, условила, да ја непуна два месеца касније, 2. априла 1982, будем пуштен на слободу. Да није било ње, и свет остало публициста и подршке које сам до тада стекао у свету, мислим да би тамо остао затворен много дуже, како су, највероватније, „надлежни“ политички и полицијски фактори у овој земљи и били планирали, чим су ме прогласили неурачуљивим, уместо да ме, ако то већ желе, осуде на временски тачно одређену казну, иако су, највероватније, и они, још отпочетка видели и знали просту и ноторну, свима јасно уочљиву истину, да сам психички потпуно здрав, и да сам такав увек био.

Чим сам био пуштен на слободу, одмах сам се разуме се, пуно паром, укључио у рад „Акције“, залажући се за ослобађање свих осталих политичких случајева, у овој и другим душевним болницама, као што су се други за мене борили. Писали смо и скупљали потписе за бројне петиције, насловљене на највише државне и политичке факторе, достављали потребне материјале бројним домаћим и иностраним факторима и институцијама, објављивали чланке и репортаже у станој, а мало-по-мало, све више и у домаћој, југословенској штампи, прво словеначкој, где је либерализација, почев од 1985/86. год, најпре узела маха, а затим и другде, тражећи пуштање на слободу ове или оне жртве злоупотребе психијатрије, која је још увек

чамила затворена. Радили смо дуго, озбиљно и мукотрпно, често због овакве своје активности, били и додатно прогањени, шиканирани и дискриминисани од стране власти и полиције, на најразноврсније, па и врло перфидне

начине, али ми и поред свега нисмо посустали. За неке затворене смо се морали борити дуже, за друге краће, али труд се, пре или касније, готово увек исплатио. И, стварно, психијатријске жртве вербалног деликта, из ове и других болница, једна за другом почеле су да излазе на слободу.

Вјеслав Наглић из Винковаца, рођен 1949. год., после осам и по година тамновања, октобра 1983, из београдске Затворске болнице КОНАЧНО излази на слободу. Отприлике у исто време, исто одатле, после пет и по година бива пуштен и београдски пензионер Душан Ђетковић. Пензионер Милисав Живановић, рођен 1911., тамновао је тамо пуних десет /10 година, тј. од 1976. до 1986. Разлог: Јавно је (да ли с правом или не – не знам, али то овде није битно) жигосао неке тадашње високе државне руководиоце Македоније за корупцију и пљачку и тужио их суду. То је званично, као и код М. Гвојића, окарактерисано као „повреда угледа Југославије“ за шта је прописана казна од највише три (3) године затвора, а он је, ето, тамновао више него трипут толико! Пензионисани пуковник Радомир Вељковић, рођен 1926, из околине Крупшева, са станом у Сарајеву, робијао је ту читавих 15 год., од 1973. до 1988. То све само зато што је против (тада још живог, а сада већ одавно покојног) председника Југославије – Ј. Б. Тита (1892-1980.) написао неку критику у виду оптужног предлога, што је послао суду, али ником другом није показивао, нити било где објавио. То је одмах званично оквалификовано као „непријатељска пропаганда“ – чл. 133 КЗ СФРЈ (У ствари, у пракси и много горе, као нека врста „увреде величанства“, за шта се онда лако могла изгубити и глава – да га на

ЗЛОУПОТРЕБА ПСИХИЈАТРИЈЕ У ПОЛИТИЧКЕ СВРХЕ У ЈУГОСЛАВИЈИ

Када сам крајем маја 1979. године због тзв. деликта мишљења и као жртва злоупотребе психијатрије у политичке сврхе, здрав и прав, доспео на Психијатријско одељење београдске Затворске болнице, увидео сам, на своје изненађење, да мој случај нипошто није усамљен. Затекао сам тамо, од око 250 учинилаца најразличитијих кривичних дела и прекршаја, званично проглашених неурачунљивим и на временски неодређеној, односно неограниченој МЕРИ БЕЗБЕДНОСТИ – обавезног психијатријског лечења и чувања у затвореној (односно, затворској) здравственој установи, на оба психијатријска одељења: „А“ и „Б“ на четвртом спрату овог гломазног здања, најмање десетак чисто политичких случајева. Слично као мени, и

већ до тада провели тамо дужи низ година, чак дуже неко што износи максимална затворска казна за „њихово“ кривично дело или прекршај, по југословенском закону. За читаво време свог трогодишњег борава тамо, био сам сведок отпуштања само једног политичког затвореника, а нови су пристизали. Почетком 1980. год. био је пуштен на слободу, односно пребачен у неки старачки дом, јер није имао где да оде, извесни Миле Гвојић, Србин са Кордуна, који је тамо доспео још 1969. године за кривично дело: „Повреда угледа СФРЈ, њених органа и представника“. За свој „преступ“, за који је по закону могло добити највише три године затвора, одлежао је пуних једнаест! Да ствари буду још горе, током борава у затворској болници, услед

„угрозити“ и само вербално, критичким причањем или писањем...

Као што сам већ напоменуо, услови живота и лечења у овој затворској болници су у сваком погледу веома лоши, управо очајни! Храна је слаба, увек иста, чорбаста, исувише замашћена и невитаминска, само хлеба има довољно, односно колико ко хоће. Зими је грејање сасвим недовољно, скоро да га уопште нема, температура унутра само незнатно виша од оне напољу, па се затвореници, ни криви ни дужни, смрзавају, а многи и оболевају услед хладноће. Поготову су тиме тешко погођени они који немају од кога добити, нити за шта купити, неки џемпер и додатну топлију одећу, јер управа ове затворске установе ником ништа такво не обезбеђује, ништа више осим једне танке пијаме, исто тако танког платненог плавог одеља за сваки дан, доњег рубља и по пар папуча и ципела. Лекар и остало медицинско особље ове болнице дају само и једино пилуле за сваку болест и поремећај, ма на шта да им се њихови присилни и невољни „пацијенти“ пожале, ако уопште нешто дају. И уопште су, у сваком погледу, врло неажурни, небрижљиви и незаинтересовани у свом раду. Не показују готово никакву бригу за оне о којима се требају и морају старати, никакву жељу да им стварно помогну, или бар то покушају, ако се и колико може. Униформисани затворски стражари, махом млађи, кршни људи са палицом о пасу-тзв. „командири“, често су врло груби. За најмању ситницу спремни су да ударе, па чак и поделе добре батине, што је тамо готово свакодневна слика, и за шта нико никада ниједног од њих није позвао ма на какву одговорност. Од свих метода лечења тамо се, и то доста широко, али зато с доста slabим, готово никаквим резултатима, примењује само најстарија и најјефтинија, али зато најнефикаснија метода-фармакотерапија. О савременијим, успешнијим методима лечења психијатријских болести и поремећаја, као што су, рецимо: електроконвулзивно и инсулинско лечење, психо и социотерапија, породична терапија, лековите купке, лечење хипнозом, психо-хирургија и томе слично, нема ни говора, нити у овој установи има ма каквих услова, или стручног кадра за овако нешто. Опште је, и сасвим оправдано мишљење, да у овој

њима је због разноразних вербалних, ненасилних, **ПОЛИТИЧКИХ** кривичних дела или чак само обичних прекршаја, за шта се по закону може добити казна затвора од највише два месеца (60) дана, одлуком суда, а на предлог вештака психијатра, најчешће те исте затворске болнице, по чл. 63. КЗ СФРЈ, изречена конфинација у ову установу типа СТРОГОГ-психијатријског затвора, на неодређен и неизвесан рок. Иако такође званично проглашени неурачунљивим и кривично неодговорним, готово сви они су, баш као и ја, деловали сасвим здраво и нормално, говорили логично и разборито, понашали се пристojно, а ипак су неки

врло лоших услова живота тамо, 1973. год. тешко је оболео на ногама и постао богаљ, па су га непокретног у „слободу“, одвезли у колицима. Неке друге су тамо, за различите, па понекад и за не баш тако тешке преступе, држали до смрти, односно, што се каже, до пред саму смрт. Док толико не остаре и физички не орону да, као што су имали обичај говорити „њихови“ тамошњи лекари-психијатри, не представљају више-опасност по околину. Међутим, под тим појмом, подразумевала се не само непосредна, стварна, **ФИЗИЧКА** опасност по друге људе и материјална добра, већ и политичка „опасност“ по власт, поредак који ето, као да се могао

Истина о тужиоцу Србије

У броју од 1. августа а у тексту под насловом „Успон и пад Слободана Милошевића”, на стр. 56. говори се и о јавном тужиоцу Србије. Да би јавност добила праву истину, јер Милован Бркић уз велике напоре није могао сваки детаљ да сазна и да га објави, желим да само допуним текст новим чињеницама. Наиме садашњи јавни тужилац Србије, није из Доњег Милановца (како пише – вероватно штампарска грешка) већ из Горњег Милановца и зове се Миломир Јаковљевић. Он у Горњем Милановцу није био правобранилац, вероватно се мисли на друштвеног правобраниоца самоуправљања, већ је то обављао његов презимењак Рајица Јаковљевић. Презимена су верујемо изазвала забуну, ту смо ми читаоци да помогнемо да се све осветли и о свему каже права истина.

Иако нису у никаквим родбинским односима, оставили су тешке последице по политичке односе у овој малој српској вароши. Нису бирали средства како да напредују на политичкој позорници, а садашњи јавни тужилац Србије био је у Горњем Милановцу председник Општинског суда, а у „тим” Слободана Милошевића одлази са места председника Општинског комитета Савеза комуниста. Пре тога четири године провео је у Међуопштинској конференцији комуниста у Краљеву, као извршни секретар, када је био „задужен” за општине Саницака. Како је тамо радио сада се најбоље види у каквом стању се налазе Срби.

Тачан је податак да је направио два кривична дела угрожавања саобраћаја, после чега су остала четири гроба, на којима сада расте трава. Прво је у близини Чачка усмртио два путника, а затим у околини Сарајева пре десетак година поново су под његовим возилом остала два живота. Све се то може наћи у комплетима листа „Политика”. Иако су тада новине писале да је Миломир Јаковљевић крив за ове несреће, он није никада одговарао. Његов рођени брат је усред Горњег Милановца такође возилом убио једног пешака и ни он није одговарао.

Садашње српско руководство са Слободаном Милошевићем се декларише као најдемократскије. Каква ли је то демократија, када у њему седи Миломир Јаковљевић, а јавни тужилац Србије, када је одмах после Брионског пленума 1966. године, у Горњем Милановцу постављен за начелника СУП-а. Непосредан извршилац одлука Брионског пленума, сада нам у Србији отвара врата демократије и слободе!? Уствари, он је само слепи извршилац свих наређења и тада и сада, без икаквог ауторитета у Горњем Милановцу и Краљеву, где је радио.

Када су сељаци у Такову хтели да подигну споменик Милошу Обреновићу уз помоћ неких демократских

снага из Горњег Милановца, Миломир Јаковљевић се одлучно томе супротстављао и претио хапшењима и прогонима. Чак је бежао са састанака на које је позиван када се о томе разговарало и склањао се негде по Београду. Ето колико је њему стало до Србије и њене историје.

Да овом приликом прозорим и о другом Јаковљевићу, који је пактирао са Миломиром и помагао му да успе, уз услов за другом услугом. Рајица је оличје подземља у црвеном руху. Заменио је Миломира на месту начелника СУП-а, када су заједно смуvalи неке чињенице о Миломировом оцу из рата, али још има живих који све знају па се чувају и фотографије. Рајица је на сва места размештао своје људе и водио родбинску политику. О њему само један податак, мада роман може да се исприча: као председник Извршног савета СО у Горњем Милановцу са Миломиром наследником Терицом Сабати (Миломир је због тога говорио да је за братство и јединство, јер је једину жену из другог дела Југославије у

срцу Србије поставио на главно партијско место) наредио да се у Такову уништи стари српски грб који је остао после снимања ТВ емисије о Вуку Караџићу. Рајица и Терица су без икаквог договора наредили да се из Такова протера било какво српско обележје, иако је народ на то оштро реаговао. Али, „чувари” Србије у црвеним оделима били су неумољиви.

Када је у априлу, на Цвети, обележаван јубилеј Таковског устанка Рајица је међу првима стигао и почео да објашњава значај Такова за Србију. Међутим, народ га је извиждао и поплувао, што је био одговор на све што је учинио са својим презимењак за свој крај и Србију. Простор не дозвољава да се више пише о овим „црвеним чуварима Србије”, који ће надамо се ускоро и стати пред суд народа. Али, они не би били то што јесу да нису имали своје „јастребове”, а о њима и другим догађањима у неком наредном броју наше „Велике Србије”.

Име и адреса познати Редакцији

неки неформалан, вансудски начин једноставно „прогута ноћ”, као и са неким другим што је било.). Највећа казна за то кривично дело јесте – 10. година затвора, али се за исто већ онда, добијало углавном „само” две-три године, а стварно одлежало још и мање, када се урачунају, доста чести, баш за политичке кривце: услован отпуст, амнестија, помиловање, и други начини смањења казне.

И тако даље, да не набрајам и бројне друге случајеве. Сви ови људи, од свог пуштања на слободу па све од сада, никада се више нису сукобљавали са за-

система у Југославији, процес који нарочито интензивно тече за последњих годину дана, постепено се, у пракси гаси вербални деликт. Све се мање људи оптужује и кажњава због тога деликта, па је самим тим много мањи број оних којима се због истих „преступа” изриче мера безбедности – обавезног лечења и чувања, тј. лечења уз затварање. Сада већ у југословенским затворима и душевним болницама има већ веома мали број (чисто) политичких случајева, али, на жалост, још увек их има. Зато сматрам да што пре треба и формално, законски, САСВИМ

тичку позадину. Или се такви, плански, вештим манипулацијама НАВЕДУ, испровоцирају да учине ма шта што се коси са законом (туча, претња, nanoшење телесне озледе, прекорачење нужне одбране, и сл.), па их онда гоне, формално због тога. Јасно је да се и са таквом праксом одмах и у потпуности мора престати, и унети у закон јасне и прецизније гаранције да ни овакве манипулације и злоупотребе више неће бити могуће. А све постојеће такве пресуде, најпажљивије преиспитати, и одмах пустити на слободу све који су заиста били жртве таквих и свих других могућих, провокација, манипулација и намештаљки. У југословенском закону и до сада је постојала могућност изрицања мере обавезног психијатријског лечења уз временски ОДРЕЂЕНУ казну затвора, које лечење онда може трајати само колико и казна и ни дана дуже. Међутим, ко зна зашто, ово је у нашој лекарској и правосудној, тј. пеналној и форезничкој пракси, до сада било готово у потпуности занемарено, на рачун изрицања мере безбедности у неодређеном (неограниченом) трајању. То је опет, врло често доводило до тога да људи на обавезном лечењу проведу много дуже, неки чак и ВИШЕСТРУКО дуже, него што би за свој преступ, као здрави, издржали у затвору. Ово МОЖДА има извесног оправдања код оног малог броја најтежих, неизлечивих, трајно агресивних болесника, и уједно починилаца најопаснијих насилних кривичних дела. Али је сасвим неприхватљиво код готово свих осталих, оптужених за лакша, нарочито ненасилна дела: крађа, туча, претња, увреда, проневера, саобраћајни прекршај, и сл. а поготову за вербалне деликте.

Владимир Марковић

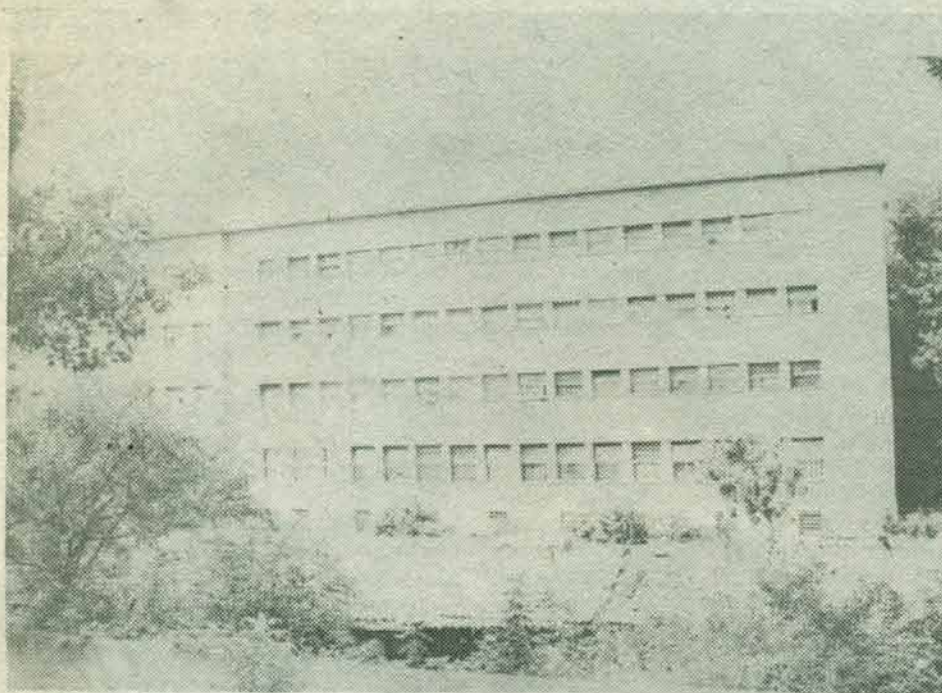
коном, ни кривично ни прекршајно, ни по политичкој, ни по било којој другој линији, што мислим, од свега најбоље говори да никад нису ни били „опасни по околину”, те да им у душевној болници никада и није било место!

Временом наше Друштво „АКЦИЈА” је све више проширивало делатност на заштиту људских права уопште, у свим доменима, свуда где су ма како и ма од кога угрожена, и октобра 1986. променило назив у: Комитет за заштиту људских права. Средином прошле – 1989. године назив је опет промењен, односно проширен у: Покрет за заштиту људских права у Југославији; Поштански фах 72; Пошта 38; 11000 Београд, а један од аспеката нашег деловања и даље је борба против злоупотребе психијатрије, све док потреба за тим макар и у најмањој мери постоји. Покрет делује на територији читаве Југославије и до сада има уписаних око 2000 чланова, од тога најмање неколико стотина стално и у већој мери активних. Председник је др Јанез Ругељ из Љубљане, а генерални секретар већ поменути Томислав Крсмановић.

Сходно данашњој текућој либерализацији и демократизацији и постепеном успостављању вишепартијског

укинути вербални деликт, СВЕ одредбе (чланове) који га санкционишу у кривичном и прекршајном праву, и тако само легализовати једно практично већ скоро сасвим успостављено стање. И наравно, ОДМАХ, по најкраћем поступку, пустити на слободу све још преостале вербалне-политичке случајеве, из свих југословенских затвора (К.П. Домова) и душевних болница. Независно од свега тога, „злу не требало”, да се случајно вербални деликт, далеко било, не би некад у будућности поново „повампирио” „васкрсао” у истом или неком другом облику, мислим да свакако треба у наш закон унети одредбу да никоме не може бити изречена „мера безбедности – обавезног психијатријског лечења и чувања”, у неограниченом трајању, за оно што мисли и говори, па ма шта то било.

Међутим, на жалост, у свему томе још увек има извештан број случајева укривања, тојест да се људима који су од стране власти и полиције сматрани политички неподобним, или да потичу из таквих породица, средине, изричу затворске казне, или мера лечења, формално због других не-вербалних и не-политичких преступа, иако све то има већу или мању поли-

Поводом демонстрација пред Скупштином СФРЈ, 18. августа о.г.

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО ПЕНДРЕК — ПО ДРУГИ ПУТ МЕЂУ СРБИМА

Све је, у ствари, почело од Книна. Да није усташког терора у Хрватској, не би ни било неке преке потребе за окупљањем пред Скупштином, (иако нас, Србе, бије глас да волимо да митингујемо). Обично сви кажу да је у Србији „лако Србином бити и српством се дичити“, али није све баш тако. И ми имамо своје Туђмане и своју „Жуту греду“. И то овде, усред СЛОБОДАР-СКОГ Београда и пред НАРОДНОМ Скупштином. Да бог сачува! Да је неко од челника ХДЗ (читај НДХ) могао којим пуким случајем да гледа ова догађања из неког прикрајка, сигурно би задовољно трљао руке погано се смејуће, док би му срце играло од среће што се Срби тако лепо „кољу“ међу собом. Да неко, не дај боже, злоставља „хрватско пучанство“ овде, у Србији, и да се родољубиво настројени Хрвати окупе пред зградом Сабора да „протестирају“ против тог „вандализма и барбарства“, чисто сумњам да би Туђман наредио „редарству“ да разјури окупљене Кроате са широко „извијешеним шаховницама“ и са „Лијепа наша“ у устима. Свима нама треба да је већ једном јасно да су хрватски „редарственици“, „лијепо одгојени дечки“ и да им никада „уопће не би пало на памет“ да пендрецима пребирају по бубрезима и ребрима својих сународника. Дапаче, можда би чак и подржали и прикључили се њиховом „свеопћем масовном“ протесту.

А ми? Еее, нисмо ми те среће. Наша „жандармерија“ се не меша са „гомилом“. Нашој „жандармерији“ је палица због претеране ревности у обављању послова „корисних по народ и државу“, просто срасла са шаком и тако постала један од виталних органа у организмима наше милиције. Наша „жандармерија“ нас бесплатно, брзо, ефикасно и дуготрајно „фарба“ пенреком у модно-зеленкасту боју и броји (без грешке!) кичмене пршљенове, само рутинске контроле ради, а и због бриге за наше здравље. Да провери да ли су сви на броју. Корисно, нема шта. Наша „жандармерија“ поступа по наређењу. И тако...

Док наши докони „жандарми“ са својим виталним органима у рукама чекају да одозго „капне“ наређење, ми

САВЕЗ „СОЛИДАРНОСТ“

Председнику Српског четничког покрета војводи др Војиславу Шешељу

На митингу Српског четничког покрета одржаном 11. септембра ове године, изrekli сће велику истину да се опозиција у Србији кукавички држи у односу на невоље Ваше странке. Крајњи кукавичлук је изостјајање осуде надлежних органа СР Србије због одбијања уписа Српског четничког покрета у репистар политичких странака. На митингу опозиционих странака од 12. септембра ове год. опозиционе странке које су организовале тај скуп, у односу према вама, поред кукавичлука испољиле су и лицемерје. Нису вас прихватили као једног од организатора митинга али су зашто користили симболе, поздраве и личности које припадају комитима и четницима. Ви, који сће спреми свакој моменту да поинете за српство, не можете добити ни озвучење, а они који су извукли бојастиво на муци свој народа и сада се беспоштедно боре за власт, трме са поздравима „за Краља и Отаџбину“ и слично.

Пошто није објављено, обавештавам вас да је „Солидарност“ на седници Извршног већа дана 21.08.90. г., у оквиру свој одређења да држава сваки напор и програм за обнову српства и Српске државе, расправља о проблематичности насталој после одбијања надлежној органа СР Србије да се репиструје Српски четнички покрет. После свестране расправе заузет је принципијелни став према којем се репистрација може ускрајити само оној странци која у свом програму предвиђа ошцељење дела државе српског народа. Пошто се Српски четнички покрет залаже за стварање јединствене државе у максималним, историјским и етничким границама српског народа, за нас је неприхватљиво одбијање репистровања ваше странке.

Председник
Савеза „Солидарност“
Јован Гламочанин, с.р.

Демократска странка — Београд САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

УПУЋЕНО ТАНЈУГ-У

У време када је на сва звона оглашено да је и Србија формално постала вишестраначка држава — додуше уз битно непромењен повлашћен положај владајуће комунистичке странке — Демократска странка среће пажњу на чињеницу да у регистар није уписана једна странка, Српски четнички покрет. Како се из кратких белешки у дневној штампи могло сазнати, Републички секретаријат за правосудје и општу управу одбацио је својим решењем пријаву Српског четничког покрета у смислу чл. 10, ст. 3. Закона о политичким организацијама, јер наводно назив ове политичке организације вређа јавни морал.

У свом програму и у више својих саопштења Демократска странка истакла је да је против система одобрења

приликом уписа у регистар политичких организација, а за упис политичких странака по систему пријаве.

Важећи закон о политичким организацијама Србије садржи не само низ одредби које омогућавају забрану политичких странака на основу крајње произвољног тумачења од стране Врховног суда Србије, већ садржи и елементе за регистрацију странака по систему одобрења, кап што показује случај неодобравања страначког деловања Српском четничком покрету. Нема, међутим, слободе удруживања у политичке странке ако је ова слобода подређена претходном одобрењу јавне власти. Стварна слобода удруживања подразумева да се политичке странке могу слободно оснивати, без икаквог претходног одобрења власти, а да за сво-

је евентуалне противправне поступке могу одговорати само пакнадно и у складу са важећим правним прописима, којима би опет ваљало да се слобода удруживања подетиче, а не ограничава.

Демократска странка одлучно протестује против неодобравања рада Српском четничком покрету. Овај случај само је још један и добар повод да се јавно обелодани да схватање основних права, посебно политичких, које заступају и бране српски социјалисти (комунисти) има мало заједничког са изворним и правим схватањем људских права.

Београд, 31.08.1990. год.

ЗА ИЗВРШНИ ОДБОР ДЕМОКРАТСКЕ СТРАНКЕ
Др Војислав Комитовић, с.р.

да нам направите „шетајући“ бубрег нек' вам буде, и-подметнусмо леђа. Пљуште палице, к'о монсунске кише. Ако! И треба! Тако вам је то кад хоћете Србима да помогнете! Удри! 'Онеш у Книн да браниш отаџбину и браћу?!?! А?! Е, нећеш!!! Удри, бре! Не мази их!“, и томе слично, биле су главне тезе током „лекције из патриотизма са посебним освртом на хуманизам и демократију у комунистичким друштвима“, којом нас „органи“ обилато почастеше. Кад су се већ изморили (јер, признаћете, држање оваквих „предавања“ је прилично заморан посао, чија је једина предност у одржавању добре физичке кондиције „предавача“), пустише нас на миру. Довољно да ухватимо ваздух и-наставимо даље. Баш смо тврдоглави, шта ћете...

Пошто је већ била прошла поноћ, војвода заказује наставак митинга за сутрадан, тачно у подне. Маса се разилази, забринута због крајњег исхода дешавања у Книну, а већина учесника митинга „носи десну у лијевој руци“, као последицу, „демократских разговора“ са припадницима органа безбедности (а чије то безбједности, просим?)

Те ноћи, око пола два, милиција хапси Војислава Шешеља и држи га у станици до 9 ујутру. Лепо је „ућарио“ у милицији: 20 дана Падињака. Таман је имао времена да „скокне“ кући, умије се и доручкује, па на митинг у подне. И опет војвода говори окупљеној маси, али, нешто чудно се збива: нема „мо-

ра“, нама палица, нема „шетајућих“ бубрега... Изгледа да смо се вратили у „сурову стварност“. Митинг је одржан без већих проблема, и све би било лепо и красно, да Шешеља опет не ухапсише. (е баш немају маште!) Овога пута његов „излет“ до станице милиције није био толико „успешан“: добио је „само тричавих“ 25 дана. Опет Падињака. Кад се све сабере, за та два дана, војвода је накупио „метар и по мар-

деља“ и то ни крив ни лужан. У ствари, јесте мало крив. Крив је што је Србин и што не дозвољава да ико малтретира Србе, поготово не на њиховој рођеној земљи и поготово не народ који је у Јасеновцу поклао и маљем побио око милион Срба. Ето, зато је крив. И ЗБОГ ТОГА ЈЕ ТРЕБАО ДА ОДЛЕЖИ МАКАР ОСТАТАК ЖИВОТА У КОМУНИСТИЧКОЈ ТАМНИЦИ! Него шта!

Винета Мариновић

НАРОД ТРАЖИ ЈЕДИНСТВО ОПОЗИЦИЈЕ

Група од деведесет угледних српских домаћина из Мачве 5. септембра 1990. године обратила се Његовом преосвештенству, епископу Шабачко-ваљевске епархије, господину Лаврентију, протођакону Љубомиру Ранковићу, др Жарку Гавриловићу, председнику Српске светосавске странке, Мирку Јовићу, председнику Српске народне обнове, војводи др Војиславу Шешељу, председнику Српског четничког покрета и Вуку Драшковићу, председнику „Српског покрета обнове“, писмом следеће садржине:

„Ваше преосвештенство,
Џењена господа,

Распањени, огорчени и забринутим поновним разједињавањем српског рода, ми, честити и поштени српски домаћини из Мачве, који смо четрдесет и пет година били сложна опозиција и којима ни комунистички ђавољи поредак није могао ништа, стојимо сада на ивици понора неслоге и разлаза, те стога позивамо Вас, нашег пастира, и

наше вождове, да нас изволите посетити у уторак 11. 9. 1990. лета Господњег, на дне Усекование главе Јована Крститеља, у порти богатинске цркве у три сата послеподне, све да бисте спречили поновни раскол и поновно расипање српског рода нашег несрећног.

Само у случају више силе са задовољством ћемо примити Ваше достојне опуномоћене представнике, а Ваш долазак, молимо, изволите потврдити одмах на адресу: Ловчевић Ж. Небојша, адвокат, 15.360 Богатић, Улица Прекрст 1, телефонска нумера 015-41-233 и 41-282.

У нади да ћемо Вас видети и чути, изволите примити изразе нашег поштовања.”

На позив српских домаћина одазвали су се потпредседник Српског четничког покрета Александар Стефановић, председник Српске светосавске странке др Жарко Гавриловић и председник Српске народне обнове Мирко Јовић. Поред око хиљаду мештана Бо-

гатића и околних села изложили су своје погледа на разна политичка питања. Топло поздрављени од свих присутних, они су нагласили да је српском народу, у борби за освајање слободе и демократије, данас потребно јединство опозиционих снага, како би срушили комунистичку владавину, која је уназидила Србију, истакавши да се програми тих политичких странака битно не разликују у основним политичким питањима. Између осталог, Александар Стефановић је изразио спремност Српског четничког покрета на пуну сарадњу са свим српским националним и антикомунистичким партијама, а др Жарко Гавриловић обавестио да ће његова странка ускоро позвати све српске опозиционе странке на заједничку духовну академију, на којој би се морало изразити толико жељено јединство у општим напорима целог народа да брине јарам који му је комунистичко вођство натурило пре пола века и данас га под новим именом жели задржати.

Спречен одлазак Српског четничког покрета у Книн

МИЛИЦИЈА ТРЕНИРА СТРОГОЋУ „Поступи по наређењу!!!“

У низу ниских и прљавих удараца којима комунистички режим покушава да угуши или чак ликвидира у потпуности Српски четнички покрет, налази се и скорашња забрана српским четницима да оду у Книн и придурже се својој браћи Србима, који су се посебно тих дана налазили у ванредно тешкој ситуацији. Забрањено су нам да одемо и пружимо подршку Србима који су тада даноноћно чували страже, бранећи голе животе и своју, српску земљу.

Зaista храбро, нема шта! Прави подвиг наших милих другова „органа“. Додуше, нису баш ни „плавци“ криви

за све. Они су само пука физичка снага која извршава „мале пакосне“ наредбе оних „одозго“. А нашој врхушки је сав посао у томе да напрегне очни мишић и да миг овима доле. И – срећена ствар. Јако лепо и беспрекорно функционише та машинерија. А како и не би, кад је, свима нама добро познати бравар, још пре педесет година средио и подмазао. Све функционише „к’о сатић“. И годинама тако...

Што је најгрђе од свега, наша милиција је „народна, братска, заштитничка, демократска, праведна...“ итд, итд... Срамота! Па зар та и таква милиција, каквом су нам је увек представља-

ли и чијим су нам „натприродним врлинама и моћима“ стално главу пунили, може у свакој ситуацији кад неке од моћника то падне на памет, да спроводи тзв. „лендрек-демократију“, па „ком опанци, ком обојли“? Па зар у време општег процвата криминала милиција нема друга и паметнија посла, него да јури четнике по Београду и да их шиканира? Зар је једина ствар која је комунистичким властодршцима на памети (осим „дубокоумних“ размислања о томе како ће на друштвеним ручковима и вечеринкама напуштити своје незасите трбушине и како ће се возикати колима са двоцифреним

регистарским таблицама), да спречавају Србе да пођу Србима? Зар су ОНИ ти који ће Србе „бранити“ од Срба? Зар су мислили да ћемо ми тамо устанак дићи, ил' сељачку буну, шта ли? Требало би да знају да се устанак не диже без „свијетлог оружја“, а ми смо у Книн кренули ненаоружани. Једино што би се, можда, могло злоупотребити као противтврђња овој мојој изјави, јесте да је једино оружје била турпија за нокте, чија власница је и аутор овога текста. А тиме се не креће у „дизање револуције“, зар не?

Да неће, којим случајем, Србе из Книна да брани СУБНОР? Где су само сви ти вајни и „славни борци који су на својим плећима изнели и Сутјеску и Неретву“ и... итд, као и многе друге офанзива, укључујући ту и свињске даће и остале гозбе, које је заиста требало поднети „херојски“? Где су? Под „јорган-планином“. Ту су само кад треба злушно да се осуђују „авети прошлости“ и да се нападају колпортери на сред улице, зато што продају четничку штампу и кокарде. Ту су само кад режиму затребају њихова сенилна празна наклапања о „слободи и демократији“ за коју су гинули. По мом скромном мишљењу, 90% онога што је ваљало у народноослободилачкој партизанској војсци, погинуло је у борби. Осталих 10% се повукло у анониму, ћути и пати због тога што види за шта се, уствари, борило. Ово остало је само тежак шљам. Тих чланова СУБНОР-а има данас више, него што их је било кад се кретало у рат. И сваки дан их је све више. Множе се к'о амебе. Простом деобом. Најбоље би за њих било да играју шах на Калемегдану. Нису они више ни за шта. Иначе би дигли свој глас против режима.

Да неће, можда, Србе из Книна да брани млађани пуковник Вук Обрадовић? О, да. Како да неће. „Друже“ пуковничке, свој народ не можете да браните из мекане фотеље, обасипајући јавност изјавама преко ТВ. Србима у Хрватској ништа не помаже када виде Ваше легушкasto и строго лице на малим екранима. Не. Па нисте Ви биоенергетичар, већ војник! Њима треба ПОДРШКА, РАЗУМЕВАЊЕ И ЗАШТИТА. Спустите се мало „међу народ“. Што нисте Ви отишли тамо, кад већ нама не дадете? Додуше, можда сте „пребукирани“, јер треба јурити каријеру, договарати се са комунистичким челницима, те ово, те оно... А можда нисте дорасли за те три звезде које носите? То Ви већ најбоље знате...

Да неће, можда, Слободан Милошевић да брани Србе из Книна? Ха, ха!!! Ни на крај памети му то није. Важније је њему да шаље милицију да јури четнике, да хапси Шешеља у по ноћи, да тера људе по фабрикама да му се силом уписују у новокомпоноване социјалисте, да свакодневно у свој полчасовни ТВ-шоу (други Дневник, прим. аут.) лансира лажи да му се до сада око не знам колико хиљада људи уписало у странку, него да посвети ма-

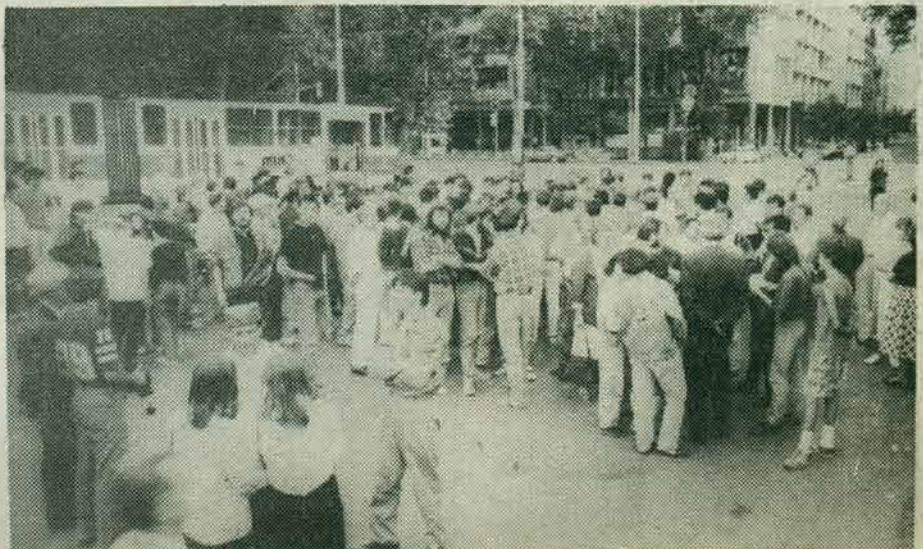
ло свог драгоценог времена Србима у Хрватској.

Да неће, можда, РАДМИЛО БОГДАНОВИЋ да брани Србе из Книна? Неће, сигурно. Узгред буди речено, видимо колико му је милиција ефикасна. У атмосфери где нам испароши левом руком ваде буђеларе из десног џепа и где нарко-мафија усред бела дана „ваља траву из Истамбула“ насред улице, милиција млати колпортере Српског четничког покрета и брани четницима да иду у Книн. За не веровати. А та забрана је врло суптилно изведена. Прво су сачекали да нађемо аутобус, да га платимо, да се покупимо на зборном месту (испред цркве св. Марка), па тек онда да нам „спусте“: „стигло наређење о забрани одласка. Милиција забранила да нам се да аутобус“. Лукаво, лукаво... Нема шта. Учинили су веелкику услугу човечанству. „Спасили“ су „јадне Србе из Книна“ да их четници којим случајем не врбују у своје редове и да их не наведу „на нешто лоше“. Благо Книћанима кад имају „уза се“ такве „браниоце“, као што су горепобројани, који их бране од браће Срба, а не од Ђодана, Месића и Туђмана. Благо Книћанима што имају „моралну подршку“ горенаведених, а која се

огледа у празним говорима, обећањима и папирима. Шта ће њима папири, кад су им рамена ишчашена од пушака и митраљеза са којима стражаре 24 сата дневно? Додуше, и ти папири могу да се искористе у случају нужде. (И велике и мале).

А што се тиче ове забране. Мислим да ипак у срцима наших комунистичких челника има и трунке хуманости. Наиме, да су још подлији него што јесу, могли су комотно и мало подмуклије да нас „израде“. На пример: дају нам аутобус, ми кренемо за Книн, а онда нас негде код Памбуковице сачека кордон милиције са 2-3 водена топа, и каже: „Назад! Али пешке!“ ЕЕЕ, то би било толико безобразно, да би већ више лично на њих. Тиме би превазишли и сами себе. Оно, ми смо и могли пешке да кренемо, није нам тешко. Али, нисмо ни ми „од јуче“, па да не знамо да би нас већ на Славији или Теразијама чекао исти тај кордон милиције са све оним воденим топовима, евентуално појачан са пар корпуса „специјалаца“ и кишом димних бомби и сузаваца. Не, немојте се чудити. Па таман би толико оружане силе и било потребно да заустави десетак „до зуба“ – ненаоружаних четника.

Винета Мариновић

прилози за историју

БЕСЧАСЋА

ВЕЛИКА КОМУНИСТИЧКА ПОДВАЛА

Навикли смо већ да комунистички режим и његов пропагандни апарат не бирају средства у политичким обрачунама са опозицијом. Учестала су разноразна подметања, увреде и клевете преко штампе. Опозиционе странке о томе с муком одолевају, а и саме се сусрећу с, понекад, нерешивим проблемом унутрашње консолидације страначког апарата. Има и случајева пучева, смењивања режиму омрзнутих председника, иза чијег уклањања редовно стоје полицијска и доушничке службе. Има и страначких лидера који на сопственом култу инсистирају више него што су то комунистичке вође радиле, па партији којој припадају стварају несагледиве проблеме. Познат је случај лидера кога су се због бахатог понашања, самовоље и разних мутних радњи за три месеца две странке отарасиле, па је већ и трећу формирао, непрекидно тврдећи да његова, лична, партија има неколико стотина хиљада чланова.

Али да је могуће да режимска штампа у потпуности измисли, уз помоћ неколико клиничких лудака, смењивање и избацивање из странке председника Српског четничког покрета, то ни најмаштовитији Срби, с најдужим памћењем, нису могли ни сањати.

Управо то се десило, а ми читав случај овде детаљно приказујемо, објављујући и сва релевантна документа, превасходно лажно саопштење за јавност, које је потписало дванаест људи, од којих је само троје у тренутку потписивања припадало Српском четничком покрету.

Сви наводи из њиховог саопштења, које у целости објављујемо, лажни су, али ћемо их ипак тачку по тачку демантовати.

1. Нетачно је да је понашање Војислава Шешеља аутократско. Све одлуке се доносе на седницама одговарајућих органа Странке, а Централна отаџбинска управа се састаје једном недељно.

2. Никада ниједном нашем члану није ускраћена подршка и помоћ због режимског малтретирања, а ако неко тврди да јесте, треба конкретне аргументе да понуди.

3. Појединачне фотографије Војислава Шешеља никада нису објављиване у „Великој Србији“. Публикована је само фотодокументација о акцијама

Странке, а природно је да се председник Српског четничког покрета редовно налазио у центру тих активности.

4. Никаквог неморалног и разврат

Удружење „РАС“ Нови Пазар и Југословенски савез удружења за помоћ Косову „Солидарност“

организују

МИТИНГ

одбране територије прве Српске државе и јединства Српског народа

Митинг ће се одржати 9. септембра 1990. године у Новом Пазару под цркве светог Петра и Павла са почетком у 11 час.

За говорнике на митингу предвиђени су представници:

- СР Србије
- Српског народа из БиХ и Хрватске
- Српског народа из расељења
- Народног покрета из Црне Горе
- Српске Православне Цркве
- Организатора митинга

На овај митинг позивамо све грађане којима је стало до слободе, достојанства и будућности Српског народа

Извршни одбор удружења „РАС“
Извршни одбор и одбор за митинге
савеза „Солидарност“

ничког понашања у странци никада није било, нити се у Мотелу „Подриње” у Бањи Ковиљачи ишта десило што би личило на баханалије. Након окршаја с панисламистима у Малом Зворнику, након промоције Странке, седели смо с члановима Месног одбора у ресторану у Бањи Ковиљачи. Нико у друштву није био пијан, никаквом бучком нисмо реметили расположење других гостију, а разишли смо се око 23 часа.

5. Војислав Шешељ од формирања Српског слободарског покрета није никада вређао ниједног лидера неке друге српске странке.

6. Приватни станодавац нам је, због полицијског малтретирања и са слушавања, као и режимског одбијања регистрације, отказао даље коришћење стана у Невесињској 18, па је Централна управа једногласно донела одлуку да се убудуће, док се други адекватан простор не изнајми, седнице Управе одржавају у стану председника Странке.

7. Председник Странке никада никога није искључио из Српског четничког покрета, а до сада су из нашег чланства одлуком Централне отаџбинске управе искључена само два члана: Влатко Мркачић и Зоран Цикнић.

8. Тврдња о одбијању кооптирања групе интелектуалаца такође је саввим лажна. Треба поименично навести који су то интелектуалци у питању и какви би они конкуренти могли бити војводи Шешељу.

9. Ми никада никакво насиље нисмо иницирали, нити смо игде малолетнике жртвовали.

9. Шта значи тврдња о лошем вођењу кадровске политике?

Дакле, реч је о чистој небулози, као подлози подмукле и прљаве комунистичке подвале. „Борба” и „Вечерње новости” зачинили су то и с читавим низом других измишљотина.

Никада нам није ни падало на памет да ометамо било који скуп нове странке Вука Драшковића. Спремали смо се за одлазак у Нови Пазар на Српски сабор, који су сазивала удружења „Солидарност” и „Рас”. Сазнали смо да је Слободан Милошевић лично наложио руководству „Раса” да се сабор откаже, како би се створио простор за Вука Драшковића и његову личну позицију на овом узаврелом подручју.

Жале режимски новинари и њихови суфлери због сукоба са Вуком Драшковићем, а заборавља се да нам је Драшковић буквално поробио страначку благајну, одневши 35.000 долара и 12.000 марака, те да нас је први напао и клеветао уз помоћ режимске штампе, напуштајући Српски покрет обнове и формирајући потпуно нову странку са истоветним називом, „Српски покрет обнове”.

Никада нисмо певали „Славићемо месец дана кад стрељамо Слободана”, него „кад кинемо Слободана”.

Испада да се најчешће председник наше странке налази на „сигурном” јер га полиција редовно хапси уочи или после наших политичких акција.

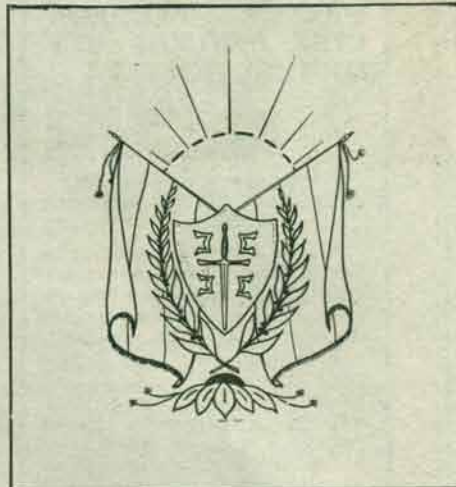
Сваки број „Велике Србије” штампала је штампарија „Гласа”. Никада наше новине нису штампане у Шешељевој кући.

Никада Војислав Шешељ никоме никакву функцију није давао. Увек је све изборе и именовања вршила Централна отаџбинска управа.

Никаква „јака опозиција” у странци није створена, а довољно је симтоматична жеља анонимних саговорника режимске штампе да настоје бити „часна опозиција социјалистима”.

Ни „Борба” ни „Новости” нису пристали да објаве наше саопштење којим смо демантовали лажне оптужбе. Једноставно су лансирали клевете па ућутали. Ми се разликујемо од режимске штампе, па овде објављујемо све њене чланке, комплетан текст лажног саопштења, реаговања чланова наше

редакције и Српског четничког покрета, као и факсимил плаката који сведочи да су првобитни сазивачи Српског сабора у Новом Пазару били удружења „Солидарност” и „Рас”, а не нова странка Вука Драшковића.

лажно саопштење за јавност чланова централне отаџбинске управе „српског четничког покрета, оснивача и чланова”

На ванредној скупштини странке „Српски четнички покрет” чланови ЦОУ, оснивачи и чланови Странке дана 30. 8. 90 год. једногласно су донели следећу

ОДЛУКУ

На основу чл. 18 Статута Странке **БРИШЕ СЕ ИЗ ЧЛАНСТВА СТРАНKE „СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ” ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ**

– због изразито аутократског понашања у странци и код доношења одлука

– због непоштовања Статута Странке који говори о солидарности чланова и одбијања помоћи угроженим члановима због ангажовања у Странци

– због подстицања неморалног и развратничког понашања у странци са акцентом на догађаје у хотелу „Подриње” у Бањи Ковиљачи на промоцији странке у Малом Зворнику

– због нетактичног вођења политике и вређања лидера других странака

– због приватизовања Странке преселивши седиште у своју кућу, како би елиминисао оне који другачије мисле,

– због неоснованог избацивања из Странке појединих чланова који су му лично сметали

– због одбијања да у ЦОУ кооптира групу интелектуалаца које је сматрао конкурентима

– због блажења четничког имена и иницирања насиља, гурајући у своје акције и малолетнике као у манастиру „Пчински” и Зворнику где је жртвовао чак и њихово животе ради својих политичких поена

– због приватизовања листа „Велика Србија” које користи за објављивање својих фотографија

– због лоше кадровске политике

Пошто овакво понашање Војислава Шешеља очигледно штети странци њеном угледу и деловању, а чланови странке су за демократске методе борбе без примеса насиља и застрашивања и злоупотребе народа у личне интересе, доносимо одлуку као у диспозитиву;

У Београду 30. 8. 1990. год;

Чланови и оснивачи „Српског четничког покрета”, (следи 12 потписа. Имена су наведена у саопштењу Централне управе.)

**ОДЛУКА РУКОВОД
СТВА СРПСКОГ ЧЕТ
НИЧКОГ ПОКРЕТА**

**ШЕШЕЉ
ИЗБАЧЕН!**

ЧЛАНОВИ Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета донели су јуче одлуку да се председник Војислав Шешељ искључи из странке.

У образложењу ове одлуке стоји да је Шешељ избачен због изразито аутократског понашања, због непоштовања Статута странке, као и због подстицања неморалног и развратничког понашања, посебно у догађајима у хотелу „Подриње“ у Бањи Ковиљачи и на промоцији странке у Малом Зворнику.

У саопштењу се каже да овако понашање Војислава Шешеља штети и странци и да су чланови СЧП за демократске методе борбе без примеса насиља и застрашивања и злоупотребе народа у личне интересе.

Вест да је др Војислав Шешељ, на прекисној седници Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, искључен из странке на чијем је челу до јуче био, сензационално је одјекнула, и при том изазвала многе недоумице на „десном“ крилу српске политичке сцене. Према првим информацијама, чланови странке су, „после спонтаног окупљања“ и расправе о личности дојучерашњег председника и његовом вођењу страначке политике, одлучили да војводу Шешеља искључе из Српског четничког покрета.

Непосредни повод окупљања активиста странке била је одлука Војислава Шешеља да чланови Српског четничког покрета отпутују 9. септембра у Нови Пазар, са циљем да на митингу који тамо треба да организује Српски покрет обнове, ометају деловање присталица Вука Драшковића. Они који су решили да избаце Шешеља из странке супротстављају се, наравно, таквој одлуци, сматрајући да им није потребна, изнова, још једна конфронтација са Драшковићевим људима.

Но, осим тог непосредног повода, чланови Централне отаџбинске управе са којим смо разговарали (тражили су да остану анонимни, из „офранданих разлога“ — вербалне

ПОСЛЕ ВЕСТИ ДА ЈЕ ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИЗБАЧЕН ИЗ СТРАНКЕ

**За мир у кући
ОПОЗИЦИЈЕ**

*„Против смо тога да се блате лидери странака,
да се напада Вук Драшковић Нећемо више
да будемо „мета“ на митинзима, жељимо да
будемо часна опозиција социјалистима*

претње су већ уследиле) наводе низ чињеница зашто су се одлучили на искључење Шешеља из странке:

— Против смо тога да се блате лидери странака, да се напада Вук Драшковић, са којим смо некад били пријатељи,

а сада смо, захваљујући Шешељевом екстремизму, малтене постали закleti непријатељи. То се не односи само на Српски покрет обнове, односно на Вука Драшковића, већ и на све остале странке на чијим смо митинзима до сада били „ометачи“ и на којима смо, као „Шешељеви дечаци“, извикивали пароле као што је она „Славићемо месец дана кад стрељамо Слободана“. Сматрамо да Српски четнички покрет треба да следи светле традиције српског народа и четништва, а не да оваквим понашањем, које нам је намекао Шешељ, изазива гнев и прекор код народа којем се обраћамо.

У даљем навођењу разлога, уследиле су и додатне констатације:

— Чланство се, даље, побунило јер не жели да буде само „мета“ на митинзима. Сетите се, само, манастира Прохор Пчињски, где умало није дошло до оружаног сукоба. Др Шешељ је био на сигурном, јер су га органи реда ухапсили, док су остали момци могли да настрадају у обрачунима. Такође, војвода Шешељ је предложио да се иде у Книн, а сада видимо да је сва срећа што таква покушај није остварен, јер ко зна све какве би консеквенце из тога произашле.

Међу разлозима се, такође, наводи да је чланство Шешељу замерало на приватизацији листа „Велика Србија“, те посебно на аутократском понашању које је константно испољавао. Састанци странке су трајали по десетак минута, док војвода не каже шта све мора

да се уради. Нико није могао да начини ни један корак без Шешељевог знања. Једна од таквих контрола је отказивање просторија странке, што је војвода искористио за пребацивање седишта у своју кућу, где је, такође, штампана и „Велика Србија“. Узгред, сам лист махом је оптерећен његовом преписком и његовим фотографијама.

— Појединцима из знања Управног одбора давао и по неколико функција. На пример, Срђану Гламочанину који је, у исто време, главни и одговорни уредник „Велике Србије“ (иако не уме ни да куца на машини) и председник „младих четника“ (без односног знања о раду омладинског равногорског покрета у току другог светског рата).

Како нам је посебно наговештено, назив странке Српски четнички покрет требало би и даље да остане исти, без обзира на искључење председника-војводе. Међутим, чини се да је значајније нешто друго:

— На демократски и хуман начин, уз сагласност већине чланова Српског четничког покрета, жељимо да докажемо српском народу, који је до сада био против нас, да нисмо група одметника која не може да буде легализована у Србији. Жељимо да будемо часна опозиција социјалистима.

Иначе, на крају свега, треба рећи да ће већ у понедељак Централна управа покрета детаљније обавестити јавност „о развратничком понашању др Војислава Шешеља“, уз презентирање веродостојних доказа.

А. ХРИСТОВ

ДЕО СЧП ОДЛУЧИО ДА ИЗ СТРАНКЕ ИСКЉУЧИ — ПРЕДСЕДНИКА

ШЕШЕЉ ПОСВАЂАО ЧЕТНИКЕ

● Шешељева страна тврди да је за свађу у покрету крив „љубавни неспоразум“ ● Опозиција у оквиру СЧП каже да не може више да трпи „војводино“ неморално и аутократско понашање, бахатости и организовање баханалија

ДА ЛИ је Војислав Шешељ и даље председник Српског четничког покрета или је избачен из ове недегаллизоване партије, знаће се по заседању Централне отаџбинске управе. Известно је међутим, да се у самој партији створила јака опозиција до сада неприкосновеном лидеру.

Наиме, пре два дана су поједини чланови Централне отаџбинске управе издали саопштење о искључењу Шешеља — због аутократског понашања као и због подстицања неморалног и развратничког понашања, посебно у догађајима у хотелу „Подриње“ у Бањи Ковиљачи и промоцији странке у Малом Зворнику. Међутим, Војин Вулетих, десна рука Војислава Шешеља, тврди да је опозиција унутар СЧП остала усамљена и да није тачно да је „војвода“ избачен из партије.

— Они су прикупили некакве потписе у Кнез Михаиловој улици не би ли

извели „пуч“ — каже нам Вулетих. — Од 26 чланова Централне отаџбинске управе за искључење Шешеља били су само Оливера Јелкић, Бата Станковић и Ђорђе Петровић. У суштини, није реч о политичком неслагању већ о приватним разлозима „љубавне природе“ између Шешеља и Јелкићеве.

Појашњавајући „срж проблема“, Вулетих је рекао да је реч о односу — „мушко-женско“ и да се Јелкићева са својим саопштењем о искључењу Шешеља могла обратити пре неком жепском часопису.

Међутим, верзија Оливере Јелкић, члана Централне отаџбинске управе, је потпуно другачија. Наиме, до незадовољства у СЧП-у је дошло нарочито међу млађим члановима које Шешељ користи као „тововско месо“, водајући их по разним митинзима са основним ци-

љем да изазове немире, а не да промовише партију.

— Он хоће да поведе наше момке на збор СПО у Новом Пазару не би ли изазвао инцидент док Драшковић буде наступао — каже Јелкићева. — Што се тиче разлога „љубавне природе“, ово им није први пут да блазе поштене интелектуалце.

По тој, млађим члановима СЧП је дозлогрдило Шешељево бахато понашање које је кулминирало у Бањи Ковиљачи, а о чему поседују потпуно документацију. Наиме, Шешељ је организовао баханалије, а чланови Српског четничког покрета којима морал није могао да дозволи да остану на тој „прослави“, демонстративно су напустили хотел.

Очигледно, на помолу је раздор у СЧП-у, а да ли ће „војвода“ изаћи као победник, знаће се после састанка Централне отаџбинске управе. Н. Ч. ВУКОВИЋ

ПРВЕ ЖРТВЕ РАСКОЛА У СРПСКОМ ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ

ШЕШЕЉ ПРЕТИ ЧЕТНИЦИМА

У ресторану „Индекс 10“ у суботу увече 13 припадника четничке омладине пребило члана СЧП Влатка Мркајића из Никшића и члана Српске народне обнове Недељка Ашћерића из Нове Пазове ● Свима који су гласали за његово избацавање, Шешељ прети: „Сви могу да купе венце, јер су на листи за ликвидацију“

Претња Шешељу

Мркајић и Ашћерић, још увек се налазе у Земунској болници али им је живот ван опасности. Екипа „Новости“ обишла их је синоћ и уверила се у то — момци се оправљају и ускоро ће изаћи а Шешељу поручују да ако га милиција не ухапси они ће га наћи.

ШЕШЕЉ СЕ ОБРАЧУНАВА СА ПРОТИВНИЦИМА У СОПСТВЕНОЈ СТРАНЦИ

ПРЕПАД У РЕСТОРАНУ

● У ресторану „Индекс 10“ у суботу увече, 13 припадника четничке омладине, пребило је члана СЧП Влатка Мркајића из Никшића и члана Српске народне обнове Недељка Ашћерића из Нове Пазове ● Свима који су гласали за његово избацавање, Шешељ прети: „сви могу да купе венце, јер су на листи за ликвидацију“

РАСКОЛ у Српском четничком покрету, изгледа да је донео и прве жртве. У суботу увече око 22 часа, у ресторану „Индекс 10“ у Студентском граду, 13 припадника четничке омладине, предвођени Срђаном Гламочанином, председником омладине ове нерегистроване странке и Небојшом Ђорђевићем, потпредседником, тако су пребили члана СЧП Влатка Мркајића из Никшића и члана Српског покрета обнове Недељка Ашћерића из Нове Пазове, да су обојица са фрактурама лобање пребачени у Земунску болницу.

Како смо сазнали, на састанку Централне отаџбинске управе СЧП одржаном 30. августа, Оливера Јеликић члан управе, покренула је иницијативу за избацавање Војислава Шешеља из странке. Као разлог Јеликићева је навела незадовољство млађег чланства које сматра да их је Шешељ користио као „топовско месо“, да их је водио по митинзима само да би изазвао nerede, а не промовисао странку. Посебну љагу на странку, по Јеликићевој, бацило је „војводино“ блудничко понашање у хотелу „Подриње“ у Бањи Ковиљачи, где су после промоције странке у Малом Зворнику организоване оргије са неким Шешељовим на-

ложницама.

За предлог Јеликићеве, сазнајемо од члана СЧП који лоучен искуством Мркајића и Ашћерића, није желео да му се име објави, гласало је 16 од укупно 22 члана Централне отаџбинске управе.

— Шешељ је тада избачен — прича наш саговорник — али је за јавност дао сасвим другачију, лажну причу. Поред тога, „војвода“ је рекао свом присталици Александру Цикнићу да су Мркајић и Ашћерић добили само батине, али да сви остали који су гласали против њега „могу да купе венце, јер се налазе на листи за ликвидацију.“

● По свему судећи, чистке у СЧП тек почињу, а да су Шешељеве методе бруталне показује и суботњи обрачун.

— У „Индекс 10“, око 22 часа упало је 13 четничких омладинаца, наоружаних једном аутоматском пушком, једном сачмаром, пиштољима и четири бејзбол палице — прича припадник умереније струје СЧП — Гламочанин је оставио пиштољ и бејзбол палицом ударио Мркајића у главу, који се од тога срушио. У истом тренутку, остатак четничке групе бадио се на Ашћерића.

Обојица су са тешким телесним повредама пребачени у зе-

мунску болницу и тренутно су на интензивној нези. Као разлог оног вандалског чина, наш саговорник наводи то да је Мркајић, Шешељев противник у странци, а и да је раније био са садашњом Шешељевом пријатељцом, док је, како каже, за Ашћерића случај био довољно то што је рођак Мирка Јовића, председника Српске народне обнове.

До којих граница су завађене стране СЧП спремне да иду у својим обрачунима остаје да се види, јер како тврди члан СЧП с којим смо разговарали, Шешељеве претње не престају. А шта на све то каже сам „војвода“ не знамо јер до сада на ове оптужбе није реаговао.

С. ДУКИЋ

ТО СУ ТЕРОРИСТИ: Др Војислав Шешељ јуче у редакцији „Вечерњих новости“

НОВОСТИ ☆ четвртак 6. септембар 1990.

ТРАГОМ ДОГАЂАЈА

ПОСЛЕ ВЕСТИ ДА СУ У СУБОТУ УВЕЧЕ

ДВА ЧЕТНИКА БЕЗБОЛ ПАЛИЦАМА

ПРЕТУЧЕНА У СТУДЕНТСКОМ ГРАДУ

У БЕОГРАДУ, ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ,

ПРЕДСЕДНИК СЧП, ТВРДИ.

ПОВРЕЂЕНИМА БОЉЕ

ВЛАТКО Мркајић и Недељко Ашћерић пребачени су у суботу увече у Земунску болницу, где су лекари код обојице утврдили фрактуру лобање. После указане лекарске помоћи, Мркајић и Ашћерић се боље осећају и нису у животној опасности. Од особља у Земунској болници нисмо успели да сазнамо када ће пацијенти моћи да напусте болницу и оду кућама.

(Д. Р. С.)

"МОРАО САМ ДА ИХ ПРЕБИЈЕМ!"

Припадници четничке омладине најпре су из ресторана „Индекс 10“ извели Влатка Мркајића и Недељка Ашћерића, а потом их четнички војвода лично претукао дрвеном палицом ● „Дојадиле су и богу и људима, туку и прете на све стране, а мени лично обећали су смртну пресуду у кафани „Руски цар“ — каже Шешел, који је јуче дошао у редакцију „Вечерњих новости“ ● Какви су методи новоформиране тајне организације „Црна рука“, које се СЧП одриче и зашто се др Шешел прозива због „неморала“ у Бањи Ковиљачи

„ЛИЧНО сам претукао безбол палицом Влатка Мркајића и Недељка Ашћерића, али не као председник Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета — већ као обичан грађанин, коме су дојадиле претње ових силешаја и психопата!“

Ово је јуче у редакцији „Вечерњих новости“ изјавио др Војислав Шешел, после вести да су у суботу око 22 часа испред ресторана „Индекс 10“ у Студентском граду на Новом Београду пребијени Влатко Мркајић, бивши члан СЧП, иначе из Никшића, и Недељко Ашћерић, члан Српске народне обнове из Нове Пазове.

— Мркајић и Ашћерић досадили су и богу и људима, нарочито у центру града — образлаже даље свој поступак др Шешел. — Туку уличне продавце новина, прете чак и убиством, а мени лично у кафани „Руски цар“ (бивши „Загреб“) „обећали су“ смртну пресуду, зато што нећу да се сложим са њиховим методама. Пошто није било другог начина да се одбраним, рекао сам тричесторици припадника четничке ом-

ладине да их изведу из ресторана у Студентском граду и затим сам их — пребио палицом за безбол.

Први човек СЧП, иначе, категорички тврди да су методи силе и смртних пресуда страни четницима, јер није реч ни о каквој терористичкој организацији. У

прилог том ставу, каже, је и чињеница да су из СЧП избачени чланови који су формирали паралелну организацију „Црна рука“.

— Лично немам никакве телохранитеље, јер мислим да сам способан да се сам браним од свих који ми прете. Кад то не будем могао — нећу више ни бити председник СЧП — завршио је др Војислав Шешел.

● Последњи догађаји у Бањи Ковиљачи и у Београду недвосмислено показују да је у Српском четничком покрету дошло до најозбиљнијих размимомлажења и да се више не бирају средства да се супарничка страна окаља, па чак и физички уклони.

Тако је прво објављено да је др Војислав Шешел искључен из Централне отаџбинске управе СЧП „због неморала у Бањи Ковиљачи“, а сада стиже и саопштење Централне управе и Младих четника да су напади на Шешела плод организоване кампање удружених режимијских и снага из тајне организације „Црна рука“.

У поменутом саопштењу, које је јуче лично др Шешел донео у редакцију „Вечерњих новости“, каже се, између осталог, да је Зоран Циклић искључен из покрета и редакције листа „Велика Србија“ јер је, као улични продавац новина, покушао да украде новац од страначког листа. За Влатка Мркајића (кога је др Шешел у суботу пребио безбол палицом) каже се да је почетком августа искључен због приступања организацији „Црна рука“, а

сам др Шешел изјавио је у редакцији „Вечерњих новости“ да је „Црнорукцима“ приступила и Оливера Јелкић, једна од до сада најистакнутијих чланова СЧО. Према Шешеловим речима, сви за које се буде посумњало да су „Црнорукци“ — биће избачени из покрета.

НОВОСТИ ☆ петак 7. септембар 1990.

ЈОШ НИЈЕ ПОДНЕТА КРИВИЧНА ПРИЈАВА ПРОТИВ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

И ПРИЗНАЊЕ НЕДОВОЉНО

— НИ ЈАВНО признање Војислава Шешела да је у суботу у ресторану „Индекс“ код Студентског града у Београду претукао Влатка Мркајића и Недељка Ашћерића, непослушне чланове Српског четничког покрета, није било довољно да се против њега покрене кривични поступак, јер — судећи према информацијама којима до сада располажемо, против њега још није поднета кривична пријава.

Командир станице милиције Нови Београд, на чијој се територији догодио ин-

цидент, упутио нас је на надлежну службу за информисање у РСУП-у. По обичају, иако смо захтев за детаљну информацију поднели у писменој форми, одговор из Републичког СУП-а још није стигао.

По речима Милована Прерадовића, заменика окружног јавног тужиоца, да би био покренут поступак против Шешела, потребно је да милиција поднесе пријаву, а до сада тужилаштво није добило никакву информацију о овом догађају. (Н. Ч. В.)

Тамо доле тотални је мрак или извадите ме из блата

Љубомора, мржња, очај... да, да... гадне су то ствари... Лош ако је човек старији, онда то много тешко подноси... Па још ако је тај човек помало и неуротичан, онда постаје права напаст! А ако је још у питању женско челаде, онда је то стварно равно катастрофи! Најгоре су љубоморне жене пуне мржње. И најсмешније. Зато је најбоље да вас каткад у животу задеси понека таква очајница, да бисте могли из једног „цуга“ да испуните своју норму хистеричног напада смеха за целу годину, па сте онда мирни. И-готово!

У ствари, мислим да би најбоље било бацити се мало у дубљу анализу тих и

таквих времешних дама и њиховог понашања. Идемо редом:

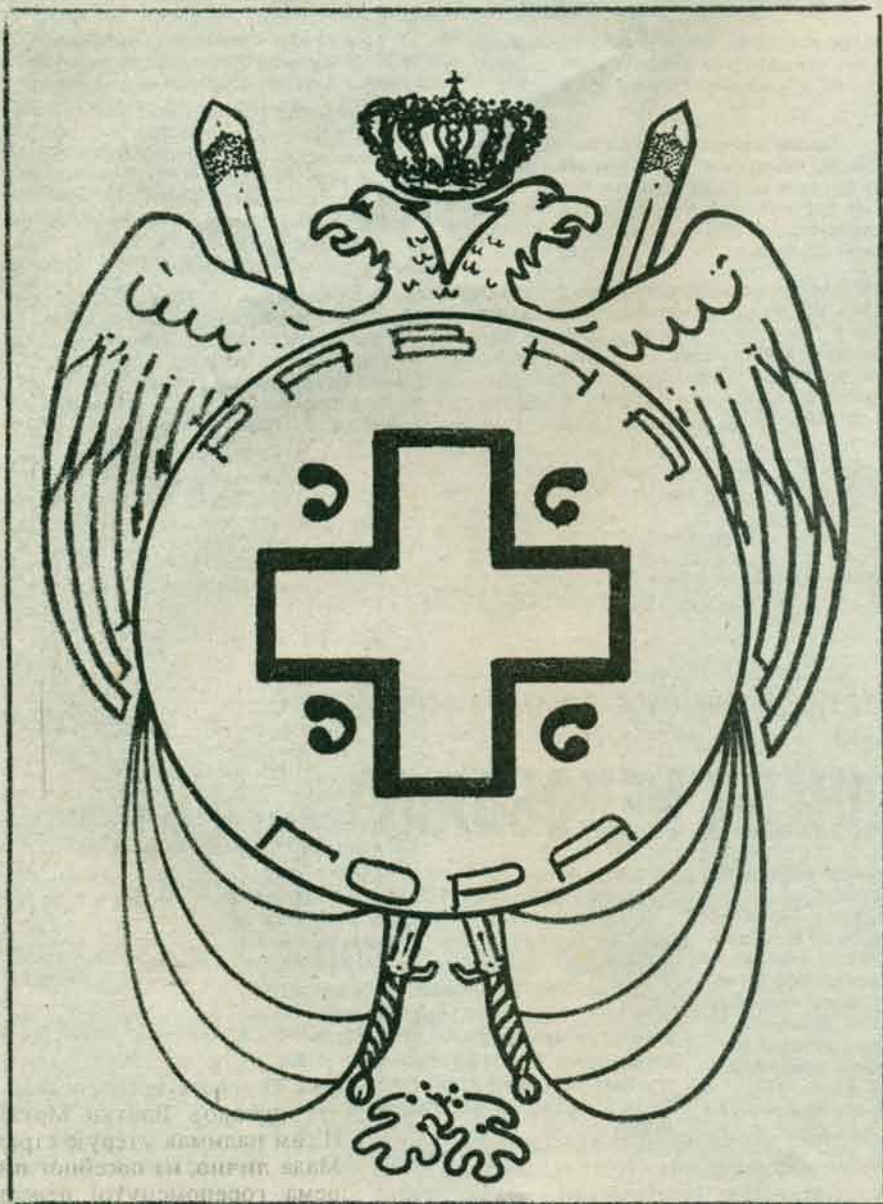
1. Углавном се понашају као да су препуне изузетних моралних особина и врлина. Па, добро. А Колриџ, рецимо, о томе каже: „Где год се суперморализира, ту је — аморалност...“ Дакле, такве дамице су, углавном, аморалне. А чика — Душко (Радовић, прим. аут.), на то додаје: „Људи без морала су најпрактичнији: неограничене су могућности њихове употребе.“ Јесте. Још ако имају кола и ако немају обавеза, душу су дало за возање и „возање“. Закључак бр. 1, изведите сами.

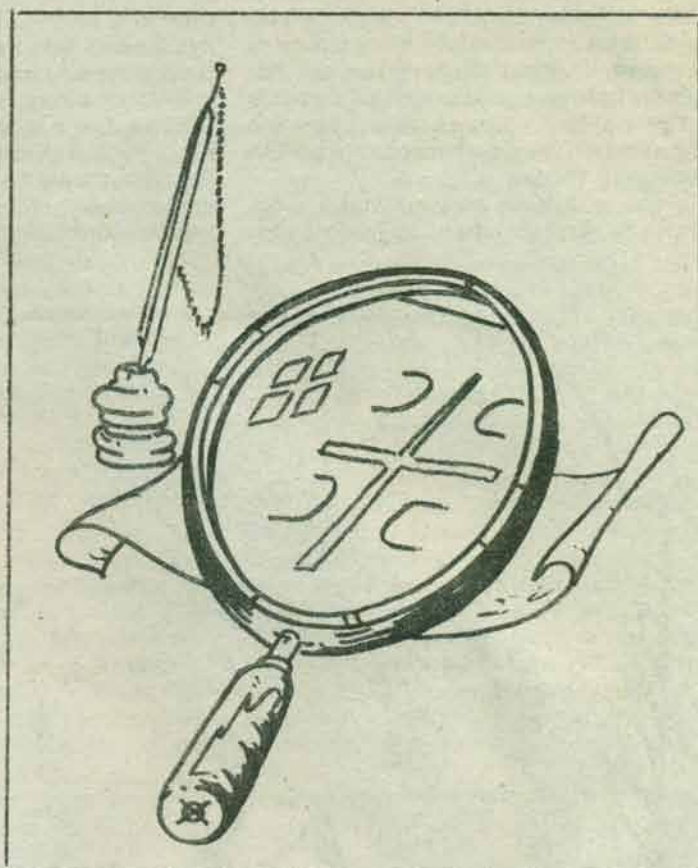
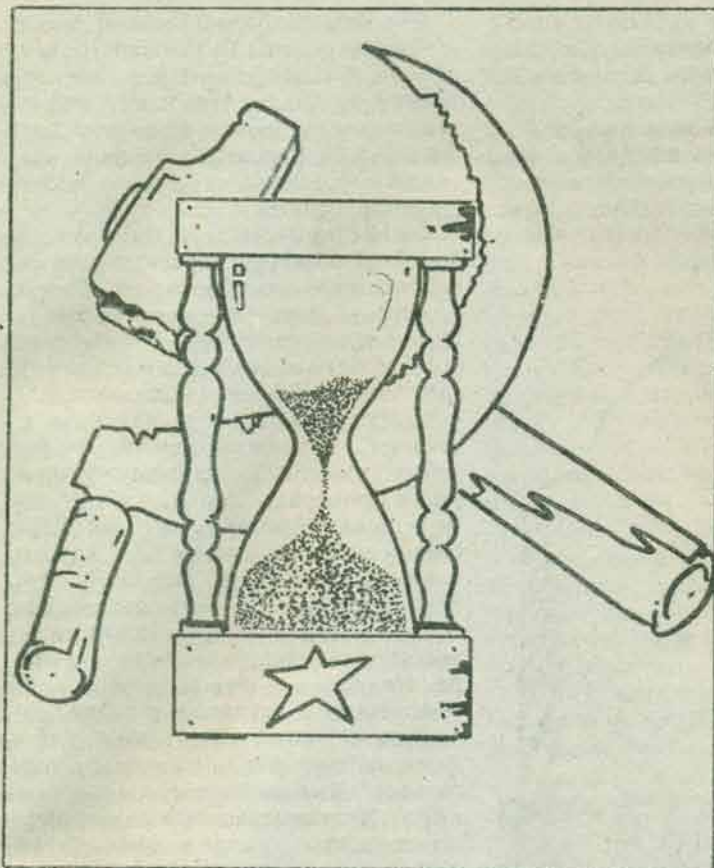
2. Такве даме (у /по/одмаклим) годинама, све су несигурније у себе, јер немају праве мушкарце уза се. А хемија и хормони чине своје. Зато, кад се о њих „огребе“ нешто мушко и то после дуууга, дуууго времена, труде се свим силама да га задрже и ставе под „стаклено звоно“, обасипајући дотичног изливима разноразних услуга, које, опет, „наплаћују у природи“. И тако... Оне ће бити „добре супруге и још боље мајке, изузетне домаћице, куварице, спремачице, собарице...“ и шта још све не. Тугаљиво...

А када исте те даме схвате да им је „Оскар“ за ЕПИЗОДНУ УЛОГУ У ЖИВОТУ ДОТИЧНОГ МУШКАРЦА измакао, (и поред толиког труда, авај!), онда се, углавном, бацају у скрибоманију тежег степена, пишући дуууга писма, есеје, памфлете, молбе, жалбе, тужбе и остало, не би ли, икако, гануле својим батргањем „његово ледено и камено срце“... Од свих тих силних „писанија“, нека заврше у „кошу“, од неких се да направити и пригодна шала за окупљено друштво, а нека иду у споменар, као још један прилог за збирку истих.

4. После овога, у апотекама, углавном, долази до свеопште несташнице седатива, јер дотичне даме не могу другачије да се смире. Разумљиво чије то... Такве нас ствари увек расплачу, растуже... Погоде нас директно у срце... Међутим, док тужне судбине тих жена изазивају код нас најискреније и најдубље саучешће, њихове душе лагано (али сигурно) акумулирају безграничну мржњу. О том осећању не знам много, јер сам у Животу мрзела само неколико ствари: математику (и наставницу исте), кишу, устајале цигарете и лилихип. Зато бих се о овоме морала посаветовати са умнијим људима. Прво да видимо, кога то човек може да мрзи? Честерфилд каже: „Људи мрзе оне, који у њима побуђују осећај ниже вредности...“ Може бити. А мадам д'Арконвил вели да „... мрзимо оне које не можемо презирати, због њихове узвишености“. Вероватно, јер и Гете, рецимо, мисли слично, па каже: „Немоћна мржња је најгора од свих емоција, јер човек не би мрзео онога, кога може да уништи...“ (брррр... језим се. Прим. аут.) Драге даме, послушајте и савет старог, доброг Декарта: „Мржња шкоди здрављу.“ Да, чула сам негде да погубно утиче на теб.

Знате, драге моје, све су то ланчане реакције. Ево, баш Ниче каже: „У мржњи је страх.“ А страх за собом повлачи безнађе, а безнађе, опет, собом повлачи очај, а очај, знамо, вуче човека ка нискости. Па тако Ла Рошефука каже следеће: „Кад наша мржња одвећ порасте, спушта се ниже од оних које мрзи-

мо“, или, што би рекао чика-Бернард Шо, „... мржња је освета кукавице због претрпљеног страха и понижења...”

Па и није нека освета, зар не?

5. Е, сад се наше „понижене уврћене“ дамице дижу и на оружје. То уме бити и врло опасно. (Ево, ја већ сад сва дрхтим од страха...) Међутим, не плашите се. Бурдински нас умирује на следећи начин: „Најопасније оружје — то су људи малог калибра“. А за „малокалибарске“ персоне, може се (У САМО-ОДБРАНИ!) дићи једно још моћније оружје, које врло ефикасно и спонтано делује: унутрашњи спокој удружен са грохотним смехом. У нашим се дамама тада рађа још већа жеља за осветом. А да су упитале Бекона за савет, он би им рекао: „Сваки човек који сања о освети, само отвара рану, коју би време запелило.“ Аурелије додаје: „Онај ко смера освету, чини зло самом себи, јер постаје зао.“ Бајрон је погодио „да је освета слатка нарочито женама,“ а стари и премудри Латини су то уживање у освети приписали само „ситним и slabим душама“...

Еее, мајне дамен,... Где ви падосте... У тотални духовни, морални и нервни попор. Више вас и не видим, колико сте ниско... Е-хе-хе-хе!!! Да ли ме чујетееее?!!!!

(после неколико минута мртве тишине) ХМММ... Ништа. Баш ми је жао. А толико сам се трудила да их нечему научим.

Но, добро. Идемо даље. Туђа трагедија увек у себи носи нешто невероватно обично, рекао би Вајлд. Да, у праву је. Јер, ми срећнији, морамо мислити на оне према којима живот није био великодушан. А они су у већини.

Винета Мариновић

„Црна рука“ у гипсу или фрустриран сам, ТИМ СЕ ДИЧИМ

(„Газе“ информације о „тајној“ терористичкој организацији „Црна рука“)

Светска јавност је ових недеља успаничена: као муња је прострујала вест нашом планетом да је у Београду „с копа и конопца“ сакупљена и оформљена терористичка организација звана „Црна рука“. Мртвих и рањених, као резултат њиховог деловања, још нема. Али, судећи по претњама истих, биће више жртава, него што земаљска кугла има становника. Изгледа, драги моји Земљани, да нам нема друге: кофер у руке, па хватајмо први „епејшатл“ до неке друге, мирније галаксије. Овде нам нема опстанка. Мислите да претерујем? Па, у реду. Дођите онлау кафану „Руски цар“ на Тргу републике и уверите се сами. Сваке вечери у „Цару“, најуже, крволочно, тврдо језгро „Црне руке“ (са све члановима, наравно), њих укупно око пет-шест, са погледима хладнокрвних убица, мирно и без икакве панике и страха, испијају своје сокиће на сламчицу и цопацоле, а они, крвожеднији, пију сокове

од јагоде, који их подсећају на крв. Брррр! Строго униформисани у хавајске бермуде, са раздрљеним кошуљама и пиштољима на воду у џеповима, ови опасни терористи представљају страх и трепет у нашем главном граду (а и шире!). Иако тајна, илегална и терористичка, ова организација (ваљда тактике ради?!), не крије имена својих чланова. Поћимо, дакле, редом: најимпозантнија појава, главни иницијатор, организатор и покретач „Црне руке“, њено срце и мозак „лепотан“ од метар и деведесет цм, са око 80 кг „живе ваге“, одмах упала у очи својим грациозним ходом трмог медвела. Но, не дајте се заварати: уме он (кад околности то захтевају), да се зачас метаморфозира и у крволочног зеча и да потржи и умакне зачас посла, по систему: „Сад ме видиш, сад ме, пак, не видиш.“ Цењено и светло има Његовог превасходства је (удахните дубоко): Влатко Мркаин-Мрки. И сам надимак утерује страх у кости. Мада лично, из посебног пијетета према горепоменутој личности, сматрам да би овоме „Мрки“, требало

додати и „Неустрашиви“, јер је он заиста „вазда спреман побјећ' и утјехи и са страшног мјеста збрисат' одмах... Надам се да ће на првом следећем кворуму „Црне руке“, чланови исте свесрдно прихватити овај мој искрени и добронамерни предлог.

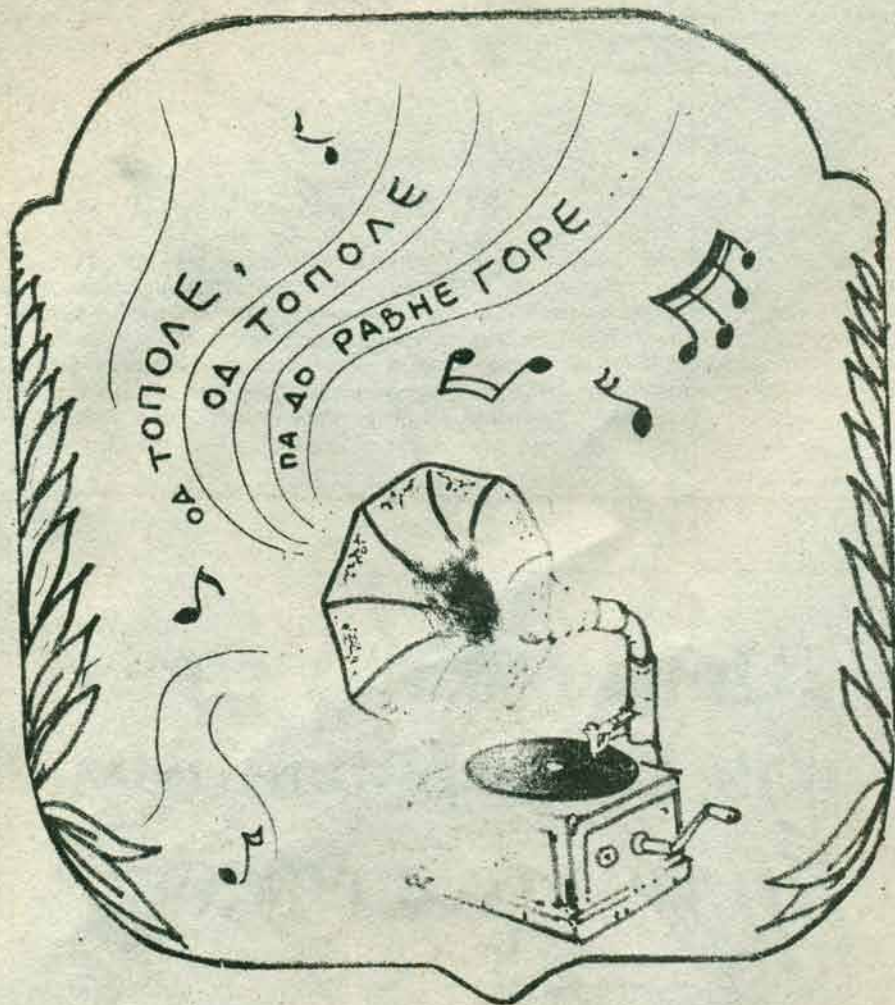
Иначе, Влатко Мркајић-Мрки, а богами и Неустрашиви, је једна умет-

простора нећемо се упуштати у неке дубље анализе поменутог Дилкана. Његов звучни надимак, ја мислим, говори све о њему.

Е, да. Да не заборавим. Ваља споменути да је дотични Ашћерић одскора на принудном боловању. О чему се, наиме, ради? Па, ништа. Ова „ударна песница организације“ је због тежих

Ето, видите. Лично мислим да се и зато треба родити. Не може ни то свако да ради. А господин Гајић је и атлетичку тренирао... Да, да... Има памет, има таленат, чврсте мишиће, брзе ноге... Брзе ноге? Ах, да. Умало да заборавим: требаће му. Кад његовим жртвама додијају његове претње.

Министар финансија „Црне руке“ је Зоран Цикнић-Дугопрсти, изузетно талентовани млади кадар из области економије, др наука за мангупологију, обрт на црно, препродају, лов у мутном и др. У његове „најфришкије“ акције (додуше, осујећене и „проваљене“), убрајају се два његова покушаја да „скрати“ Српски четнички покрет први пут за триста, а други пут за четиристо примерака „Велике Србије“, коју је некада продавао. Ал' ни његов бивши шеф није „сисао весло“, па да не зна с ким има посла. Цикнић је због тога сносио извесне консеквенце, али о томе касније. Његов изузетан смисао за обрт поткрепљује још неке чињенице. На пример: под маском наивне поштењачине, успевао је у свако доба да „крадне“ по неких „бедних“ милијарду до две дневно, од свог некадашњег бизнис-партнера (а сада шефа), Влатка Мркајића-Мркија „Неустрашивог“ и „Непревазиђеног“. Затим, на свом „штандићу“ (како га је од милоште звао), продавао је све и свјак: кокарде, камилавке, мајице, свилу са Зеленортских острва, штоп-светла за „пеглицу“, касете са четничким песмама, привеске, киндер-јаје и остало, дајући СВЕМУ томе про-четничку конотацију. И, што је задивљујуће, све би то успевао да утопи народу, за више него велику лову. Зоране Цикнићу, свака част! У стању би био да човека истресеш из гаћа, а да овај то и не примети. Ти би могао и Мркајића да продаш неком довољно блесавом и богатом странцу који би овога хтео да купи, само да би добио чисте девизе. Али, шта би онда „Црна рука“ без Влатка Мркајића Мркија Неустр...итд?

ничка душа. (Ко би рек'о за једног терористу?! прим. аут.) Да, да... Хоби му је уметничка фотографија. Наиме, права му је посластича да, без блица, око 23.30 х у „Руском цару“ слика своје потенцијалне жртве, ХРАБРО им то дајући до знања са раздаљине од око 15 метара, што код жртве ствара праву психозу.

То би било скоро све о Биг-босу „Црне руке“, осим једне мале, скоро не приметне фацијалне фалинке, или ти мане, при којој Мрки Неустрашиви ритмично помера скалп, уши и нос, повремено бућећи очи и дувајући кроз стиснуте и згрчене усне. Али, као што рекох, насупрот многих добрим особинама ове људине, ова је мана заиста не приметна, и, као таква, занемарљива.

Одмах после „мозга“ Црне руке“, треба, свакако, споменути и кичмену мождину исте. То је Недељко Ашћерић, звани Дилкан. Због уштеде

повреда на раду, привремено избачена из строја. Желимо му брзо оздрављење.

Следећи на списку је поета Дејан Д. Гајић (посебну пажњу обратите на ово интерно „Д“, јер оно његовом имену даје посебно сериозну конотацију! прим. аут.) Он је, као уметник у души, задужен за тзв. „интелектуалне“ послове организације. У чему се они састоје? Па, како сазнајемо из прве руке, господин Гајић иде од једног до другог човека са списка за ликвидацију, и преноси им усмене претње, својим застрашујуће грубим сопраном. Ако се уз све ове аудитивне утиске дода још и онај најстрашнији, визуелни, онда је то заиста призор, од којег се леди крв у жилама. Јер када господин Гајић подигне тон и наднесе над будућу жртву своју застрашујуће корпулентну фигуру од читавих метар и шездесет цм, жртви не преостаје ништа друго него да потражи спас у бегу.

Шта би била једна терористичка организација, да није повезана са иностранством? Ништа. Зато је „Црна рука“ и пронашла везу са истим. А везу представља једна маркантна и загонетна личност страног подземља. Име му се, наравно, не зна. Лик-такође, јер је и у по дана и по ноћи скривен иза класичних и препознатљивих Ray-Van цвикера. Животна прича му је компликована и заморна. Из његових смо уста чули следеће: он је Србин-Јеврејин по оца, мада има малкице и словачке крви по линији очеве бабе. А мајка му је полу-Аустралијанка, а четврт води порекло из Масаи племена (па му је зато, ваљда, свахили матерњи језик). Преостала четвртина порекла НЕПОЗНАТА. Српски говори перфектно (са шумадинско-моравским акцентом, без падежа), а будући да живи у Аустралији „већ тилесетак година“, требало би и енглески да говори добро, а говори га и рукама и ногама, без основног знања

о слагању времена. Иначе, по занимању ранчер без запослења. У „Црној руци“ му је била додељена улога обучавања младих терориста, држања предавања из области диверзија као и писање рецепата за Молотовљеве коктеле. Међутим, чим је мало загустило, господин „Х“ је нестало у виду ластиног репа. Што би рекли београдски мангупи, „отфурао у непознатом правцу“. Млади терористи „Црне руке“ шта вам је – то вам је. Шта сте научили научили. Па не може баш ни господин „Х“ да се бакће са вама целог живота. Побегло је, јер је, вероватно... хм... био пребукиран! Ваљда сте свесни да таквог стручњака за тероризам траже на све стране!

На крају-шлаг! Овај покрет је зачињен (одскора, додуше!) и једном лепушастом, добро очуваном, мало хаварисаном старијом дамом. ОНА ЦЕЛОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ ДАЈЕ... посебну драж и чар. Она је Оливера Јелкић, по занимању – писац тврдих порно-писама и уцена. Дивна је то особа: не пуши, не пије, не псује (осим у писмима) без порока је. Једина јој је мана што се помало кљука апауринима, али то се не дешава често. Само у доба емоционалних криза. Додуше, воли помало и да „баронише“, јер јој је омиљени јунак из литературе барон Минхаузен... Каткад се толико уживи у његову улогу, да је просто у стању да и сама поверује у саопштења која обилато носи средствима јавног информисања (то јој је, иначе, задатак који је добила од „Црне руке“). (Иначе, хоби јој је сакупљање мушкараца, уцена и петиција, а уместо метле, као превозно средство користи своја нова кола, којима је спремна скоро свакога да – провоза).

И, тако. Ово је била „Црна рука“ у најкраћим цртама. Али, ако мислите да је о њој све речено, варате се. Јер, много од вас се вероватно намеће још једно, врло важно питање: Зашто, тј. с којим циљем је формирана ова организација? Као и свака врхунска редакција, и о томе смо обавештени, па вас стога нећемо више држати у неизвесности.

Узроци и разлози настанка „Црне руке“ су много дубљи од пуке жеље за тероризмом. Наиме, неким од наведених терориста до темеља је повређена сујета када су избачени из Српског четничког покрета. Да, избачени. Ко, како, када и зашто? Па, ево:

– Влатко Мркић је био члан Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, дакле највишег руководећег органа наше странке. А та функција, признаћете, изискује много рада, труда, самодисциплине, озбиљности, послушности, интелекта, моралног и духовног богатства, што овај све није имао, а шта немаш, не можеш ни да пружиш. У свакој акцији је екстремисао, истичући се непослушношћу, галамом и понашањем недолучним једном четнику, а камоли још члану Централне отаџбинске управе. Врхунац своје глупости дости-

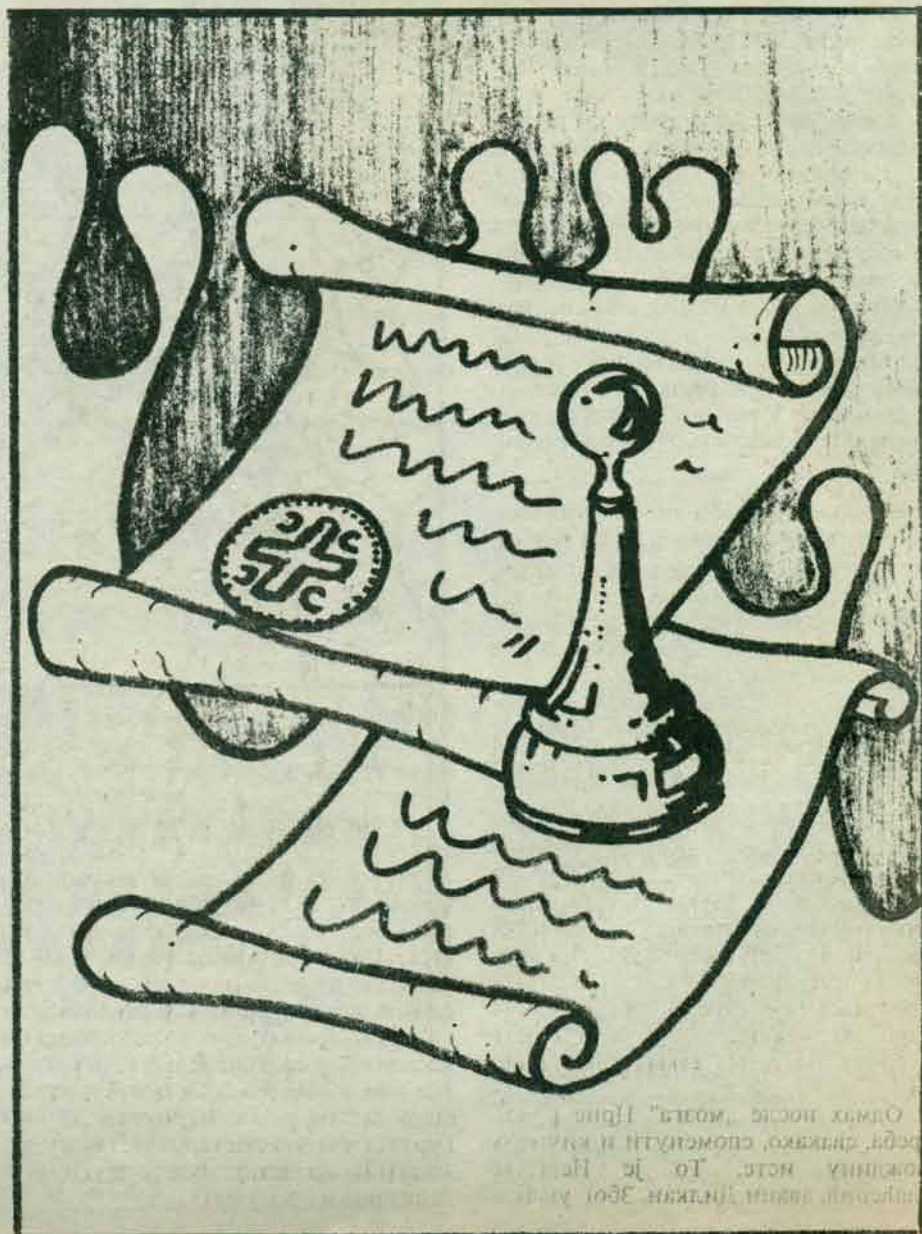
гао је на промоцији странке у Малом Зворнику, где је витлао ножем, претећи да ће поклати све муслимане! То нас је згрануло! И тада је свима „пукао филм“. До тада је константно добијао опомене да треба да се примири, да то не иде тако, да ми нисмо ни циркус, ни позориште, већ озбиљна странка, али наш „герилан Мрки“, није посустајао. На крају, на једној од седница Централне отаџбинске управе, гласањем је избачен из странке због превелике „ревности“ у испољавању свог шупљег патриотизма, а након што се сазнало да „Црна рука“ већ постоји и да својим бахатим понашањем наноси моралну штету Српском четничком покрету с којим су њене чланове неупућени људи поистовешивали.

– Зоран Циклић је избачен из странке (а самим тим и из привремене редакције „Велике Србије“), због двоструког покушаја крађе. Јер, знате, код нас, четника, на поштење се јако гледа. Оно, није нам морал баш као код партизана за време НОБ-а, јер ми не изводимо наше лопуже пред преки суд, ни-

ти их кажњавамо стрељањем, нити им шаљемо „црне тројке“ ноћу. Не. Ми их само избацимо из својих редова, па ако неко хоће да их прими – хоће. Сретно им било.

– Што се Ашћерића тиче, он и није члан наше странке. А можда и јесте. У ствари, не знамо. Неки кажу да је члан Српске народне обнове, неки да је члан Удружења психопата, а неки нису сигурни ни за једно, ни за друго. Он сам се не изјашњава. Али, та његова неопредељеност по питању где је, сад је решена. У БОЛНИЦИ ЈЕ. Дакле, више нема недоумице. И он је смештен тамо где треба.

– А Дејан Д. Гајић је, опет, прича за себе. Вајкао се и нећкао два месеца да би, на крају, потписао приступницу за Српски четнички покрет. Животна жеља овог гмизавца била је да се убаци у Централну отаџбинску управу, а „главни аргумент“ да је дорастао тој функцији, био је да има под својом контролом једну (како он то каже) „неформалну групу студената“ која броји око петсто чланова, и која је спремна да на

његов миг дотрчи и прикључи се нашим акцијама. Пошто ми ни најмање нисмо ни наивни, ни блесави, ставили смо га неколико пута на пробу. Резултат? Ха, ха! Ни на једној нашој промоцији, ни на једним нашим демонстрацијама, ни на једној нашој акцији, од његове „неформалне“ групе – ни трага, ни гласа! Е, мој Гајићу... Шупаљ си и провидан к'о флис-папир. Па зар си и једног трена могао да живиш у заблуди да ће те твоје испразне приче и бајке вечно да трају? Зар ти мислиш да ми нисмо видели све твоје лицемерје, кукавичлук и подлост испод маске улизичог и полтронског смешка, који никада ниси скидао са усана? Тужно и жалосно.

– А што се, опет, госпа-Оливерице тиче, њен револт је настао услед неузвраћене љубави. Срепарајуће, зар не? Да не грешимо душу: заслуге ове способне и успешне даме су несумњиве и несагледиве. Захваљујући широком спектру својих могућности, чланови Српског четничког покрета су уживали у многим њеним услугама. Поред „формалних“, ту су биле и оне, „неформалне“. Њена кола, као и неке друге ситнице, увек су стајале на располагању Централној отаџбинској управи, чији је и сама била члан. У сваку своју услугу уграђивала је максимум труда и емоција, што смо и ми, ипак, проценили као чисто улудо расипање снаге. И Оља се нађутила. Зато се бачила у скрибоманију. Расписала се Ољина, не знајући од силног јој јада и чемера шта ће и коме ће пре да пише. Пише шефу странке, пише „Новостима“, пише „Борби“, па је у том силовитом налету писања и шкрабања почела да „пише“ и по хауби аутомобила, на чијег је власника кивна. Али, све је то и схватљиво, донекле. У њеним годинама емоционално лудило и није тако ретка појава.

И тако су се сви они понижени, увређени, револтирани, љути, бесни, нашли на окупу. И створили „Црну руку“. Додуше, Јелкићева је нешто касније приступила истој (а коју је раније тако здушно критиковала и згражавала је се! прим. аут.) Кад је и она пришла овој организацији, та група фрустрираних лудака била је савршено комплетирана. И одмах је свако добио своје задужење: Мркаћ је ливљао по кафанама, нападајући недужне и немоћне да се одбране, фотографисао будуће жртве и правео спискове за ликвидацију, Ашћерић се напијао, преврћући столове по биртијама, Циклић је и даље крао, Гајић претио, а Оливера Јелкић писала и писала: уцењивачка и вулгарна писма, лажна саопштења и томе сл. Широки дијапазон деловања ових болесника, огледао се у тим њиховим смешним, јадним и презира достојним работама. А што се практичних акција тиче, и ту су били „на нивоу“. Наоружани „патриотизмом, хуманошћу и слободоумљем“, имали би обичај да малтрети-

рају колпортере у Кнез Михаиловој улици (ови су чак тражили и заштиту милиције, а наши драги органи безбедности нису ни прстом мрднули!), затим да премлађују Циганке-просјакнице, као и једног СЛЕПОГ просјака, муслимана. Мркаћ је СЛЕЂА ударио и једног продавца кокарди! Храбро – нема шта! Што је најгоре, увек и на сваком месту су се приказивали као четници, брукајући тиме светло четничко име и традицију. Том кафанском и уличном терору и „тирјанству“ је, напосокон, требало „стати ногом за врат“. Пошто милиција све ово није „ни видела, ни чула“ (врхунац безобразлука!), морали смо сами са њима да се обрачунамо. Чекао се само непосредан повод. И дочекали смо га: до кулминације њихове лудости, дошло је након прикупљања потписа за неку сулуду петицију о смењивању лидера наше странке, војводе Војислава Шешеља. Петиција је имала дванаест потписа, (а толико су се сироти трудили да прику-

пе више, стојећи цео дан на улици), од којих девет нису уопште чланови наше странке, а од преостала три, само је Јелкићева члан Централне отаџбинске управе. Колико ова „петиција“ нема везе с мозгом и здравим логичким размишљањем, говори и Статут странке, по коме о смењивању некога од чланова Централне отаџбинске управе, одлучује она сама на једном од својих састанака, за шта је, наравно, потребна већина гласова. Ово је, ако нико други, требало да зна пре свега Јелкићева, јер је правник, а и члан Централне отаџбинске управе. Поставља се сада питање: ако она то није знала (или АКО НИЈЕ ХТЕЛА ДА ЗНА?!), како су то онда могли знати остали неуди или приучени чланови „Црне руке“? Очигледно заслепљени мржњом и жељом за осветом, нису ништа видели и нису ништа знали. Основни и једини циљ им је био да задовоље потребе својих фрустрација, па су своју душевну храну нашли у лажима против

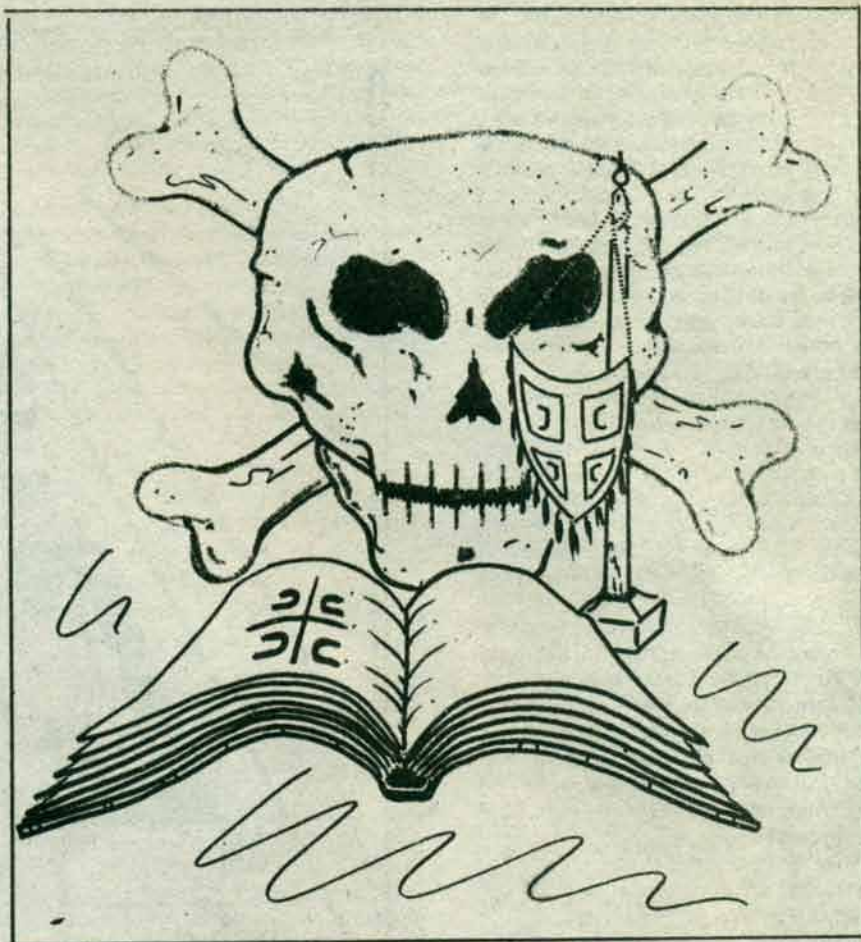

моћних и физичким иживљавањима над немоћнима. Успело им је само ово друго.

Дакле, Српски четнички покрет је решио да ослободи људе од терора ових малоумника. Како? Пошто игнорисање њихових будалаштина није ништа вредело, испоставио се да само добре батине могу да их смире. И – батине су се десиле. Опет се показало као тачно оно „тољага је из раја изашла“. Оне, које су успели да стигну у бегу, пребили су. А оне „храбре и одважне црнорукаше“ који су збрисали са места збивања главом без обзира, батине тек чекају. Ако мисле да ће се тек тако извући, варају се. Грдно се варају. Поштеђена ће бити само Јелкићева. Из два разлога: прво, женско је, а друго, она је тако катастрофално ниско пала, да јој батине и не требају.

И, тако је разбијена „Црна рука“. О детаљима туче читајте у једном од текстова у овом броју (истог аутора). Тезу да нисмо баш тако брутални, доказује и чињеница да смо „Црној руци“ и песмицу посветили. Она гласи:

„У Земуну, у болници,
„Црна рука“ лежи.
Душа јој је на умору,
црној земљи тежи.
Освета је њима слатка,
ал' им рука нешто кратка.
Ви, јунаци „Црне руке“
преживесте тешке муке!
Нека су вам ране лаке!
Добићете исте такве,
ако само помислите
да с терором наставите...“

Ето, видите. Ах, да. Да не заборавим: преплашена светска јавност је, напokon, одахнула. „Црна рука“ (тренутно

у гипсу!), заувек је онеспособљена. Значи, спавајте мирно. Четници вас чувају.

Винета Мариновић

Да ли ће Српски четнички покрет оформити безбол-тим као противударац „Црној руци“?

— У последње време порасла потражња бе збол-палице на „црној берзи“

Знате, размишљајући помало о психологији личности ових наших квази-терориста, тј. припадника „Црне руке“, дошла сам до закључка да у свима њима има и нечег помало мазохистичког. Одакле ми такав закључак? Па, видите и сами: добили су батине (јер су им се те њихове прегње кад-тад морале олупати о главу), сад су у болници, и одатле онако фараонски „балсамовани“ (у завојима од главе до пете), уместо да се покрију ушима и ћуте јер су живи и (полу)здрави, они и даље, посредством масс-медиа, шаљу прегње. Дакле, хоће још! Боже

свашта!! К'о да је војвода докон и „обешен о клин“, па нема друга посла него да их млати кад њима то падне на памет. Војвода бије само по потреби. Ни мање, ни више. Све то има своје. Него шта!

Аааа... Много су се ти „црнорукаше“ били избезобразили. Много! Има ли су обичај да без трунке стида и срама, онако 'ладно приђу нашем столу усред „Руског цара“ и да почну:

Ти радиш за ДБ. Ти си Удбаш. Заклаћемо те. А ти? И ти си убачена из Удбе. Теби ће исто нож да суди. А ти, Шешељу! Тебе ћемо да убијемо. Готов си! Ти си шпијун ЦИА-е. Радиш за контраобавештајну службу. Дошао си да распе-

пиш Српски четнички покрет и опозицију! Убићемо те!...“ и томе подобне глупости. О, лудости, име ти је „Црна рука“! И тако су Мркајић и Ашћерић претили, претили и претили... ковали планове о ликвидацији војводе и његових сарадника и истомишљеника... куповали пиштоље на киосцима „Дувана“... вежбали гађање на мети за „пикадо“... И опет претили, претили... Ух, заморно... И сами логично закључујете да је нешто морало да се предузме. Неко је те лајаве ництарије морао да смири. Елем, пошто је ту било и озбиљних претњи убиством, једини лек за те потенцијалне „егзекуторе“, било је табање. (Вероватно ћете сада упитати: па ако сте их већ оце-

И тако... Док је Ашхерић са „небеске оперсеријере“ посматрао и бројао звезде и сазвезђа, Мркаић је махнито, брзином звука и светлости заједно, па на квадрат, навлачио на врата своје собе сав инвентар које се налазило у истој: кревете, ормаре, радне столове, кофере, фотеље, столице... Тако се замандалио и забарикадирао, да ни крдо слонова и поред најбоље воље, не би могло да га „одмандали, одкукољи и одмуољи“... Примиривши се као јање, легао је на под свог импровизованог „бункера“, згрчио се и тихо, тихо заплакао:

„Јоој... Што ми то рале?! Што ми то рале?!... Јоој! Лелее!...“

Него, пустимо сад Мркаића и његову „свакидашњу јадиковку“, па кренимо опет преко брда и долина и вратимо се на место догађаја.

Ашхерић спава „блаженим“ сном, спава-главу не диже. Војвода отреса руке, поправља кравату и — одлази лаганим кораком. У међувремену стиже и „хитна помоћ“. Ашхерића брзо убацују у кола и ургентно га возе на...хм...ортопедију... или можда на трауматологију... или, богами, на хирургију... Не знам. Није ни важно. Важно је само да је преживео. А за Мркаићем — потрага! Напокон се неко сетио да га потражи у његовој соби. Забиримо мало тамо, да видимо шта се дешава, и послушајмо следећи разговор:

БОЛНИЧАР: (куц, куц... (тишина, нико не одговара) куц, куц)

МРКАИЋ: (бојажљиво, плачним гласом) Ко...ко је?

БОЛНИЧАР: Хитна помоћ! Отвори!

МРКАИЋ: (пути) Не верујем! То је он! Дошао је да ме бије! Мамааа!

БОЛНИЧАР: (благо и помирљиво) Није, младићу. Хитна помоћ. Лекари. Болничари. Медицинске сестре. Дошли смо да ти помогнемо. Хајде... Отвори. Мооолим те...

МРКАИЋ: (пауза) Је'л отишао ... ОН?

БОЛНИЧАР: (већ нестрпљиво) Јесте. 'Ајде, бре, отварај више?! Немам ја времена да тебе чекам целу ноћ! Излази, немо' да те ја извлачим!!! (с унутрашње стране се чује шкрипа. Како и не би?! Па треба померити сав онај намештај с врата.)

МРКАИЋ: (одшкрине врата и вири) Је'л стварно отишао?

БОЛНИЧАР: (на измаку живаца) Јесте. 'Ајде излази!

МРКАИЋ: (охрабрен, мало више отвара врата и даље извирујући) Показу ја њему! Гад! Кукавица! Нас двојица сами, а он... Ух, да није побјега', свашта би било... Криво ми је што га нијесам ухватио да га ја мало...

БОЛНИЧАР: Лези, бре, на носила и умукни!

(у међувремену стиже и милиција)
МИЛИЦИОНЕР: Добро вече. Друже јеси ли много повређен?

МРКАИЋ: (придиже се, љуби милиционера) Јесам, брате... Ранше ме душмани...

МИЛИЦИОНЕР: Друже испричајте ми, ако можете, како се то десило...

МРКАИЋ: Па, овако: Вечерас је у Студентски дом дошло њих тринаест са аутоматима и са по двајес' метака сваки, а било је и пушака, димних бомби, ракета „земља-ваздух“, „бокерица“, противоклопних нагазних и тренутних кумулативних мина... Ставили су нам циви од топова у уста и рекли: „Ко пишне, пушаћемо!“

Ја ту скочим, ударим једнога, оне-свијестим другога, прилавим још двојицу, али ме савладаше... Побео бих их ја све на гомилу, да ме нијесу на кварно у'фатили... Јоој! Болиииии!

МИЛИЦИОНЕР: Јесте ли препознали кога од те тринаесторице?

МРКАИЋ: Не, никога! (а у себи размисља: пушти ђавола! Ђе да кажем па да ме после опет избију негдје...)

МИЛИЦИОНЕР: Хвала друже... То би било све. (одлази, гунђајући) О, лажова... Што те не докрајчише барем, кад су започели?...

Мркаића одвоје у болницу, да прави друштво свом „брату“. А они што су „К'о покошено сено полегли били по земљи са рукама на глави“, још увек-ни макао! Притајили се, дишу на „плејбек“ и ћуте. Неко од присутних се сети, па викну: „Ајде, диж'те се! Отиш'о је пре пола сата!“

— Па што ћутиш, што не кажеш, уста ти се осушила?!!

— Ђут, бре! Немој опет да га зовем!

— Не! Немој, молим те! Само сам се шалио!

И тако је прошла „Црна рука“. Сад се и своје сенке плаше. Додуше, нису се баш нешто прочули по храбрости ни пре батина. Али сад!!! 'Ајде батине, још и ђене-ђене. Али брука!!! Па куд онако побеже потомак „јуначке куће Мркаића“?!? 'Ајд' и што побеже, ал' што издале „брата“ и што га остави на пелилу? Додуше, он је дао све од себе. Заиста јесте. Па шта! Зар ви мислите да је лако било претрчати сто метара за три секунде и пет стотинки, и нагурати

све оне шифоњере и наткасне на врата? А? Да вас чујем? Наравно да није! Тако нешто је у стању да учини само један лаф, какав је Мркаић. Мрки Лавље Срце! Такав су му надимак наденули после херојског држања у тучи године. А да и не говоримо о његовом суперменском рентген чулу вида, које је у сваком „аутомату“ успело да изброји по „двајес' метака“.

(после неколико дана)

Цела чаршија бруји. Идући од ува до ува, од уста до уста, наша се прича помало изопачила и деформисала: било је ту просутих прева, пасираних цигерица, згњечених мозгова, сломљених и напуцких витих ребара, бутних и кључних костију, покиданих тетива и разбуцаних преткомора. Али, све то није сметало нашим милим рањеницима да дају изјаве по новинама. Из полудубоке коме двојице (утипсаних“ и чврсто бандажираних „црнорукаша“, допире потуљени глас: „Ако га милиција не ухапси, ми ћемо га сами наћи!“

Драги моји терористи: ако овако наставите да претите, неће бити потребно да тражите војводу да бисте га „смакли“. Он ће сам да умре. Али не од страха већ од смеха. Заиста сте...

— 'Еј, извини, да те питам нешто.

— Немој молим те да ме прекидаш. Видиш да пишем.

— Ма, само кратко. Да немаш можда, случајно, једну безбол-палицу да ми продаш? Онако, на „црњака“? А?

— Немам. 'Ајде сад бриши и пусти ме да завршим текст. (Досадних ли људи, уби боже!)

Дакле, да закључимо. Где сам оно стала? А, да. Заиста погубни, драги моји „црнорукаши“, И кад је у гипсу, „Црна рука“ прети и убија своје жртве на најсуптилнији могући начин: тера их својим поступцима да умру од-смеха.

ВИНЕТА МАРИНОВИЋ

Синхронизована акција политичког подземља

„Шешел' избачен из странке“

(В. Новости, 31 август)

„Шешел' посвађао четнике“

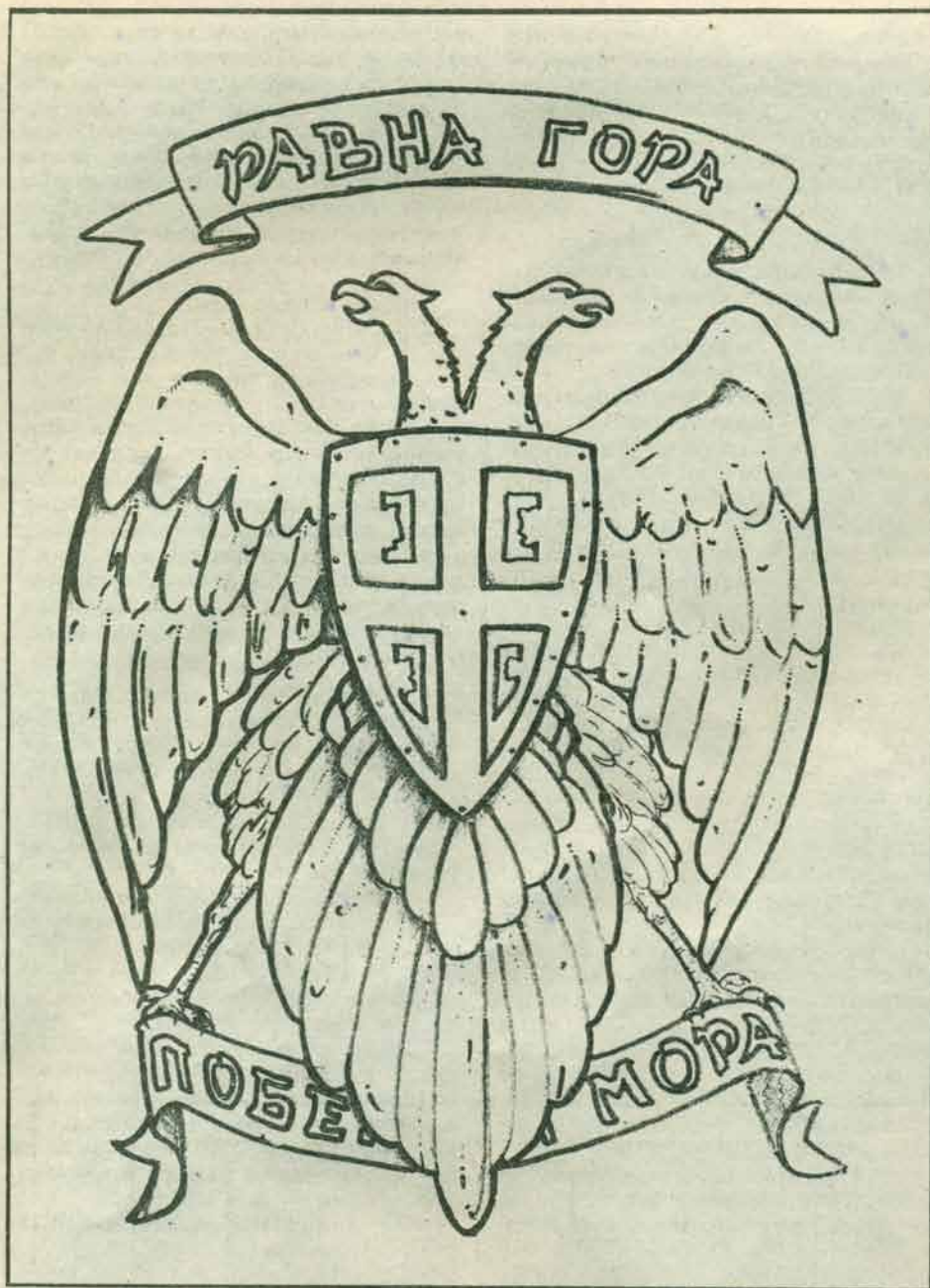
(В. Новости, 1 септемб.)

„За мир у кући опозиције“

(Борба, 1-2 септем.)

Последњег дана овог тропског Августа, лист „Вечерње новости“ чланком свог непотписаног новинара (!!) објави непроверену лажну вест поднасловом „Шешел' избачен из странке“. У првом пасусу тог чланка пише: Чланови Централне Отаџбинске управе Српског четничког покрета донели су одлуку да се председник Војислав Шешел' искључи из странке“

Како ми није познато да је сазвана седница Централне Отаџбинске управе Српског четничког покрета, на којој је донета „одлука да се Војислав Шешел' искључи из странке“, то ме, с обзиром да сам један од оснивача странке и њен секретар, просто чуди (али не и запањује) да је поштовани дежурни уредник „Вечерњих новости“ прогутао и објавио такву лажну информацију, не трудећи се да, као што је то обичај у новинарској пракси, претходно провери њену истинитост. Није се ни потрудио да путем телефона провери ваљаност наведене „информације“ већ се једноставно задовољио потписима двојице људи који нису ни чла-

нови Централне управе. Зато читам дежурног уредника, да ли сваки или свака двојина грађана Београда могу, уколико им се прохте, да политичкој јавности Србије објаве путем „Вечерњих новости“ на пример и вест да је одлуком Главног одбора Српске партије социјалиста, Слободан Милошевић смењен са положаја Председника а да се при том не потруди да провери њену ваљаност. Одговор ипак препустимо читаоцима нашег најтигражнијег листа а уваженог непотписаног новинара подсећам, не упуштајући се у исправност његових ставова о нашој страници, на последњи став из члана девет нашег Статута, у коме пише: Седницу Централне Отаџбинске управе сазива Председник, а може се сазвати и на захтев једне трећине чланова управе.

И питање за в.д. Директора „Вечерњих новости“. Да ли сте икада у својој новинарској каријери објавили

текст који почиње, у новинарској пракси уобичајеном реченицом: Према непотврђеном вестима...“. Да сте том реченицом започели текст од на-

зивом „Шешел искључен из странке“, можда би сте били морално амнестирани. Овако, као одговорно лице и цензор свих текстова, носите сву одговорност за политичку манипулацију, којом сте довели у заблуду своје многобројне читаоце. А можда сте то и хтели. Уколико сте чином објављивања лажне вести, који представља и криминално дело, хтели да се придружите синхронизованој акцији политичког подземља, са циљем да изазовете раздор у нашој страници, па и да је гурнете на маргину Српске политичке сцене, обавештавам вас да нас ништа не може поколебати, па ни продаја ваших добрих новинарских услуга политичком подземљу Београда. Ваша услуга имаће, како то ви комунисти радо кажете, контрапродуктивно дејство.

„Шешел посвађао четнике“
(В. новости, 1. септем.)

Схвативши да су објављивањем лажне вести о томе да је „Војислав Шешел избачен из странке“, начинили преседан који је и иначе чест у нашој пракси, „Вечерње новости“ од првог септембра демантоваше саме себе објављивањем текста под називом „Шешел посвађао четнике“, у коме у првом пасусу новинар Н. Ч. Вучковић поставља питање: Да ли је Војислав Шешел и даље председник Српског четничког покрета или је избачен из ове нелегаллизоване партије...“.

Да је поштовани новинар остао само при питању, не бисмо посумњали и његове добре намере, али се пљувачким стилем који обилује остатком текста, који је иначе чест у новинарској пракси, бар кад је опозиција у питању, и он сврстао у подужи ред доbruслужних новинара. Када се буде писала историја новинарског бесчашћа (можда се већ и пише) онда ће и новинар Н. Ч. Вучковић заузети једно од бољих места те срамне топ листе. Она је стално отворена, па без гурања молим.

**У последње време
порасла потражња
безбол-палица на
„црној берзи“**

„За мир у кући Опозиције“
(Борба, 1-2 Септембар)

Текст Борбиног новинара под горњим насловом, бави се оном истом вешћу којом су се позабавили и новинари „Вечерњих новости“. „Избацивањем Шешеља из странке“. Само што је текст А. Христова за разлику од текстова „Вечерњих новости, толико прецизан да је и политички неписменим читаоцима јасно ко стоји иза те вешто организоване синхронизоване акције. Користећи фрустрираност неких оснивача странке, иначе пролаваца листа „Велика Србија“, што им др Војислав Шешељ не поклања довољно пажње, изненада тврде да неће више да буду „топовско месо“, смета им што се благи име и дело Вука Драшковића (значи ту смо), с ким су некад били у добрим односима (као да им неко смета да то и даље буду), неће више да буду „Шешељеви дечаци“ (као да је њему мало његовог Николе), изненада се отрезнише (у које ли су трезнилиште били) те неће више да буду „ометачи“ (као да их је неко на то присиљавао).

Замера се Шешељу на приватизацији листа, а већина тих јалових бунџија, са новцима зарађеним продајом „Велике Србије“ умочише дупе у море, док је за неке чланове Српског четничког покрета то исто море само слатка илузија. Потписник ових редова редовно виђа Јадранско море путем разгледница које му шаљу колеге док уживају благодети самоуправног социјализма. („Плави се јадран таласа, брчка се радничка класа“.)

Том „топовском месо“ је мало што узимају 30% од продајне вредности листа (Вук Драшковић даје 25%) већ би хтели да им Војислав Шешељ покатак замени оца. Кад би сву своју енергију (фала Богу има је доста) утрошио на исцељење фрустрираних и политичких разговора жељних душа, онда не би имао времена ни да води једну озбиљну странку, а ни да уређује „Велику Србију“.

Даље, замера се Шешељу да седнице Централне управе трају кратко. Да можда не желе маратонске седнице попут оних јалових комунистичких, па

да их још и Телевизија преноси. Подсећам чланове да седнице Централне управе нису семинари нити пак рекреативне сеансе, већ време посвећено искључиво за политичке расправе и одлуке. Врата наше странке су сваком широм отворена, поготову за оне који нису насели на полувековну обману којом су нас комунисти дрловали, покушавајући да у нашу свест усаде мишљење о четницима као непријатељима српског народа. Скрећем пажњу чланству да је одбијање регистрације странке Српски четнички покрет, само једна у низу подвала које нас од ненародног режима очекује.

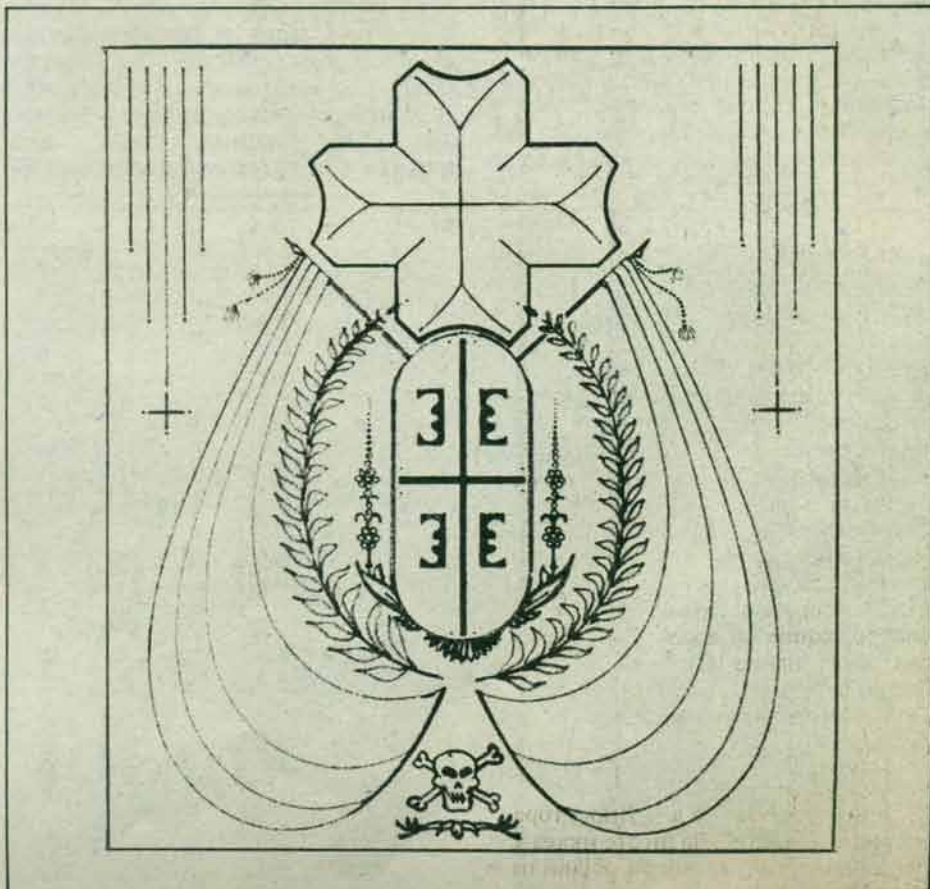
На крају, поручујемо свој политичкој јавности да нас неће поколебати никаква подривачка делатност, а фрустрираним пучистима препоручујемо употребу Фројдовога канабеа и лагане спортске активности, док за стања емоционалног лудила препоручујемо „Базаровог“ исцелитеља, госпођу Ану Југовић.

Војин Ј. Вулетих

Окончана кабадахијска тортура

Неуспео покушај да се смени председник СЧП, Војвода др Војислав Шешељ и дискредитује у јавности, добио је много већи публицитет него што заслужује, захваљујући режимској штампи која није ниједном досад пропустила прилику да прикаже Српски четнички покрет и његовог вођу у што лошијем светлу. Неоспорна је чињеница да су Војислава Шешеља хтели да смени људи који су већ били избачени из странке или нису уопште никад били његови чланови. Сви они који знају за то, схватају да је такав покушај *contradictio in adiecto*, јер нигде у свету досад није забележено да председника једне странке смењују људи који нису њени чланови. Али режимским (комунистичким) гласилима праве и истините чињенице нису ни биле потребне, јер би оне ишле само у прилог Шешељу, вероватно и због тога што је он са својим Покретом једина права и озбиљна опозиција владајућој Социјалистичкој партији и требало га је елиминисати по опробаном Гебелсовом начелу да сто пута поновљена лаж звучи као највећа истина.

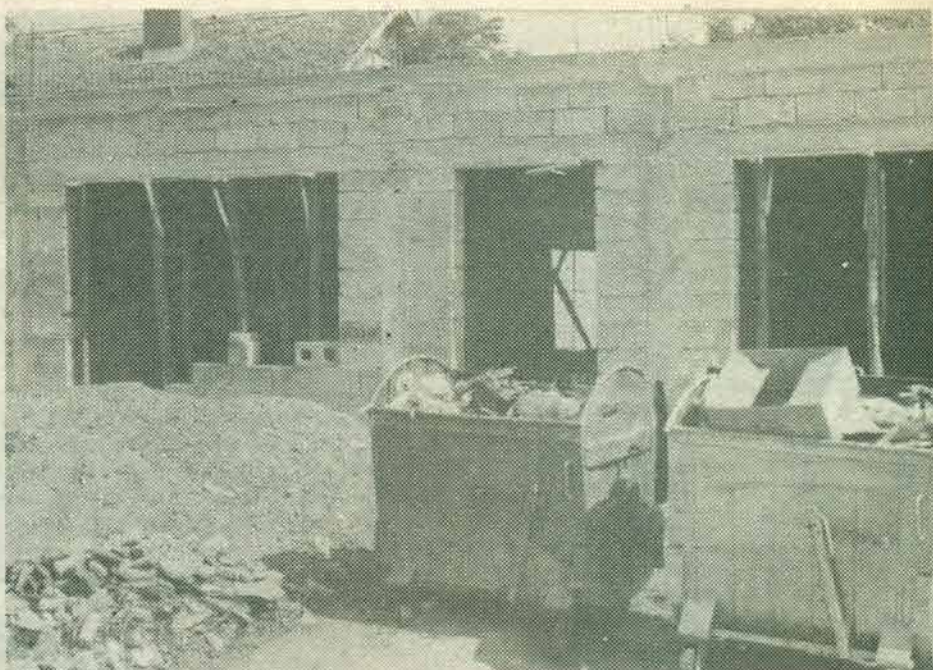
Група људи која је иницирала смењивање војводе Шешеља је, слободно се може рећи, година деструктиваца, допова, хоштаплера, криминалаца и психопата. Да ово нису само

празне клевете, видеће се из текста који следи. Пошто даме имају увек предност, прво ћемо поменути госпођу Оливеру Јелкић, адвоката по вокашији, која је била у странци на функцији председника Кола четничких сестара. Побуде због којих се она одлучила на такав корак као што је смењивање председника странке су чисто женске природе и права је штета што се није најпре обратила за помоћ неком часопису за жене на рубрикама као што су „Драга савета“, „У поверењу“ и њима сличним. Њене амбиције да страначко дружење са Војиславом Шешељем буде обојено и еротским, брачним и сличним примесима, остале су неиспуњене, а у психологији је добро познато са колико страсти и мржње је способна да се свети одбијена и остављена жена. Главне сараднице за остваривање својих приземних циљева нашла је у Дејану Гајићу, Зорану Цикнићу, Влатку Мркаићу и Недељку Ашћерићу.

Гајић је ставио свој потпис испод захтева за смењивањем Шешеља, због обећања неких људи из Српског покрета обнове да ће, ако успе да дискредитује Шешеља имати монопол у продаји њихових новина, бецева, значки и упаљача. Радећи као колпортер на београдском улицама, Гајић је остао дужан многим пајташима из бранше, јер им није дао паре за узете новине, касете и привеске и тренутно га је немогуће наћи зато што му његови повериоци прете батинама због неиспуњених дугова.

Зоран Цикнић је као допов и преварант имао дебео досије и пре него што је дошао да студира у Београд. За ових десетак година, колико је у Београду, променио је пет виших школа и факултета и исто толико странака. Још је у војсци био осуђен на три месеца затвора због претурања по фиокама где су се

налазили поверљиви документи. 1986. год. је привођен у станицу милиције и кажњаван због проваљивања у студентске собе у Студентском граду у летњем периоду, када су студенти били углавном одсутни због школског распуста. Пре две године је у Цавтату одлежао месец дана због „дрписања“ вредних ствари (касетофони, фотоапарати, камера, новац...) по камповима. У Студентском граду сви су га знали као „злу пару“, јер је био актер у скоро свим мућкама кад су у питању крађа, шверц и туче. Углавном је препродавао сокове из студентских клубова, који су се могли купити по бенефицираној цени и препродавао по вишеструким ценама власницима оближњих кафана и сплавова, где је углавном конобарисао. Готово из свих тих кафана у којима је радио, био је најурен због поткрадања власника. За-

једно са својим неразводним „пајтооом“ Влатком Мркаићем оперисао је на рејону око железничке станице и Зеленог венца отимајући и крадући шверцовану техничку робу од Пољака, Руса и Румуна. Против њих је послано десетак кривичних пријава, које су се захваљујући приватној вези губиле уз пут. Због таквог понашања Цикнић је избачен из првог блока у Студентском граду са забраном приступа дому. Што се тиче политичког ангажовања Цикнић није хтео да остане по страни. Јер какав би то јуноша био, ако не би волео да „шједи и бешједи“ и планира да дође на власт. Они који га добро знају из средњошколских дана док је живео у Никшићу, кажу да је копао и рукама и ногама да добије чланску карту Савеза комуниста. Пошто му је читава породица била стигматизирана што му је отац као милиционер убио невиног човека и због тога био суспендован из службе, Зоран Цикнић је сматрао да је рехабилитовао углед породице чим је постао члан Савеза комуниста, чије редове напушта после познатих превирања у Црној Гори јер се није слагао са политиком новог црногорског руководства. Јавно се хвалио на журкама по Студентском граду да је близак пријатељ са Јевремом Брковићем и да су Цикнићи хрватског порекла. У Београду приступа Српској народној обнови, одакле га брзо најурују схвативши са ким имају посла. Још краће време се задржао у Српском покрету обнове, где је исто „добио ногу“. На крају приступа Српском четничком покрету где одмах почиње да мешетари, покушавајући да извуче што више користи.

Прво је убедио Војислава Шешеља да је апсолвент на Факултету политичких наука, смер новинарство и овај га узима у састав привремене редакције листа „Велика Србија“, за који није написао не само ниједан текст него ниједан ред. Шешељ, видевши да он и Мркаић

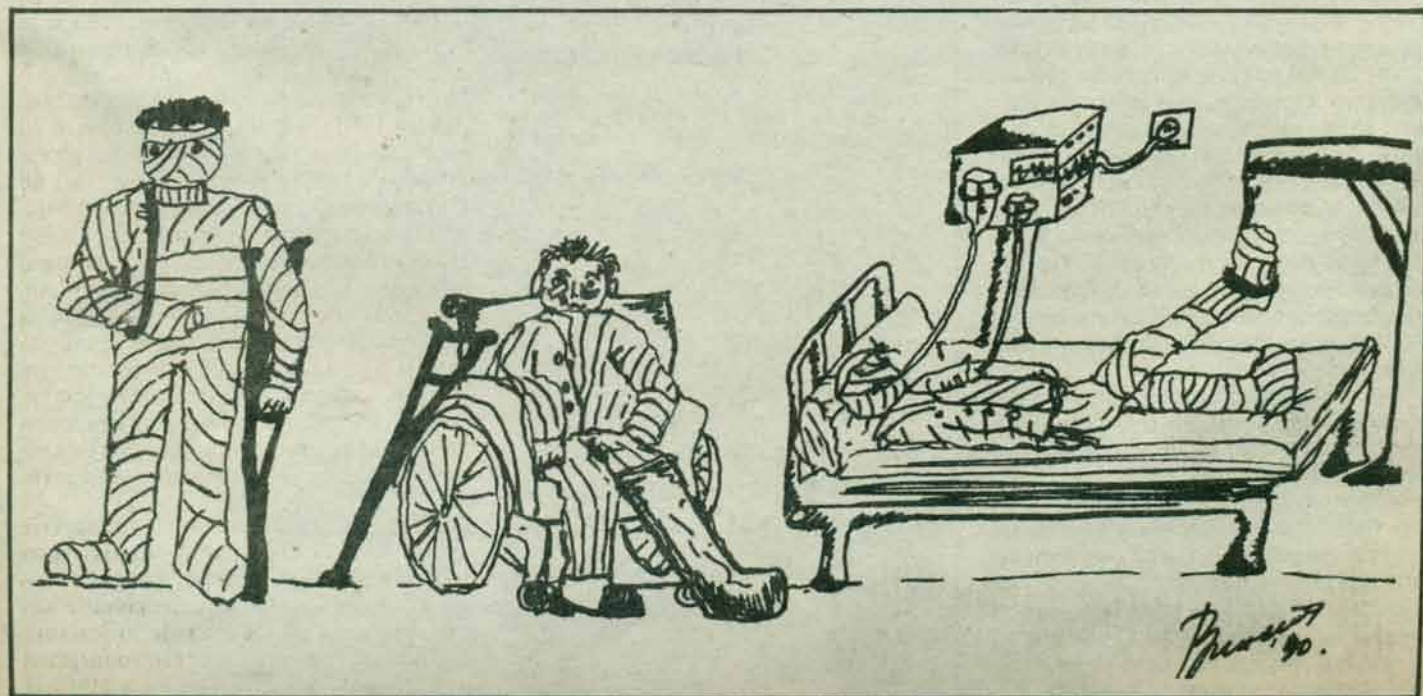
немају благе везе са новинарством, брише их са списка. Продајући опозициону штампу у Кнез Михајловој заједно са Мркаићем, малтретира пролазнике, а редакцијама од којих узима новине не исплаћује новац због чега сви одреда са њима прекидају сарадњу. Тако је покушао шефа за маркетинг листа „Велика Србија“ Срђана Гламочанина да „заврне“ за седам стотина примерака, али му то није пошло за руком. Успело му је да исплати Војиславу Шешељу десетак књига. Многи грађани пријављују милицији како се понашају Цикнић и Мркаић и ови их одводе само на пар информативних разговора, иако им је пријављено да обојица носе за појасом пиштоље којима прете не само грађанима, него и осталим колпортерима, па и самом војводи Шешељу, зато што неће због њиховог деструктивног понашања и некоректног професионалног односа да сарађује даље са њима. У претњама Шешељу највише предњачи Влатко Мркаић који је због десетак туча био пред избацивањем из студентског дома. Разлог што није избачен, иако је имао за то превише услова, је чињеница да му је мајка тежак душевни болесник, па му је управник гледао кроз прсте. У Студентском граду је био познат по кабадахијском понашању. Није било туче у дому у којој није био учесник, било да се то ради о студентском ресторану, дискотечи, студентским клубовима, журкама, оближњим кафанама... Са таквим понашањем наставио је продајући новине, касете, значке и осталу комерцијалну робу. Ништа боље се није ни понашао на промоцијама Српског четничког покрета, где јавно пред људима маше ножем. И поред учесталих опомена од стране војводе Шешеља, Мркаић није ни за јоту поправио своје понашање, због чега, логично, бива удаљен из редова странке. У исти мах

брисан је са списка чланова редакције и одбијен је његов захтев да са Цикнићем и Ашћерићем продаје лист „Велика Србија“. Револтирани због таквих консеквенци њих тројица, након што су претходно формирали паралелну организацију коју називају „Црна рука“, себе почињу да називају комитама. Излишно је и коментарисати каква је то организација која има за чланове тројицу психопата. Нико нормалан није хтео да приђе ни њиховом столу у летњој баште кафане „Руски цар“, где су се они допинговали алкохолом по цео боговетни дан, а камоли да приступи њиховој назови организацији, која је од чланства имала једино њих тројицу. Једина акција коју су извеле ове „славне“ комите била је њихов одлазак у Книн у време када је ситуација била највише затегнута. Уместо да чувају страже или на било који други начин помогну тамошњим Србима, они су понели да продају мајичице, касете са четничким песмама, значке и привеске са грбом Србије, покрадену и шверцовану робу, због чега их Книћани умало нису линчовали и они су главом без обзира побегли првим возом натраг у Београд. Видевши да су их сви из дотадашњег круга људи у коме су се кретали почели да избегавају, они за своју изолацију окривљују никог другог до војводу Шешеља коме прете скорим убиством. Мркаић му чак пре убиства обећава пред многобројном публиком испред „Руског цара“ да ће, пре него што га изболе ножем, јавно провести уздуж и попреко „Кнез Михајловом“ улицом држећи га за уво. Схвативши да је „дара превршила меру“ Шешељ их једне кишне ноћи испред улаза у први блок Студентског града сачекује и премлаћује безбол палицом. Зоран Цикнић се те ноћи извукао на време видевши шта се „иза брега ваља“, па су цех за све претње платили само Влатко Мркаић

и Недељко Ашћерић. Мркаић је после првог задобијеног удара као тајфун збрисао у студентски дом отворивши грудима улазна врата, а затим се јуначки забарикадирао у своју собу наваливши кревет на врата од себе, па су муке имали људи из хитне помоћи да га приволе да им отвори врата, претходно му обећавају да нико неће више да га бије. Ашћерић остављен на цедиљу од Мркаића, добио је батине које су следовале свој тројици, мада они којима је Ашћерић претио кажу да се тако кабадахијски понашао последњих дана, као да је свећом тражио батине па су његову фрактуру лобање протумачили као прет божи.

Мркаић који није ни видео ко га је „спуц’о“ палицом за безбол, предмилицијом је изјавио да су га напала двадесеторица са аутоматима. Чак је рекао да су у аутоматима имали по двадесет метака. Кад их је само пребројао? За „Вечерње новости“ је, између осталог, изјавио да се борио са напаљачима док није пао. О свом „јуначком“ бежању није рекао ни реч. За Ашћерића помнути лист је превидео једну веома озбиљну чињеницу која није за потцењивање, а то је да је он оболео од шизофреније и да као такав није ни смео да шета међу нормалним светом, а камоли да себе проглашава вођом комита. Иако су све поменуте „јуначине“ имале за појасом пиштоље, заборавили су да их употребе чим им се неко одважно супротставио. Као такви, они нису ни заслужили да буду припадници Српског четничког покрета. Понашали су се онако како су комунисти дешенијама представљали четнике. Светле четничке традиције могу само настављати храброшћу, поштењем и великом мудрошћу, а таквим деструктивцима као што су горе описани, врата странке ће заувек бити затворена.

Александар Михајловић

Писмо Дејана Гајића Централној отаџбинској управи

Изјаву дајем у своје име и по пуноправном овлашћењу Братислава Бате Станковића и Ђорџа Петровића, пошто именовани нису тренутно у Београду, у телефонском разговору са мном, у потпуности су се сложили са мојом иницијативом, садржајем и предлогом да изјаву дамо у интересу истине, СЧП, српског народа, и у којој мери, спречимо даље манипулације средстава јавног информисања.

Одлучно демантујемо да је 30. 08. ове године одржана скупштина СЧП на којој је одлуком Централне управе, чланова и оснивача донета одлука о смењивању војводе др Војислава Шешеља са функције председника СЧП.

Најоштрије осуђујемо давање лажних информација у јавност и вођење било какве политике која је уперена против СЧП.

Ја, Дејан Гајић, потписао сам тај папир на коме је било откупано саопштење за јавност 30. 08. о. г. Тог дана у 15ч поподне, у ресторани „Руски цар“, седео сам у друштву чланова СЧП. Тада се појавила г. Оливера Јелкић, за коју ми је било познато да је велики, да је личност од ауторитета, која ужива велико поштовање и поверење свих чланова покрета, као и самог војводе др Војислава Шешеља.

У тренутку дошло је до кулминације информација против војводе др Војислава Шешеља од стране Оливере. Пажљиво сам пратио њено излагање, и пошто је завршила, питао сам је оно што ми није било јасно. У својој причи издвајам следеће, што је одлучујући разлог да мој потпис залута на том саопштењу. Оливера нам је рекла следеће: да јој претећа писма долазе свакодневно, као и да јој прете двогодишњем детету, да је она све то пренела војводи др Војиславу Шешељу, да је он на то одговорио јако брутално, у смислу да га то не интересује. Познавајући војводу др Шешеља, такве су ми тврдње изгледале невероватне, па сам јој питање још једном поставио, а она их је поновила дословно.

После тога мени лично је саопштила да војвода др Шешељ има јако лоше мишљење о мени, да ме ословљава са „психопатом“, те да намерно није хтео да ме ангажује у било ком озбиљнијем раду СЧП. Говорила је како војвода не трпи нашу иницијативу да формирамо организацију „Црна рука“, да је претио да ће он лично сваком тероризму стати украј, а да нико од људи који су приступили „Црној руци“ неће моћи остати у Српском четничком покрету. Ул-

тимативно је тражио да одмах „Црну руку“ распустимо или ће нас све у гипс стрпати, а од наших руку само патрље оставити.

Добивши толико информација (лажних), а сетивши се колико сам изгубио тиме што сам постао члан СЧП. Изгубио сам страховито много, почев од стипендије, одузимањем статуса кандидата за одлазак на било какво усавршавање и специјализацију у струци и спорту, све ме то није погодило ни најмање, колико све ове Оливе-

рине информације. Револт у мени достигао је зенит. Осећао сам се као да сам залутао међу овим људима. Договорено је да се састанемо наредног (следећег) дана и пробамо да дођемо до пуне истине. Међутим, све се даље одиграло напречац, и већ навече направили смо огромну грешку тиме што смо, пређени и изиграни, потписали тај папир и однели редакцији „Вечерњих новости“.

У току ноћи размислио сам још једном о свим ставовима мојим према вој-

Централној отаџбинској управи у Београду, 10. 09. 1990 г.

Облашћењу Братислава Бате Станковића и Ђорџа Петровића, пошто именовани нису тренутно у Београду, у телефонском разговору са мном, у потпуности су се сложили са мојом иницијативом, садржајем и предлогом да изјаву дамо у интересу истине, „СЧП“, српског народа, и у којој мери спречимо даље манипулације средстава јавног информисања.

Одлучно демантујемо, да је 30. 08. ове године одржана скупштина „СЧП“ на којој је одлуком Централне управе, чланова и оснивача донета одлука о смењивању војводе др Војислава Шешеља са функције председника „СЧП“.

Најоштрије осуђујемо давање лажних информација у јавност, и вођење било какве политике која је уперена против „СЧП“.

Ја, Дејан Гајић сам потписао тај папир на коме је било откупано саопштење за јавност 30. 08. 09. г. Тог дана у 15^ч поподне у ресторани „Руски цар“ седео сам у друштву чланова „СЧП“ тада се појавила г. Оливера Јелкић, за коју ми је било познато да је велики ауторитет покрета, да је личност од ауторитета која ужива велико поштовање и поверење свих чланова покрета, као и самог војводе др Војислава Шешеља.

води др Шешељу, као и према Оливери Јелкић. Сачекао сам да сваке и одмах, у присуству Ђорђе Петровића, позвао Оливеру. Рекли смо јој да смо преварени. Превару је одмах констатовао и Бата Станковић.

У саопштењу за јавност, које је изда-ла Централна отаџбинска управа, наводи се да су из покрета, поред Оливере Јелкић, избачени Дејан Гајић и Ђорђе Петровић због потписивања „саопштења“ од 30. 08. о. г. Тада смо се уверили да су поред нас троје, други потписници људи од којих ниједан није члан Српског четничког покрета. Двојица су били, Влатко Мркајић и Зоран Цикнић, али су пре месец дана искључени због недисциплине, присту-пања „Црној руци“ и покушаја крађе страначког новца од продатих новина.

Ми смо констатовали да у странци нас лично нико никада није вређао и радио било шта што би било окренуто против нас двојице као пуноправних чланова. Славољубиви нисмо, а ни на крај памети није нам падало да се бори-мо за било какву позицију у странци.

Посебно желим да демантујем вест да сам претио да ћу побити све четнике у Београду, те да су ми из тог разлога наводно допутовала браћа из ино-странства.

Молим Централну управу СЧП да одлучно стане на пут свима онима ко-ји шире лажне информације о било каквим претњама са моје стране и по-нављам да никада никоме претио ни-сам. То није мој ни ниво ни стил.

Жао ми је што је до свега овога дошло, што је моје име умешано у јед-ну велику обману јавности. Жао ми је

и што сам вас разочарао и злоупотре-био ваше поверење. У тренутку непро-мишљености дозволио сам да ми под-вали једна фрустрирана жена и пове-дем се за психички неурачунљивим људима из „Црне руке“.

Сви сте ви мени веома драги људи и спреман сам да с вама истрајем на бранику српства. Молим вас да вашу одлуку о мом искључењу из странке опозовете, а ја ћу са своје стране све учинити да више никада ваше пове-рење не злоупотребим. Пружите ми још једну шансу јер Српски четнички покрет сматрам једином озбиљном опозиционом странком која штити ин-тересе српског народа.

Уз братске поздраве,

Изјаву дао
Дејан Д. Гајић, с. р.

Писмо Зорана Цикнића Централној отаџбинској управи

Дана 30. 8. 1990. за столом Хотела „Балкан“ добио сам од Оливере Јелкић лист на којој се налазила одлука о искључењу др Војислава Шешеља са функције председника Српског четничког покрета. Иако се лично не слажем са неким стварима у раду странке, потписао сам одлуку, незна-јући да ће изазвати оволике нежељене ефекте. Пошто сам дознао и закључио да се иза свега тога крију, између оста-лога, и лични обрачуни и борба око престижа међу вођством странке, ми-

слим однос Оливера – Војислав, по-влачим своју одлуку у корист једин-ства странке.

Уједно изјављујем да поштујем одлуку о мом искључењу из Српског четничког покрета, а самоиницијатив-но напуштам организацију „Црна ру-ка“. Са Влатком Мркајићем и Недељком Ашчерићем нећу да имам никакве везе. Њихове претње, упућиване више пута руководиоцима странке, мене се ника-ко не тичу.

Искрено се кајем што сам умијешан у ову прљаву радњу. Подвалила ми је Оливера Јелкић. Три члана Српског четничког покрета и нас девет који уопште нисмо чланови, нисмо могли никакве одлуке у име странке доноси-ти. Обманули смо јавност и тако вели-ку грешку направили. Када сам хтео лаж да демантујем, ниједне новине то нису пристале да објаве.

Изјаву дао Зоран Цикнић, с. р.

- Дана 30. 8. 1990. за столом Хотела „Балкан“ добио сам од Оли-
вере Јелкић ~~лист~~ лист на којој се налазила
одлука о искључењу др Војислава Шешеља са функције
председника Српског четничког покрета. Иако се лично
не слажем са неким стварима у раду странке, потписао
сам одлуку не знајући да ће изазвати оволике не-
жељене ефекте. Пошто сам дознао и закључио да се
иза свега тога крију између осталих и лични обра-
чуни и борба око престижа међу вођством странке,
мислим однос Оливера – Војислав, повлачим своју одлуку
у корист јединства странке.

Скатољ преживари или прежвакавање лажи

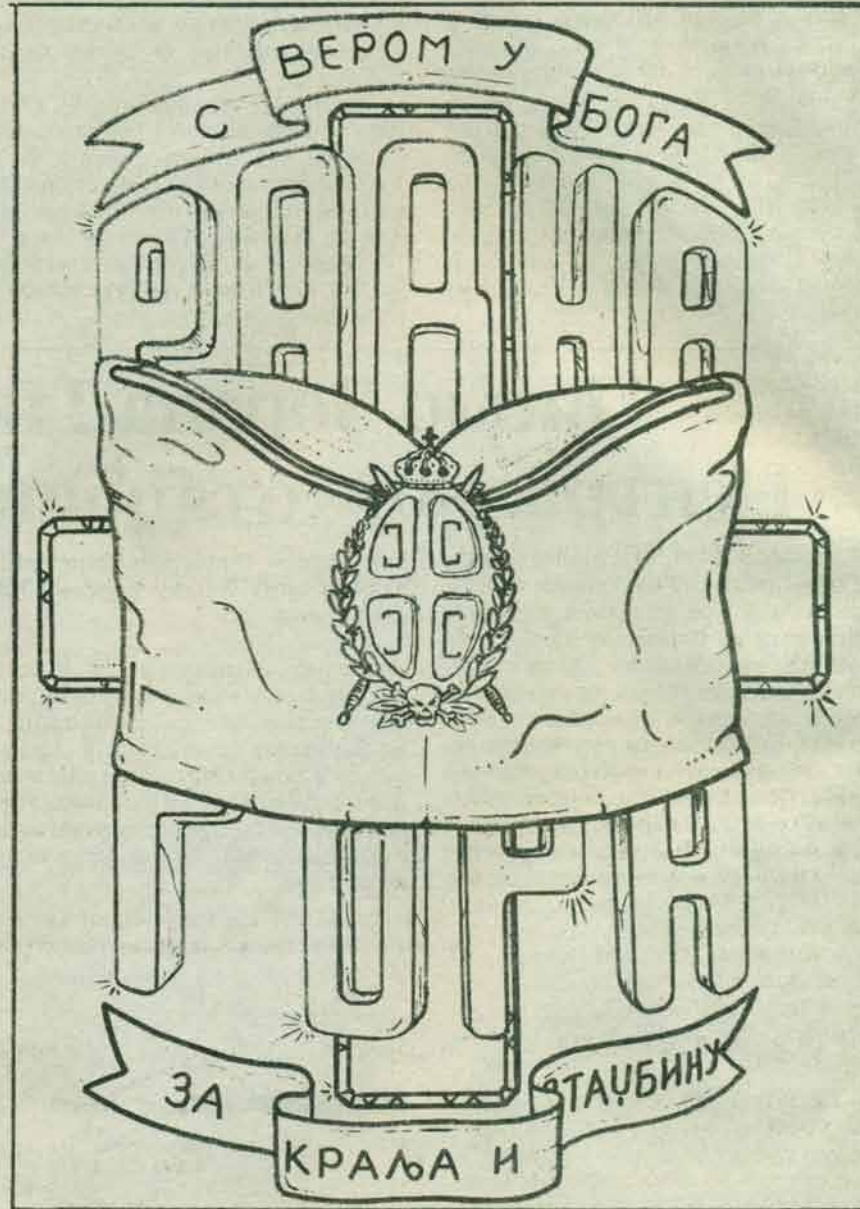
(„Пир Вампира“, „Вечерње новости“
4. Септ.)

Чланак на другој страни „Вечерњих новости“ од 4. септембра под називом „Пир вампира“ из пера Микана Миловановића, изазвала је код потписника ових редова сећање на нешто што је давно учио, а изучава га наука која се зове „Физиологија домаћих животиња“. Потписнику ових редова не пада напамет да уваженог аутора чланка назове створом кога изучава малопрепоменућа наука, јер му осећај пристојности то не дозвољава. Па нека смо још и несавршена бића која, допало се то нама или не, припадају животињама (разумним, додуше) још је разлог мање да Микана Миловановића сврстамо у ред ПАПКАРА-ПРЕЖИВАРА. Осећање личног такта, које је тако често у Србаља, нам једноставно забрањује да и остале Микице, обдарене маханизмом ПРЕЖИВАЊА, подведемо под исту класу.

Сврха „Пира вампира“, је не да саопшти истину већ, да ПРЕЖВАКАВАЊЕМ полувековне будалаштине компромитује партију Српски четнички покрет. Притиском на сасвим одређени сензор, новинарчек Микан Миловановић активира механизме који су, као што смо већ навели, особени ПАПКАРИМА-ПРЕЖИВАРИМА.

Да не би било недоумице (а да се успут подсетимо како се то ЖВАЊЕ И ПРЕЖИВА), навешћемо дословце шта у поглављу под „ПРЕЖИВАРИ“ пише. „ОСОБЕНОСТИ ВАРЕЊА У ПРЕЖИВАРА САСТОЈИ СЕ У ТОМЕ ШТО СЕ УЗЕТА ХРАНА ВРАЊА ИЗ ПРЕДЖЕЛУЦА У УСТА НА ПОНОВНО ЖВАКАЊЕ. ПРИ УЗИМАЊУ ХРАНЕ ЖВАКАЊЕ ЈЕ КРАТКО И ПОВРШНО. ПОШТО СЕ У БУРАГУ ПРОГУТАНА ХРАНА ИЗМЕША СА ТАМО ЗАТЕЧЕНИМ САДРЖАЈЕМ, ДОБРО НАТОПИ ТЕЧНОШЋУ И ОТПОЧНЕ ЊЕНА МАЦЕРАЦИЈА И ФЕРМЕНТАЦИЈА, ПОНОВО СЕ ВРАЊА У УСТА, ГДЕ СЕ ОНДА ДУГО И БРИЖЉИВО ЖВАЊЕ. ОВО ПОНОВНО ЖВАКАЊЕ НАЗИВА СЕ П Р Е Ж И В А Њ Е.

Продукт тог животињског феномене, којим је природа обдарила ПАПКАРЕ ПРЕЖИВАРА, а онако успут и неке новинаре, којег урбани хомо сапиенс елиминира после прве јутарње кафе, разбијајући клозетску монотонију читањем новинског штива, за шта су најпогодније „Вечерње новости“ јер објављују кратке сажете вести (ваљда су зато и најтиражније), је својим верним читаоцима понудио поштовани Микан Миловановић.

Не трагајући за истином коју би као професија која ствара јавно мишљење требало и морао да спозна, он се једноставно задовољио тиме што је из „БУРАГА У КОМЕ ЈЕ СМЕШТЕНА НЕСАЖВАКАНА ХРАНА“, ту исту сад већ технолошки обрађену храну, ВРАТИО У УСТА на даљу обраду односно ПРЕЖИВАЊЕ. Ето тако је захваљујући феномену ПРЕЖИВАЊА, настао чланак „Пир вампира“. Треба веровати да ће поштовани новинарчек Микица Миловановић захваљујући ПАПКАРЕЊУ И ПРЕЖИВАЊУ преживети све стресове који су се надвили над грађанима Србије, јер је изгледа способан и да пасе траву. Људски организам, колико сам обавештен од својих колега који и иначе проучавају овај феномен, није способан да вари целу-

лозу као што то могу неки новинари па се очекује да ће нам Микица Миловановић још дуго дуго поживети.

„Сагни главу, паси траву“, што рекао андерграунд Бора Ђорђевић.

Елем, да размотримо шта и поштовани „аналитичар“ наших литичких (не)прилика Микан Миловановић нуди, чланком „Пир Вампира“ са надсловом „Ту око нас“.

Почнимо последњим пасусом, јим разочарани повратник са дишњег одмора ПАПКАР Микан Миловановић, констатује како му је и текли годишњи одмор „најгори нашем животу“ како ћемо после ње сви живети са „својима“ јер ћемо, љда, „туђе ликвидирати или бар нарити“.

Добро је што поштовани Микица има „своје“, па има где да летује. Има нас који одавно то не могу јер нисмо толико обдарени аналитичношћу нити смо толико проницљиви да продајом своје ингениозности зарадимо новце за летовање. Закључком о „најгорем летовању у нашем животу“, поштовани Микан Миловановић изгледа да тугује за добрим СТАРИМ временима када се писањем шаблонских апологетских текстова могло згнурати право богатство којим се стицао повлашћени статус, и сад се ту, молим вас, појављују неке партије које својим активностима угрожавају (мало)грађански мир солидно ситуираног Микана, па не може, као некада, да на миру грицка семенке и успут гледа дозлабога досадан т.в. програм.

Мислим да делим мишљење поштованог Микана ако кажем да то треба све у рудник па да виде свога Бога. И какав је то начин, молим вас, да некакве партије узнемиравају поштене мирне савесне (мало)грађане. Где је ту бре милиција, где је Савез бораца, шта ради месна заједница, а шта омладина? (вата зјале по београдским ћошкovicима јер нема посла, или се спрема да се учлани у Слобину нову странку не би ли га коначно добила). Их да је СТАРИ још поживео. Да је догурао бар до Метузалема видели би они свога Бога. А овако...

Резигниран закључком како нам је живот са „својима“ – будућност, Микан заступа тезу о постојању живота на планети Марс. Он као да се прави луд па не зна да нам је такву судбу одредио његов СТАРИ и његова католичка братија и српска придворичка камарила. А можда се Микан, павши са Марса, није довољно адаптирао на овоземљске политичке прилике па дупа ли дупа. Једино чиме нас је обогатио је способност ПАПКАРЕЊА И ПРЕЖИВАЊА.

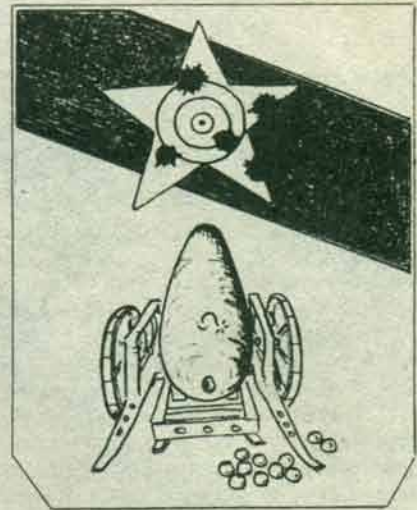
Анализујући југословенски политички простор поштовани Микица закључује да су се појавиле некакве терористичке организације, наводећи притом ВМРО-ДМПНЕ, затим некакав „Државнотворни покрет“ под називом „Чувај се сењске руке“, и на првом месту, поштујући ваљда принцип да се почисти прво испред своје куће, наводи Српски четнички покрет, коме приписује и овакав закључак: „Иза наводних „љубавних свађа“ стоји жестока подела око претње „да се иде у илегалу, формирају ударне тројке и већ једном почне. „Заиста ингениозно, нема шта. Микици је довољна полуинформација па да он то ИЗМАЦЕРУЈЕ и ФЕРМЕНТИШЕ, и механизмом ПРЕЖИВАЊА сазна праву истину. Као код ПАПКАРА.

Наши народи, а нарочито народности, упознати су са „заслугама“, ВМРО-ваца, а што се тиче организације „Чувај се сењске руке“ довољно је сазнање да долази из братске Хрватске, па да нам ништа више није потребно.

А сад нешто о четницима, о којима Микан зна колико ја о Помологији јабука, и његовом ингениозном закључку да се Србима спремају ударне тројке. Пре него га подсетим на основни став из програма Српског четничког покрета, ваља га подсетити да су Срби одавно постали резистентни на мирисе Миканових продуката па нам је нелагодно ако установимо (чулом мириса, наравно), да нас поаклад и обиђу. За пошалицу расположену чаршију, овакви новинари као што је Микан Миловановић називају СКАТОЛ ПРЕЖИВАРИМА. Скатол је иначе крајњи продукт распадања есенцијалне аминокиселине триптофан, који својом моћном аромом попуњава просторе београдских херметичких нужника.

У партији Српски четнички покрет није се догодио никакав пуч, нити се „формирају ударне тројке па да већ једном почне“, већ се у свом програму српски четници залаже искључиво за мирољубиву политичку борбу. Дес те политичке енергијеутрошићемо, разуме се, вербално се размачунавајући и са таквим ПРЕЖИВАРИМА као што је Микан Миловановић и њему слични.

А вама Микане Миловановићу, ако је грађански братоубилачки рат историјска непознаница, па вас због тога мучи несаница, покушајте са Фројдовим креветом. Сигуран сам да ће вам он просветлити животна сазнања, и ослободити вас кошмарних снова, а нас, читаоце „Вечерњих новости“, бар мало поштедетей мириса СКАТОЛА. Можда ћете коначно схватити (том новом спознајом) да други СТАРИ није јахао НАПРИЈЕД, како је својевремено написао усташа Владимир Назор (који

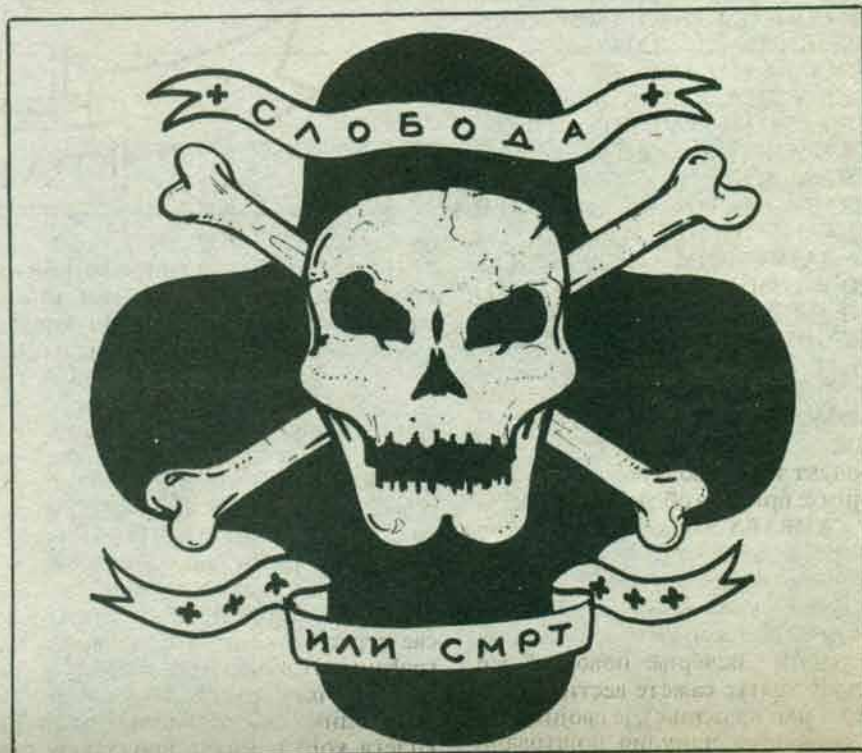
је једну сличну оду посветио и Анти Павелићу), већ нас је уназадио, јашући нас заједно са вама и вама сличнима већ десет година.

Уколико вам ни Фројдов канабе не помогне, не губите наду, нисте ни онда безнадежан случај. Учланите се у партију Српски покрет обнове. Њихове вође носе сат са ликом ђенерала Драже Михаиловића, а љубе СТАРОГ па се ви ту некако снађите. А има их:

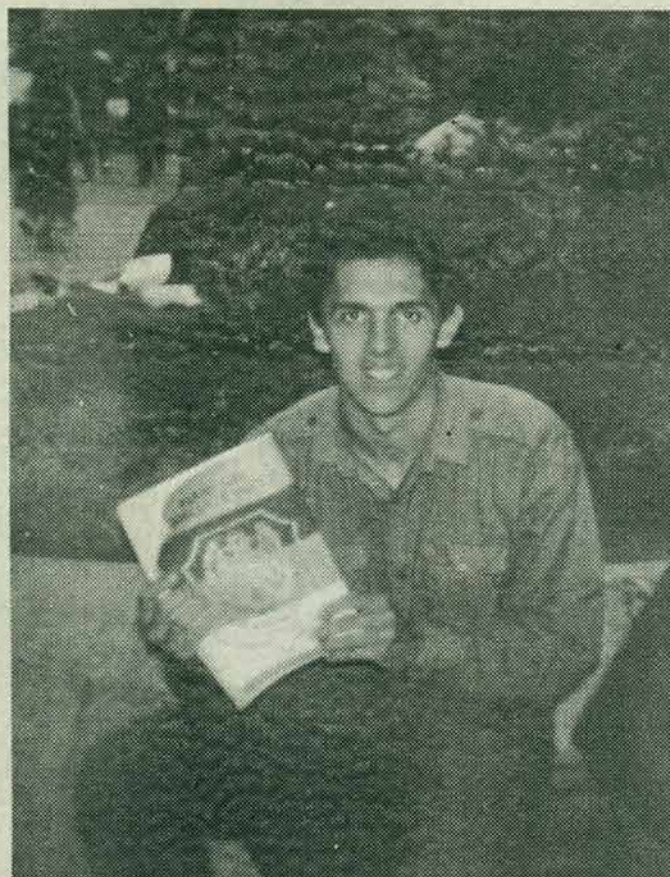
...brate доста дијепих,
а грднијех десет пута више,
од бруке се гледат не могаху.

(Његош, Горски вијенац)

Војин Ј. Вулетих

Због "Велике Србије" -у затвор

Младић са фотографије, Драган Раденковић из Краљева, запамтиће службе војног рока у В.П. 11448/2 у Београду између осталог и по затвору. Овај војник, Србин, усудио се да чита наше слободне новине, због чега је од стране надлежних добио 10 дана затвора. Није нам познато да ли слично пролазе они који читају „Рилиндју“ или „Данас“, али је очигледно да је постало опасно читати штампу, наравно — српски оријентисану. Благо неписменима, они немају оваквих проблема.

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета ПРОГЛАС СРПСКОМ НАРОДУ

Постоји ли иједан морални или цивилизацијски закон или озбир по коме жртва треба да споменик свога највећег душманина, злочинца и његове постхумне остатке држи на сопственом тлу?

У име ког закона би Јеврејима требало наметнути да подигну споменик Набукодоносору, а хришћанима да се и даље клањају и свецима проглашавају зле римске императоре који су их лавовима бацали. Па још да и њиховим фрескама украсе цркве?

Ма колико да ће то нашим потомцима невероватно звучати, Србима се управо то догодило. После свих злочина чије су жртве били, као и паклених завера да се збришу са лица земље и да вечно остану у положају који им намени Он, следбеници Великог зла подигоше Кућу зла, загробну пирамиду и спустише Велико зло у свету, мученичку, српску земљу, коју он претходно обилато натопи српском крвљу. И мртав, он нам се руга. Оковаше нас његови следбеници. Десет година прође, а наша свест и наше деловање осташе оковани.

Чиме и којим именом може да се прикрије ПАКАО? Сво цвеће овога света од „Куће зла“ не може направити истинску „Кућу цвећа“ и прикрити оно што се у њој испод белог мермера налази.

Као митски вампир, симбол зла, Јосип Броз Тито, и даље нашем народу пије крв. Што дању прикупимо снаге, он нам ноћу узима, и такође десет година непрекидно.

Али, уместо да нас заплаши и обесхрабри свакодневним подсећањем на стравичне злочине и време зла, тај пагански храм у ствари буди нашу успавану свест и позива на отпор безумљу и тиранији, противљењу да и даље велико зло лежи у светој земљи и нашој свести. У свести мора, а у земљи не сме. Избацимо зло, починимо са освешћењем и отрежњењем народа. Прекинемо напакон са братоубилачким ратом који он започе и не дајмо његовим следбеницима и нашим одродима да српском националном бићу задају нове ударце и нове ране, како би довршили његов посао.

Учинимо све да се после пола века ослободимо окова и стега у које нас он стави. Дајмо га онима за које је радио. Ватикан га прогласи за „Светог Јосипа Радника“ јер је за њега на овим просторима урадио више него и Анте Павелић. Хрватима издејствова пребрзи опрост и готово заборав страшних

злочина које над Србима починише у току другог светског рата.

Централна отаџбинска управа Српског четничког покрета позива српски народ да потписивањем захтева о уклањању лешине зликовца и злочинца Јосипа Броза Тита из српске престонице изрази своје противљење и даљем одржању комунистичке диктатуре и распарчаности српских земаља као њеног главног продукта. Захтев ће се потписивати од 20. до 30. септембра 1990. године у Кнез-Михаило-

вој улици у Београду. Ако га ни након тога његови сродници и следбеници не иселе, иселићемо га ми, српски четници.

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
С ВЕРОМ У БОГА – ЗА КРАЉА И
ОТАЏИНУ!**

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕ-
ЦА ВЕРНА!**

РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!

За Централну отаџбинску управу
Српског четничког покрета
Драган Тодоровић, с.р.

ВОЂА ПАРТИЗАНОВИХ НАВИЈАЧА ПРИСТУПИО СРПСКОМ ЧЕТНИЧКОМ ПОКРЕТУ

Драган Ђурчић-Ђуме, вођа „Гробра“, заједно с већом групом „Партизанових“ навијача, свечано је потписао приступницу за Српски четнички покрет. Следећи пример вође „Делија“ Небојше Ђорђевића-Шуце, Ђуме је, као познат и признат у круговима вођа навијача наших тимова, једва дочекао да приступи „једином исправном покрету опозиције“, како и сам каже. „Али, није то једини разлог због којег сам ушао у Српски четнички покрет. Јер, ја нисам „обичан“ Србин, него ВЕЛИКОСРБИН!!! Сви моји преци су то били, јер су били у четницима.

У доба ових политичких превраћања, дуго сам размишљао о овој нашој опозицији, анализирао њихов рад и понашање, премеравао њихове поступке и оно што нам нуде. Закључак је био више него јасан: ниједна једина партија осим Српског четничког покрета, не нуди ништа конкретно, никакво решење за излазак из ове мучне ситуације у којој се наша мала, сужена и нападена Србија. Сви нуде говоре, хартије и остале глупости, а Шешељ хоће акцију. Мислим да је и свим правим Србима више него доста преговора и нагађања, цењања и споразумевања око наших жртава, гробова и територија. Треба предузети нешто конкретно. На крају крајева, мислим да је једини прави противник комунистичком режиму Шешељ са својим четницима. Довољан доказ за ову моју тврдњу је то што Српски четнички покрет једина забрањена, тј. не-регистрована странка. А ове остале? Хм... Па оне су све о себи већ рекле и за ту назови опозицију није више потребан никакав коментар.”

Српском четничком покрету је још приступио и Драган Скоробаћ-Челзи (мислим да његов више него јасан и ефикасан надимак све говори о њему). Челзи је један од вођа Партизанових навијача. Када смо га питали за разлог приступања Српском четничком покрету, рекао је одрешито: „Зато што је најбољи. Зато што нама, правим Србима, највише одговара ваш програм. Иначе, слажем се у потпуности са овиме што је Ђуме рекао. Само бих још хтео да додам да сте ви једина прогонена и малтретирана странка, што казује да се комунисти једино вас плаше и једино од вас зазиру. Ове друге тзв. „опозиционе“ странке су „свилене“, „младе“ и „мекане“, и самим тим не

представљају ама баш никакву опасност за режим. Једино српски четници задају главобољу Милошевићу. Сложићемо се да су комунисти наши највећи непријатељи, па бих се овом приликом послужило омиљеном паролем нашег Срђана Гламочанина, председника Младих четника: „Сви уз Христа против комуниста!!!”

У даљем разговору са овом двојицом одрешитих момака, сазнали смо з њихову иницијативу за промену имена ФК „Партизан”. Ђуме нам је рекао: „Желели бисмо да се наш тим зове, рецимо, ФК „Четник” или так нешто, јер је заиста права срамота за такав клуб, да носи комунистичко име, које су му манетнули у јеку

бољшевичке еуфорије код нас. Долазе нова, надам се, боља времена, па самим тим, нашем клубу и треба ново име. Желео сам да успе и Шушина иницијатива, подржана, наравно, од свих „Делија“, да се „Звезда“ више не зове тако, него „Бели орлови“. Била би то најбоља ствар за све навијаче, а и за клубове”.

Па стварно. Ако већ Туђман 'оће да прекрсти „Динамо“ у „Кроацију“, зашто се неки од наших српских тимова не би звао онако како му доликује? Зар не?

За крај, Ђуме и Челзи су поручили свим „Гробарима“ (а и онима који не долазе на наше стадионе са добрим намерама): „НА СВИМ СТАДИОНИМА НА КОЈИМА СЕ ПОЈАВИМО, И СА СЕВЕРА И СА ЈУГА, ОРИЋЕ СЕ ГРОМКО: „ОД ТОПОЛЕ ПА ДО РАВНЕ ГОРЕ...“ И „СПРЕМТЕ СЕ, СПРЕМТЕ...“, А НЕБО ЋЕ ПРЕКРИВАТИ ШИРОКО РАЗВИЈЕНЕ – ЧЕТНИЧКЕ ЗАСТАВЕ!!!

На седници од 17. септембра 1990. Драган Ђурђић је изабран за члана Централне отаџбинске управе Српског четничког покрета, а Драган Скоробаћ за члана Управног одбора Младих четника.

Винета Мариновић

ВЕЛИКА СРБИЈА

Новине Српског четничког покрета
Издавач:

Група грађана која настоји легализовати политичку делатност странке Српски четнички покрет

За издавача:
Војвода др Војислав Шешел

Издавачки савет

Др Ђорђе Николић, адвокат Милорад Вукосављевић, др Трипо Зиројевић, Тодор Бошковић, Драган Тодоровић, Ненад Вукановић, Миладин Тодосијевић, Срђан Гламочанин, Александар Стефановић, др Војислав Шешел.

В.Д. главног и одговорног уредника

Срђан Гламочанин

Техничка редакција „Глас“

Привремена редакција:

Војин Вулетић, Драган Бошков, Вукан Дреџун, Горан Пецић, Винета Мариновић, Радован Андрејевић, Гордана Ристић, др Велибор Стефановић, Зоран Дражиловић, Јован Вучковић.

Штампа: НИГП „Глас“, Влајковићева 8, 11.000 Београд.

Редакција прима пошту на адресу: др Војислав Шешел, Посавског одреда 36, 11273 Батајница, др Ђорђе Николић, Кнеза Милоша 28, стан 1, 11000 Београд. Тел. (011) 643-807.

Лист „Велика Србија“ је регистрован у Секретаријату за информације Социјалистичке Републике Србије. Решењем број 413-973/90-01 Секретаријата за информације СР Србије од 25. јула 1990. „Велика Србија“ је ослобођена од плаћања основног и посебног пореза на промет.

**ОТВОРЕНО ПИСМО
ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРУ
Ф.К. РАДНИЧКИ — НИШ
ГОСПОДИНУ МИОДРАГУ КНЕЖЕВИЋУ**

Био сам присутан на фудбалској утакмици другог кола ПЈ Раднички — Хајдук, на источној страни трибина, где се обично и налазе страствени навијачи Радничког — „Мераклије“. Млади навијачи из Ниша, који су бучно бодрили своје љубимце и повремено певали родољубиве српске четничке песме, били су стално у току утакмице под стриктном контролом полиције, која их је безразложно легитимисала и одузимала им српске заставе. Насупрот српској омладини, на западној страни трибина били су војници из Хрватске, који су гласно и изазивачки певали своје усташке песме, а да их нико од полицајаца ни опоменуо није.

Овакво понашање полиције, подстакнуто ставом управе Фудбалског клуба „Раднички“, с Вама на челу, за сваку је осуду.

Као бивши дугогодишњи боксер Радничког и репрезентације Југославије, омладински вицешампион Европе и сениорски шампион Југославије, подржавам навијаче Радничког и њихов патриотски четнички дух, а уједно изражавам презир према свима онима који сматрају да се четништво може искоренити из српског народа и у те сврхе примењују брутално насиље.

Председник Месног одбора и члан
Централне отаџбинске управе
Српског четничког покрета

Бранислав Вакић, с.р.

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

ПРИСТУПНИЦА

Име и презиме _____ тел: _____

год. рођ. _____ занимање _____

адреса _____ општина _____

ПОТПИС _____

**ЗА ВАСКРС СЛОБОДНЕ СРБИЈЕ!
СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!
СА ВЕРОМ У БОГА - ЗА КРАЉА И ОТАЏБИНУ!
РАВНА ГОРА ПОБЕДИТИ МОРА!**

Приступницу доставити на адресу:

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, Посавског одреда 36, 11273 БАТАЈНИЦА

Чланарину у износу од 100 динара за текућу годину уплатити неком од овлашћених чланова Централне управе уз признаницу на основу које ће се ускоро издати чланска карта.

OPŠTINSKI SUDIJA ZA PREKRŠAJE PALILULA

Beograd, Preradovićeva br. 4

Up.br.: 0-244/90

POZIV ZA OKRIVLJENOG

ŠEŠELJ VOJISLAV

iz Batajnice

ul. Posavskih pdreda br. 36 poziva se da lično

dođe na dan 19.09.1990 u 10,00 časova u prostorije SO Palilula Takovska ulica br. 12, soba br. 10, I medjusprat, radi saslušanja u svojstvu okrivljenog, zbog prekršaja iz čl. 12. st.1.tač.1.Zakona o javnim okupljanjima građana.

Ako se po pozivu ne odazovete ili izostanak ne opravdate narediće se vaše dovodjenje.

Vaše je pravo da u postupku možete angažovati branioca koji može prisustvovati vašem ispitivanju

VOJISLAV ŠEŠELJ
Nebojša

**ЧИЊЕНИЧНИ ОПИС ПРЕКРШАЈА:
ИЗ ЗАХТЕВА ЗА ПОКРЕТАЊЕ ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА БР.
1-126-00048/90 од 2. јула 1990. године**

Дана 27.6.1990. године од 17.00 до 19.50 часова на платоу испред зграде Телевизије Београд у Улици Таковској бр. 10 пријављени 1. Војислав Шешељ из Београда, Улица Михаила Пупина бр 14, 2. Томислав Крсмановић из Београда, Ђу-стендилска бр. 4, 3. Драгољуб Мићуновић из Београда, Улица Страхинића Бана бр. 39, 4. Никола Милошевић из Београда Улица Невесињска бр. 13, 5. Вељко Губерина из Београда, Улица Кнеза Милоша бр. 52, 6. Вук Драшковић из Београда, Ул. Сретена Младеновића Мике бр. 1, 7. Милан Комненић из Београда, Ул. Мајке Јевросиме бр. 1, 8. Коста Чавошки из Београда, Ул. Максима Горког бр. 19, 9. Синиша Здравковић из Београда, Устаничка бр. 157, 10. Дучић Јанко из Београда, Улица Кнеза Милоша бр. 58, 11. Леон Коен из Београда, Ул. Бирчанинова бр. 22, 12. Небојша Попов из Београда, Ул. Париске комуне бр. 11, 13. Слободан Вучковић из Београда, Ул. Народног фронта 70 и 14. Петровић Александар из Београда, Ул. Ча-корска бр. 2А, починили су прекршај из члана 12 став један тачка један у вези члана четири Закона о јавним окупљањима грађана СР Србије, на тај начин што су одржали јавни скуп без претходне пријаве надлежном органу.

Око 17.00 часова на платоу испред зграде ТВ Београд у улици Таковска бр. 10 горе пријављени окупили су се у својству организатора протестног скупа којим су захтевали оставку генералног директора РТВ Београда Душана Митевића. Горе пријављени су од стране радника РСУП-а СР Србије, Секретаријата у Београду ОЈБ Палилула Радета Новосела упозорени да скуп није пријављен, а самим тим ни одобрен, као и да се исти разиђу, а у противном ће против организатора скупа бити поднесене прекршајне пријаве.

Исти нису поступили по упозорењу овлашћеног службеног лица, те је окупљеним грађанима прво говорио Војислав Шешељ, а затим редом и сви горе пријављени.

Након одржаних говора скуп је у 17.50 часова завршен, када су се организатори заједно са 600 присутних грађана разишли са платоу испред зграде ТВ Београд.

Из напред наведеног сви горе пријављени, пошто нису имали нити су претходно тражили одобрење од надлежног органа за одржавање јавног скупа на платоу испред зграде ТВ Београд у улици Таковској бр. 10, починили су прекршај из члана 12 став 1 тачка 1 у вези чл. 4 Закона о јавним окупљањима грађана.

Прилог: 1. Извештај Радета Новосела, радника РСУП-а СР Србије, Секретаријата у Београду ОЈБ Палилула
2. фотодокументација РСУП-а СР Србије, Секретаријата у Београду.

По овлашћењу градског секр.

М.П.

(ПОТПИС НЕЧИТАК)

КОМУНИСТА НЕМА
РЕДЕНИКА, НЕМА ЛЕПШЕ
ВОЈСКЕ ОД ЧЕТНИКА

